

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The
Arrogant
One

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MARNI MANN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

CONTENTS

[Çalma Listesi](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37 Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

[Kibirli Bonus SahnesiMarni'nin](#)

[Midnighters'ının](#)

[Marni Mann tarafından da](#)

[Yazar Hakkında](#)

[The Wildest One'a Kısa Bir Bakış](#)

1. Arrogance One

NJSA DAY'A BESTSELLING AUTHOR

MARNI MANN

Copyright© 2025 by Marni Mann
hakları saklıdır.

Web sitemi ziyaret edin: www.MarniSMann.com

Kapak Tasarımcısı: Hang Le, Hang Le tarafından

Editör: Jovana Shirley, Unforeseen Editing, www.unforeseenediting.com

Düzeltilenler: Judy's Proofreading'den Judy Zweifel, Christine Estevez ve Vicki Valente

Fotoğrafçı ve Kapak Resmi: PaperbackModel, Daniel Jaems

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ISBN-13: 979-8-9894377-6-4

*Size sanki ruhunu ateşe veren sizmişsiniz gibi bakan bir
adama aşık olmak başka bir şeydir...
Kibriti tutan kişi olmak başka bir şeydir.*

PLAYLIST

"Everyone Bleeds"-Jelly Roll "Up
to No Good"-Warren Zeiders
"It Ain't Right"-Jessie Murph "A
Lot More Free"-Max McNown
"Yükseltme"-Jessie Murph
"Somethin' 'Bout a Woman"-Thomas Rhett, Teddy Swims ile
birlikte
"Last of My Kind"-Shaboozey, featuring Paul Cauthen "Pretty
Little Poison"-Warren Zeiders
"Love Me Back"-Max McNown
"Sin So Sweet"-Warren Zeiders

[Spotify çalma listesine göz atmak için buraya tıklayın.](#)

PROLOGUE

Hart

" Bu lanet odadaki en güzel kadın benimken neden şirketin yüzü olmadığımı bilmiyorum." I

Şirket ofisimizdeki konferans masasının etrafında oturmuş gülerek dört kardeşime baktım ve onların çürütmelerini bekledim.

Çünkü geleceğini biliyordum.

Tabii ailemizin iki restoran ve gece kulübü markasını barındıran Weston Group'un yüzü olmak istemediğimi biliyorlardı. Sadece en büyük kardeşim Walker'a bir şeyler söylüyordum çünkü bana son rakibimiz olan Laguna Beach'teki Horned adlı biftek restoranını kontrol etmemi emretmişti.

Dünya çapında bir yiyecek işletmesi imparatorluğuna sahip olduğunuzda yaptığınız şey buydu - her sıcak noktayı değerlendirdiniz, neyi yanlış ve neyi doğru yaptıklarını not ettiniz.

Horned, biftek evi sahnesinde çok büyük bir sıçrama yapıyordu, bu yüzden belli ki bir şeyleri doğru yapıyorlardı.

Bu Walker'a verilemeyecek bir görevdi. Yüzü dünyanın en iyi şeflerinden biri olarak tüm dünyada biliniyordu ve çok kolay tanınıyordu. En küçük çocuk olan Beck'in NHL süperstarı olduğu düşünülündüğünde, o da gidemezdi. Böylece görev ya tek kız kardeşimiz Eden'a, ya en büyük ikinci çocuğumuz Colson'a ya da bana kaldı.

Walker'a göre sıra bendeydi.

"Sen kesinlikle en güzelsin, seni çapkın," diye inledi Walker.

"Bir saniye bekle, Walker." Yanımda oturan Eden, tüm vücudu bana dönük olana kadar sandalyesini çevirdi. Dikkatimi çeken şey tamamen siyah takımı ve uyumlu tırnakları değildi. Bunu yapan, havaya vuran gök yüksekliğindeki kırmızı topuklu ayakkabılarıydı. "En güzel unvanı doğduğum günden beri benim. Sana bu unvanı hak ettiğini düşündüren nedir?" Bana doğru başını salladı ve göz kırptı. "Yattığın kadın sayısıyla aile rekorunu elinde tuttuğun için mi?"

"Ama öyle mi?" Beck elini bu yılki hokey sezonunun başlangıcından beri uzattığı sakalının üzerinde gezdirerek ona sordu. Kaskına sıkışmadığına şaşırdığım lanet bir çalı. "Eğer sayılardan bahsediyorsak, sanırım o piçle başa baş mücadele edebilirim." Güldü.

Aralarında en rahat olan ve odadaki tek ebeveyn olan Colson'a baktım ve "Peki ya sen?" dedim.

"Peki ya ben?" Colson sordu.

"Tartışmak ister misin? Ve son sayımınızı paylaşmak?"

Ağız dolusu havayı tıslayarak çıkardı. "Gerçek bir centilmen öpüşmez ve söylemez."

Eden homurdandı. "Kaliforniya'da sizden birini çıplak görmemiş bir kadın yoktur. Konu o bölüme geldiğinde hiçbirinize centilmen diyemem. Ve dürüst olmak gerekirse, dördünüzle nasıl aynı rahimden çıktığımı bilmiyorum."

Eden kesinlikle grubumuzun en masumuydu. İŖe yaramayan Ŗey ise ona zarar verecek her erkeği yok edecek bir kardeŖler takımına sahip olmasıydı.

Yapmak zorunda olduğumuzdan değil. O bizim kadınlarla yaptığımız gibi erkeklerle takılmazdı.

Biriyle bile çıkmadı.

Kıkırdayarak baŖımı salladım. "Ve bu eyalette birden fazla erkek kardeŖi olan bazı kadınlar var."

"Dostum" -Beck'in eli ağzına gitti- "Ŗu hatunu hatırlıyor musun"

Eden onu iŖaret ederek, "Bu cümleyi bitirmeyeceksin," diye sözünü kesti. "Müstakbel baldızım olmayacaklarsa hiçbir piliç hakkında bir Ŗey duymak istemiyorum ve sanırım bunun olması için önümde uzun bir zaman var." Sandalyesini düz çevirdi. "İŖe geri dönmem gerekiyor. Walker, Hart için baŖka bir emrin var mı? Yoksa bu toplantıyı erteleyebilir miyiz?"

Walker kollarını masaya dayamıŖ, Ŗef beyazının kollarını dirseklerine kadar kıvrımıŖ, toplantı için uğradığını ve doğruca mutfağa gittiğini söylüyordu. "Önümüzdeki birkaç gün içinde Laguna Beach'teki restorana gitmeni istiyorum. İcini kontrol et. Menüye. Birkaç fotoğraf çek. Her yemekten bir parça sipariŖ et. Daha fazla fotoğraf çekin. Ve bize rapor verin." Elini tepesinde yeni yeni ağarmaya baŖlayan siyah saçlarının üzerinde gezdirdi - otuz beŖ yaŖındaki biri için erken bir yaŖtı belki de ya da gelmiŖ geçmiŖ en yenilikçi Ŗeflerden biri olmanın baskısı.

"Tamamdır," diye cevap verdim.

Vücudunu tahtanın kenarına yasladı. "Önünüze bir somun ekmek koyarlarsa, kahverengi mi yoksa ekŖi mayalı mı olduğunu, kabuğunda çekirdek olup olmadığını, kızartılmıŖ mı yoksa sadece ısıtılmıŖ mı olduğunu ya da soğuk mu servis edildiğini bilmek isterim - tereyağı, çırpılmıŖ mı yoksa bir parça mı olduğunu ve o parçanın üzerine tuz serpilip serpilmediğini. Bifteğiniz bir tabakta servis ediliyorsa, taŖ kabın sıcaklığını bilmek istiyorum. Eğer tereyağı

Etinizin altında birikmiş olan etin neyle demlendiğini bilmek istiyorum; biberiye, kekik, maydanoz ya da üçünün karışımı." Kolunun manşetini dirseğinden daha yukarı itmeye çalıştı ama daha fazla yukarı çıkmadı. "Her ayrıntıyı istiyorum Hart. Hiçbir şeyi atlama."

Sandalyemde sallandım. "Başka bir şey var mı, Şef?"

"Şimdilik bu kadar yeter." Walker masanın etrafından hepimizin yüzüne baktı.

Beck, "Toro hakkında konuşmak istiyorum," dedi. "Beverly Hills'teki inşaatın durumu nedir? Geçen gün restorana uğradım ve yapılacaklar listesine yaklaşık yirmi madde ekledim. Burası tam bir felaket."

Walker, "İnşaatın ortasında," diye cevap verdi.

Beck, "İnşaatın ortasında olamaz," diye karşı çıktı. "Çünkü son dört aydır inşaat halinde ve altı hafta içinde açılıyor."

Deniz ürünleri ve çiğ barımız Toro'nun Beverly Hills'te geliştirilmesi, en pahalı projelerden biriydi. Bunun bir nedeni seçtiğimiz alan ve mevcut yapıda mutfak bulunmaması nedeniyle sıfırdan bir mutfak inşa etmek zorunda kalmamızdı. Diğer kısmı ise bu konseptin ve kulüplerin yeni olmasına ve hala öğrenmeye devam ediyor olmamıza rağmen Beverly Hills'in en büyük lokasyonlarımızdan biri olacağının öngörülmesiydi. Her santimetre kare için daha fazla zamana ihtiyaç vardı ve bu da daha fazla para anlamına geliyordu.

Ve tüm markamızın pazarlama müdürü olarak bütçemizin çok üzerinde olduğumuzu biliyordum.

Walker ona, ", " diye güvence verdi.

Beck -yılının büyük bir kısmını hokey sporuyla geçirdiği için daha çok sessiz bir ortak sayılırdı, ancak inşaatlarımızın çoğunu bizzat finanse etti- işletme müdürümüz Colson'a baktı ve "Katılıyor musun?" dedi.

Colson kollarını başının arkasında birleştirdi. "Müteahhidimiz ne zaman baskı yapsak işi hallediyor."

"Ona bu baskıyı uyguladık mı?" Beck sordu.

Oda sessizliğe büründü.

"Ve o restoranı açılış gecesine kadar hazır ve çalışır hale getirmenin ne kadar baskı yaratacağını biliyor musunuz?" Beck devam etti.

Burada iğne atsan yere düşmez.

Bu sürpriz olmadı. Hepimiz altı haftanın restoranı müşterilerimizin beklediği şekle sokmak için yeterli bir süre olmadığı konusunda çok gergindik.

Markamızın bir itibarı vardı. Eğer bunu yerine getiremezsek, bu bizi yok edebilirdi.

Beck elini masaya vurdu. "Bu odada bana doğru dürüst cevap verebilecek tek bir kişi var. O da sensin." İfadesini Eden'a yöneltti.

Eden ona baktı, kısa tırnağının ucu ağzındaydı. "Zor olacak. Sıkı olacak." Başparmağı düştü. "İmkânsız mı? Hayır. Her türlü insan gücüne ihtiyaç duyacak mı? Evet. Sonuna kadar gideceğiz."

Beck, "Bir açılış gecesi belirledik ve bu tarihi kamuoyuna duyurduk," dedi. "Ancak bunun gerçekten tutturabileceğimiz bir tarih olup olmadığını bilmiyoruz. Yani, duyduğum kadarıyla ... boku yedik."

"Teslim tarihine yetişeceğiz," diye güvence verdim. "Toro açılış gecesine hazır ."

Beck'in kaşları havaya kalktı. "Nasıl?"

"Çünkü biz Weston'ız." Ellerimi birbirine kenetledim. "Ve bir randevu verdiğimizde, onu yerine getiririz - çünkü sözümüz bizim lanet olası bağımızdır."

ONE

Hart

O Hayatımda duyduğum tüm sesler arasında onun kahkahası en seksi olanıydı. Ulaştıktan sonra kulaklarımı doldurdu Aynı anda kapıya yöneldik, ellerimiz kazara birleşti. "Bunun için üzgünüm," dedi kıkırdaması kesilerek.

"Üzgün olmak için bir neden yok."

Özellikle de konu dokunmaya geldiğinde - ve bu kadar güzel bir kadın bana istediği kadar dokunabilirdi.

Parmaklarım muhtemelen olması gerekenden bir saniye daha uzun süre onun kaldı, aynı hem onu hem de metal kolu sıktım. İkimiz de restoranın kapısını açarken onu daha da içime çektim.

Loş ışıklı girişte siyah görünen saçlar ve ışıltılı, canlı bir mavi olan gözler. Dudakları kalındı ve parıl parıl parlıyordu. Bir elbisenin içine sıkıştırılmış ve daha sonra vücudunun çoğunu gizleyen fermuarsız bir ceketle örtülmüş göğüsler, ama görebildiğim az şey mükemmeldi.

Mükemmelden de
öte. Baştan
çıkarıcıydı.

Ve bu sadece vücuduydu. Yüzü çok etkileyiciydi.

Parmakları metalden -ve benden- ayrılıp yanında asılı kaldığında, sanki bir talimat bekliyormuş gibi girişte donup kaldı.

Ama onun aksine ben kolu bırakmadım, kapıyı açık tutmak için kullandım ve ona el sallayarak içeri girmesini sağladım. "Önden buyurun."

"Emin misin?" Sorusu kulağa çapkınca gelecek şekilde tonlanmıştı. "Çünkü sen benden önce geldin, o yüzden bence önce sen girmelisin."

Topuklarına doğru bir kez daha eğildim ve yavaş yavaş yukarı çıktım. "Evet, eminim."

Horned'a gelmemin tek nedeni Walker'ın isteklerini yerine getirmektir.

Bu akşam yalnız yemek istediğime emin miydim? Hayır. Onunla yemeyi tercih ederim.

Ya da onu ye.

Ama benim baktığım kadar güzel bir kadının - Perşembe akşamı bir restorana gelen, onun kadar güzel ve zarif giyinen - biriyle buluşacağından emindim.

"Lütfen," diye cevap verdim. "İçeri girin."

Yanımdan geçerken . "Teşekkür ."

O sırıtış... *kahretsin*. Bu kadar güçlü olacağını ya da onu daha da güzel göstereceğini tahmin etmemiştim.

Ama .

Gülümsemesi nefes kesiciydi.

Ve istediği her şeyi elde etmek için yeterince zorlayıcıydı.

En azından benimle.

Onu takip ettim, bakışları kadar büyüleyici bir koku olan meyveli yaseminin kokusunu aldım. Onu takip etmeye devam etmeyi ne kadar çok istesem de, o hostes masasına giderken yollarımız ayrıldı ve ben bara yöneldim.

Çok da utanç vericiydi. Onunla geçireceğim bir geceyi planladığım geceye tercih ederdim.

Yerime oturduktan sonra dikkat çekmeden birkaç fotoğraf çektim ve barmenin bana uzattığı içki menüsüne göz attım. Ne sipariş edeceğimi zaten biliyordum, ancak sunumunu görmek için menüye baktım, menünün kağıdını ve kullanılan yazı tipini değerlendirdim, fiyatlarını bizim fiyatlarımızla karşılaştırdım.

"Eski moda içkiniz nasıl?" Barmene sordum.

"Şehirdeki en iyisini ben yaparım."

Kendi kendime kıkırdadım.

Hayır, dostum, Charred'deki eski usulümüz - burada Laguna Beach'teki de dahil olmak üzere dünyanın dört bir yanında şubeleri olan Michelin dereceli biftek evimiz - en iyisiydi. Gerçekten ödüller kazanmıştı.

Ancak barmenler genellikle ukala taraftaydı; bizimkiler de öyleydi. Horned'un sadece iki aydır açık olduğunu düşünürsek, önümüzdeki adamın mükemmellik talep eden bir pazarda hâlâ yapması gereken çok şey vardı.

"Bunu bana kanıtla," dedim

ona. Gülümsedi. "Mutlulukla."

"Şunu iki yapalım," dedi biri yanımdan. Bakmama bile gerek kalmadı.

Konuştugu anda onu kokladım, meyve ve yasemin beni ele geçirdi ve bırakmadı. Ve sesi

-Bunu ben de biliyordum. Eksik olan tek şey kahkahaydı.

Ona doğru döndüğümde, "Oturabilir miyim?" dedi. Dişleri dudağının üzerindeydi, dolgunluğu ısıyor, bakışlarımı davet ediyordu.

Barda sadece bir boş tabure vardı ve o da benim yanımdaki tabureydi.

"Daha fazla hiçbir şeyden zevk almam,"

dedim ona. Yine o gülümseme vardı.

Restoranın kapısında beni sarsan kişi.

Aynı şeyi bana tekrar yapıyordu. Ama bu sefer aletim bile tepki veriyor, pantolonumun içinde acı verici bir şekilde sertleşiyordu.

Koltuğa yerleşti. "Randevun geldiğinde randevun olduğunu varsayıyorum- kalkacağım, böylece o da seninle oturabilir."

İlginç bir açıklama.

Ve daha da ilginç bir teklif.

Çünkü burada başka bir kadınla tanışıyor olsaydım, ona o şekilde bakmamam gerekirdi.

"Randevum yok. Yalnız yiyeceğim. Tam burada, barda. Bir yere gitmek zorunda değilsin... tabii eğer istemiyorsan." Bir sonraki kelimelerimi dikkatle seçerek durakladım. "Sanırım randevun geldiğinde kalkacağımı söylemeliyim."

Kemirdiği alt dudağı şimdi üst dudağına ve dikkatimi bir kez daha ağzına çekiyordu. Onun tatlılığına. Parlaklığına. Bu da tek bir şey düşünmeme neden oluyordu: O dudaklar sikimin ucunu emiyor olsaydı nasıl görünürdü?

"Bunu teklif etmelisin, evet," diye kabul etti.

"Ama yapmayacağım. Çünkü bu akşam seninle yemek yemek istiyorum."

"Peki ya biriyle buluşacaksam?"

Onu daha iyi görebilmek için bar taburemde arkama yaslandım ve kollarımı barın üstünden kaldırdım. "O kişi her kimse, önemli değil. Onun yerine benimle kal. Söz veriyorum çok daha iyi vakit geçireceksin."

Dudaklarını araladı, gülümsedi ama dişleri yoktu, başı hafifçe titriyordu. "Bu kendinden emin bir söz."

"Ben kendine güvenen bir adamım."

Şu anda yarı gizli görevde olduğum rakip bir restoranda, herkesin beni tanıdığı ismimi kullanamıyordum. Şirketin yüzü olmasam da fark etmezdi; Weston markası her yerde biliniyordu ve benim adım da buna bağlıydı.

Elini sıkmak için uzandım ve "Ben Lockhart," dedim. ki benim doğum adımdı, sadece tarafından kullanılıyordu benim

Çocukken başım ne zaman derde girse annem bana hep bir şeyler söylerdi. "Ve sen?"

Parmaklarıma bakarken, akşam yemeğinde bana katılacağından hiç şüphem olmadığını biliyordum.

Bu gece bitmeden onu yakından tanıyacaktım.

Ve onun amcığı zaten benimdi, sadece o bunu bilmiyordu.

"Sadie." Teninin sıcaklığı doğrudan içime işledi. "Tanıştığımıza memnun oldum Lockhart."

Kapı koluymuş gibi tuttum, gerekenden birkaç saniye daha fazla tuttum ve yavaşça bıraktım.

Bunu yaptıktan sonra pembe boyalı tırnaklarını barın üstünde gezdirdi ve "Randevu yok. Sana katılacak bir arkadaşın yok. Sadece sakın bir Perşembe akşamı mı?"

"Hayatımda çok fazla gürültü varken bazen sessizliği seviyorum."

"Oh, bunu duydum." Tavana ve kalabalık barın karşısına baktı. "Ama buradan çok daha sessiz yerler var."

"Başka bir yere gitmemizi mi öneriyorsun?"

Ellerini yüzüne doğru kaldırdı ve çenesini tuttu. "Baharatlısın. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?"

"Değiliçinde şunlar kelimeler, ama I gibi senin açıklama." Bekledim. "Sadie, bu gece sana kim katılıyor?"

"Kendinizi savaşa hazırlamak istediğiniz için mi soruyorsunuz?"

Güldüm. "Geleceğimde bir savaş görmüyorum."

"Gerçekten mi? Savaş yok mu?"

"Hayır." Parmaklarımı barmenin önüne koyduğu bardağın etrafına doladım ve ona doğru tuttum. "İkimizin restoran kapanana kadar burada oturup sonra da gece içkisi içmek için bir yerlere gideceğimizi düşünüyorum."

"Benimle daha yeni tanıştınız. Restoran muhtemelen dört saatten önce . Nereden biliyorsun

O zamana kadar hâlâ ilgileniyor olacak mısın?" Bardağını benimkiyle tokuşturdu ve bir yudum aldı.

"Sezgi."

"Öyle mi?" Bardağını yere bıraktı. "Sezgilerin sana benim hakkımda başka ne söylüyor?"

Bardağımı bara geri götürmedim. İçkiyi tutmak istiyordum ve tadına daha fazla ihtiyacım olursa diye onu yakınımda tutmak istiyordum. Boğazımdan aşağıya indirebileceğim en iyi ikinci şeydi -birincisi onun amcığıydı.

"Gördüklerime ve hissettiklerime dayanarak, iki senaryodan biri doğru."

Taburesini bacaklarını barın altından çıkaracak kadar döndürdü ve serbest kaldıklarında bacak bacak üstüne attı. "Bunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"Ya bir iş toplantısı için buradasınız ve eve ya da otelinize gitmeden önce bir şeyler atıştırmak için buraya geldiniz, eğer şehir dışından biriyseniz - gerçi Cali kızı olduğunuzu hissediyorum." Durakladım. "Ya da ilk randevunuz için buradasınız."

Vücutuna bir göz attı. "Bu ilk buluşma kıyafeti mi?"

Gözlerini tekrar kazandığımda gülümsedim. "Bu cevabı gerçekten istiyor musun?"

"Lockhart, bunun için ölüyorum."

"Elbise biraz ten gösterecek kadar kısa. Çok fazla değil, sadece doğru miktarda, yani her iki senaryo da geçerli. Elbisenin üst kısmı, bir erkeğin yüzüne vurmada ya da her şeyi ele vermeden, neyle çalıştığınızı ortaya çıkaracak şekilde sizi sarıyor - yine, bu her iki şekilde de geçerli olabilir. Makyajınız hafif ve profesyonel, topuklu ayakkabılarınız baştan çıkarıcı; bu ikisi birbirini dengeliyor. Ama saçınız, işte bu konuda kararsızım."

"Anlamı?"

Başımı eğdim, sırtışıım büyüdü. "Erkekler saçı sever. Bunun hayalini kurarlar. Bazıları için, rüzgârın seninkini nasıl savurduğunu görürler ve saçlarını aldıklarında olacağını düşünürler."

seni öpmeyi bitirdi. Yani ya aç gözlülükle bakıyorsun ya da onu evcilleştiremedin."

Çenesini serbest bıraktı ve parmaklarını koyu renk, kıvrılmış saçlarında gezdirdi. "Daha iyi misin?"

"Ama ben az önce tarif ettiğim adamlar gibi değilim."

Saçlarını bir omzuna doğru yatırdı. "Değil misin?"

Sırtışımı tuttum ve barmene doğru baktım, ona doğru eğilmeden önce uzun bir içki aldım. Kişisel alanına girecek kadar yakın değil ama beni daha iyi duymasını bir mesafedeydim.

"Hayır, çünkü seni öpersem saçların seni yeni sikmişim gibi görünür. Dudaklarımda böyle güç var."

Ben arkama yaslanırken, ağız cevap vermek için açıldı ve sonra hızla kapandı.

Artık yalnız olmadığımızı fark edene kadar kıkırdamama neden olan bir hareket. Arkamızda bir kadın duruyordu, elinde bir tablet vardı.

"Sadie, tek kişilik masan hazır."

"Birincisi için," diye tekrarlardım. "Büyüleyici." Ona göz kırptım. "Sen ne seçeceksin, Sadie?"

Sadie soruyu tartışırken bakışlarımı üzerinde tuttu sonunda "Sanırım bu gece barda yiyeceğim" diye cevap verdi.

"Sorun değil," dedi hostes.

"*Saç ve öpüşme* olayına geri dönmek istiyorum," dedi yalnız kaldığımızda. "Bana bunun sadece senin ağzından olacağını mı söylüyorsun?"

Başımı salladım.

"Ne , sende bir tanrının dudakları falan mı var?"

"Size gösterirdim... ama bunun için hazır değiliz. Bu sadece içki. En azından meze bitene kadar benden bir şey alamazsın."

Dudaklarını yaladı. "Senden bir şey istediğimi de nereden çıkardın?"

"Düşünüyorsun... Bunu söyleyebilirim."

Güldü. "Sana kendini beğenmiş olduğunu söyledim ama sanırım sen de bunu zaten biliyorsun."

"İki tür güven vardır. Kendinize inanmak ve gerçekleşmek üzere olan şeye inanmak."

"İlkini " Bir içki aldı. Gülümsedim. "İkisini de hallettim."

"Tabii ki." Sırıtarak gözlerini devirdi. "Ne düşünüyordum ki?"

Barmen durdu. "İçkinizi tazeleyeyim mi?"

"Lütfen," diye cevap verdim.

"Ya sen?" diye sordu Sadie'ye.

"Buna biraz daha bakacağım. Teşekkür ederim." Yabani bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırırken sordum: "Bana hiç cevap vermediniz. Bir iş toplantısı için mi buradasınız? Sizi buraya getiren şey bu mu? Artık bunun bir ilk olmadığını, hatta bir randevu bile olmadığını biliyorum."

Denedim ama lanet gülümsemem yüzümü terk etmedi.

Bana yaptığı şey buydu. Bana bu gecenin sonrasını hayal ettiriyordu. Beni sırtan bir aptala dönüştürüyordu.

Kahretsin, bu muhteşem kadının güçleri vardı.

"İş gibi." Omuz silkti. "Ve randevum yok. Son zamanlarda sadece Bay Yanlış'la görüşüyorum."

"Bay Doğru olmam iyi bir şey."

Sırıtmadan önce dudağından bir ısırık aldı. "O zaman sanırım sizinle tanışmam gerçekten iyi bir şey Bay Lockhart Wright."

Gözlerimi gezdirirken bir an için gülmek zorunda kaldım, bu manzarayı izleyebildiğim her saniyenin değerini biliyordum çünkü yaptığım şaka onun aklını almış gibiydi.

"Bana kendinden biraz daha bahset. Ne iş yapıyorsun?" "Sosyal medyada çalışıyorum.

Peki ya sen?" "Misafirperverlik."

"Bu geniş bir cevap."

Ona göz kırptım. "Sosyal medya da öyle."

"Tamam, beni yakaladın. Bu konuda konuşmaktan nefret ediyorum. Hayatımın çok büyük bir kısmını tekeline alan bir iş. Aktif olarak çalışmadığım zamanlarda, genellikle iş hakkında düşünürüm. Ama burada seninle otururken bir kez bile düşünmedim. Bu güzel bir erteleme oldu."

Başımı salladım, "Daha iyi ifade edemezdim" diye inledim. İçkimi bitirdim ve boşunu uzağa ittim. "Neyi sevdiğimi biliyor musun? Buraya iş için gelmiştin. Arabaya servis yapan bir yere uğrayabilir ya da eve gidebilirdin -her neresiyse artık- ve bir şeyler getirebilirdin. Ama sen Horned'a geldin, lüks bir restorana. Rezervasyon bile yaptırmıştın."

Buradan üç blok ötedeki Charred'de rezervasyon yaptırmadığı için kızmalı mıydım? Şu anda bunun beni rahatsız etmesine izin veremezdim.

"Bu bana yemek söz konusu olduğunda dalga geçmediğini gösteriyor. Buna bayıldım."

"Fast-food işine girersem babam büyük hayal kırıklığına uğrar. Bu bir. İkincisi, iyi, kaliteli ve sağlıklı yiyecekleri severim ve fast food bunu karşılamaz."

Derin bir nefes aldım. "Babam yemek işinde mi?"

"Hayır, öyle bir şey değil. O sadece bir yemek meraklısı. Kız kardeşim ve ben büyürken annem ve babam yemek yapardı. Peynirli makarna çocukları değildik, yaptıkları her şeyi yerdik ve sevmeyi öğrenirdik. İyi bir yemek yeme ihtiyacını yetişkinliğime de taşıdım. Beni yanlış anlamayın, evde bir kase ramen ya da hindili sandviç hazırlayabilirim ama tüm ekstralarla süslenmiş olacak."

göğsüme vurdum. "Dur. Beni düşürüyorsun . Sert."

Güldü.

"Bir restorana gelip tek başına yemek yemenin sakıncası yok değil mi?" Kolumu barın üst kısmına dayadım ve vücudumun daha büyük bir kısmını ona doğru çevirdim. "Bu gece yaptığın şeyin bu olduğunun farkındayım. Sadece bunu sık sık yapıp yapmadığını merak ediyorum."

"Yalnız yemekten rahatsız olmuyorum ve evet, bunu sık sık yapıyorum." Parmağını bardağının kenarında gezdirdi. "İyi vakit geçiririm ve mükemmel bir arkadaşımıdır. Kendimi kolayca eğlendirebilirim."

"İyi vakit geçirdiniz.. ve mükemmel bir arkadaş oldunuz."

Gülümsemesi utangaçtı, daha önce ondan görmediğim bir gülümsemeydi. "Sadece ikinci bir içkiden sonra daha iyi oluyor." Güldü. "Ki ben içmiyorum."

"Hayır mı?"

"Yemekten sonra Los Angeles'a dönüyorum." "Eve uçmak için mi, yoksa orada mı yaşıyorsun?"

"Yaşadığım yer. Haklısın, ben bir Cali kızıyım."

Nefesim olması gerekenden çok daha sert ve derin bir şekilde alınıp veriliyordu. Kalbim olması gerekenden daha hızlı çarpıyordu.

Ama kafamdan geçen düşünceler? Kahretsin, vücudumun tepki vermesini engelleyemiyordum.

Sadie'ye ihtiyacım vardı.

Tadının olduğunu bilmem gerekiyordu.

Nasıl hissettiğini bilmem gerekiyordu.

Ve inlediğinde sesinin nasıl çıktığını ve nasıl görüldüğünü bilmem gerekiyordu.

"Ya bu gece geri dönmek zorunda olmasaydın?" diye sordum. Gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Bu sözleri bir kez dile getirdiğimde, onları geri alamazdım ve o da bunları duymadan edemezdi.

Ama bu, hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan biri için göze alabileceğim bir riskti.

"Size farklı bir ... senaryo sunsam nasıl olur?"

"Bu senaryoları , değil mi?" Oturuş şeklini ayarladı, bacak bacak üstüne atma şeklini değiştirdi. "Bana bunun ne olduğunu açıkla."

"Buradan yaklaşık bir mil uzakta bir otel odam var." "Geceyi seninle geçirmemi mi istiyorsun?"

"Evet." İçkiyi geri çektim ve buzun likörü yudumladım. "Bu soruyu sana sorduğumu söyleyebilirim."

Bu şekilde, bu restorana girdiğimizde elime dokunduğundan beri."

"Elime dokundun."

Kıkırdadım. "Eğer bu şekilde bakmak istiyorsan, evet, sana dokundum. Ve her saniyesine bayıldım."

"Lockhart" -kaşları çatılmıştı- "sence ben sadece buradan tamamen yabancı biriyle ayrılacak, otelinize gidecek ve ..."

"Hayatınızın en güzel gecelerinden birini mi geçirdiniz? Evet. Kesinlikle öyle düşünüyorum. Ve tek istediğim bu Sadie, bir gece. Başka bir şey değil."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Gerçekten o kadar iyi olduğuna inanıyor musun? Benim gibi bunu hiç yapmayan birini şimdi yapmaya ikna edebileceğine?"

"Biliyorum, öyleyim." Barmene başımı sallayarak ikinci eski moda içkimi önüme bıraktığı için teşekkür ettim. "Yerini arkadaşlarına ya da kız kardeşine bildir. Eğer benimle gelmekten endişe ediyorsan. Ama seni temin ederim, olacak tek kötü şey, artık fiziksel olarak boşalamayacak hale gelene kadar orgazm üstüne orgazm yaşamak zorunda kalman olacak."

"Çok uzun zamandır iyi kız oldum." Yüzü kızarmıştı ve bu benim bakmaya doyamadığım bir renkti. "Biliyorsun, geçmişte bana pek çok şey teklif edildi. Bir gecelik ilişki bunlardan biri değil."

"Sen en muhteşem kadınsın. Erkeklerin kendilerini sana atmadıklarını duyunca şok oldum."

"Öyle olmadıklarını söylemedim." Yine o sırıtış vardı, bağımlısı olmaya başladığım sırıtış. "Sadece işlerin o kadar ileri gitmesine izin vermiyorum."

"Çünkü mü?"

"Ben sonsuza dek mutlu olmak istiyorum, şimdilik mutlu olmak değil." Gülümsedi. "Senin istediğin şeyi isteyen erkekler" -vücuduma baktı- "bana bunu *asla* vermeyecekler.

Aradığımdan *sonra*. Bana *şimdi* verecekler. Ki buna ihtiyacım yok. Bunun için bir sürü oyuncağım var."

Klitorisine bastırılan ya da amına kayan bir oyuncak düşüncesi beni daha da sertleştiriyordu.

"Ya *şu an* hayatınızın en iyi seksiyse?"

"Yoksunluk çeken bir kadın gibi mi görünüyorum, Lockhart?" Baharatlı olan ben miydim?

Tanrım, ondan hoşlanmıştım.

"Hiç de değil," diye cevap verdim. "Sadece sana yapmak istediğim şeyden hoşlanacağını düşünüyorum."

"Hangisi?"

"Bana bunu duymak istediğini mi söylüyorsun? Ayrıntılı olarak mı? Bu beni şaşırttı Sadie, özellikle de tek gecelik bir ilişki aramayan birinden geliyorsa." Durakladım. "Ama içimden bir ses seni baştan çıkarıyor diyor. Yanıldığımı söyle..."

Alt dudağının iç kısmını yaladı. "Biliyor musun, buraya sadece akşam yemeği için geldim."

"Ve size bir yemekten çok daha fazlasını sunuyorum." Döndüm ve restoranın ön tarafındaki hostes masasını işaret ettim. "Eminim masanız hâlâ boştur. Gidebilirsiniz. Yemek yiyebilirsiniz. Ne için geldiysen onu yapabilirsin. Ya da ..."

"Yoksa?"

"Benimle gelebilirsin"-onu içeri alırken başımı salladım-"ve seni yememe izin ver."

Kaşları kalktı. "Şimdi mi?"

"Şu anda."

"Bir biftek bile yemeden mi?"

"Cole and Spade Hotel'de kalıyorum. İşimiz bittiğinde size oda servisi sipariş edeceğim."

En az bir dakika gibi gelen bir süre boyunca sessizce bana baktı. "Bunu düşündüğüme inanamıyorum bile... Bana ne oldu böyle?"

"Dinle, birçok neden bulabilirim, ama kabul edelim ki benimle ilgili bir şey var benimle ilgili o seni buluyor."

karşı konulmaz."

"Belki de senin kibrindir."

Kıkırdadım. "Bunu inkâr edemem."

"Ya da ağzını."

"Amına girene kadar bekle ve bunu gerçekten söyleyebilirsin."

Cüzdanıma uzandım, cüzdandan yüz elli dolar çıkardım ve barın üzerine koydum. Hem onun hem de benim içkimi karşılamaya fazlasıyla yetecek bir . Parayı yanımdan geçmekte olan barmene doğru uzattım ve "Senin için" dedim.

"Teşekkür , Bay Wright."

Daha önceki konuşmamıza kulak misafiri olduğu için barmenin verdiği cevaba kendi kendime güldüm. Bu kahkaha çabucak söndü çünkü Walker'ın bu aşamada restorandan ayrıldığı için bana sonsuz bir bok vereceğini biliyordum - uygun miktarda fotoğraf çekmeden ve yemeğin tadına bile bakmadan. Ama umurumda değildi.

Ayağa kalktım. "Hadi gidelim."

"Gerçekten ciddi misin?"

"Olmadıgımı mı sandın?" Ona elimi uzattım. "Sana iki seçenek sundum Sadie. Benimle otel odama gel ya da yemek odasındaki masanda tek başına yemek ye ya da sanırım burada kalabilirsin. Seçim senin."

"Ama sanırım en azından meze bitene kadar sizden bir şey alamayacağımı da söylemiştiniz. Henüz onu yemedik."

Ve çok da alıngandı.

"Bunu arabada alacaksın," diye söz verdim.

Gülümsedi.

"Şaka yapmıyorum," diye ekledim.

Ayakları yere çarptı. "Bana bir iyilik yapar mısın?" "Ne istersen."

"Pişman emin ol."

Parmaklarını sıktım. "Önümüzdeki birkaç dakika içinde bunu gerçekleştireceğim."

Onu restoranın içinden geçirip ön kapıdan çıkardım ve otoparkın arka tarafına, arabama doğru götürdüm. Yolcu tarafına doğru ona eşlik ederken güldü.

"Sen kapıların çarpılmasın diye arka tarafa park eden tiplerdensin." Ben kapısını açarken elleri kalçalarına gitti.

"Vale park yeri olmadığında öyleyim." Bu kalibrede bir restoran için buna inanamazdım. Ama bir R8'e neredeyse iki yüz bin dolar verdiğinizde, hiçbir şey sizi arabasının kapısını sizinkine sürterek ya boya ya da göçük bırakan bir pislik kadar kızdıramazdı. "Ne, bunu benden beklemiyor muydun?"

"Senden ne bekleyeceğimi bilemiyorum. Bu gece seninle tanıştığımдан beri beni şaşırtmaktan başka bir şey yapmadın."

Alçak, dar koltuğa oturmasına yardım ettim. "O zaman bu bilgiyi de al." Ona yaklaşmak için kapı aralığına doğru eğildim. "Arka tarafa doğru yürümekten keyif alıyorum. Tek bir parçam bile tembel değil."

"Vücudunu görebildiğim kadarıyla" -bakışları bacaklarıma kaydı ve yükseldi- "söyleyebilirim."

Kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna geçerken kıkırdadım, motoru çalıştırdım ve vitesi birinci vitese aldım.

Ama debriyajı bırakmadım. Ön camdan dışarı bile bakmıyordum.

Ona odaklanmıştım.

"Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var Sadie, sana bir şey yapacağımı söylediğimde onu yapacağım."

"Tamam."

"Yani, o meze... şimdi olacak. Elbisenin altını kaldır."

Pencereden dışarı baktı. "Burada mı?"

"Evet."

"Çünkü mü?"

"Çünkü bana amını göstermeni istiyorum." Göğsünün yükselişini izledim. "Güven bana. Yapacağım her şey

seni iyi hissettirir."

"Sana nasıl güvenebilirim? Seni tanımıyorum bile." "Arabama bindin."

Başını salladı. "Ben yaptım."

"Kapı kilitli değil ve sen hâlâ burada oturuyorsun." "Güven bana, Sadie." diye tekrarlamadan önce bekledim.

Etek yavaşça yukarı kaldırarak kalçalarını daha fazla ortaya çıkardı. Dışarısı karanlık olsa da arabanın üzerinde duran sokak lambası, bakışlarımın teninin kremi renginde gezinmesine izin veriyordu.

"Daha yükseğe," diye emrettim.

Kalan mesafeyi tırmanırken ceketinin her iki tarafı da açık kaldı, ancak altında ne olduğunu gizlemek için en küçük kumaş parçasını bıraktı.

"Göster bana, Sadie."

Dudakları ayrılmıştı ve parmakları kalan uzunluğu sıkıştırırken dudaklarının arasından hızla nefes aldığını görebiliyordum.

Bakışlarım kırmızı dantelle buluştu. "Çıkar şunları." Elimi uzattım. "Onları istiyorum."

"Tanrım, çok kirlisin."

"Sana dokunana kadar bekle..."

Sırtını koltuktan kaldırdı ve dantelleri bacaklarından aşağıya doğru salladı, içinden çıkmak için eğildi ve eline aldıktan sonra avucumun üzerinde gezdirdi. "Onları geri verecek misin?"

"Hayır."

"Sakın bana yıllar boyunca biriktirdiğin bir duvar dolusu külotun olduğunu söyleme."

"Seninkinin benim ilkim olacağını duysan şaşırır mıydın?"

"Evet." Onları elime bıraktı.

"Çünkü öyleler." Danteli hemen spor ceketimin cebine soktum, parmaklarım vites döndü. Tüm bu hareketlilikle bacaklarının arasındaki o nokta artık örtülmüştü. "Bir bakayım Sadie."

"Gerçekten görmek istiyorsun-"

"Evet, gerçekten görmek istiyorum." Aletim lanet olası pantolonumun içinden fırlamadan önce kendimi ayarladım. "Elbisenin bacaklarını açabileceğin kadar yüksek olmasını istiyorum. Önce ona bakacağım. Sonra da otele kadar bütün yol boyunca ona dokunacağım. Ama araba kullanacağım için göremeyeceğim. Parmağım amının derinliklerindeyken o görüntünün kafamda olmasını istiyorum."

"Senin gibi biriyle hiç tanışmadım Lockhart."

"Ve bir daha yapmayacaksın." Kapıya doğru başımı salladım. "Yüzün bana dönük olacak şekilde pozisyonunu değiştir. Görüşümün engellenmemesini istiyorum."

Bana doğru döndü, sırtını kapıya yasladı ve bacağını yavaş yavaş kaldırabilmek için elbiseyi hareket ettirdi, ancak dizi koltuğun ön tarafının yarısına geldiğinde durdu.

Bana tam istediğim şeyi veren bir açtı.

"Becer beni, çok güzelsin," diye inledim. Hayatımda gördüğüm en mükemmel amcığa bakarken zonklayan ereksiyonum dayanılmaz hale geliyordu. Sıkı, kılsız kıvrımlar altlarındaki en güzel hediye saklıyordu ve hemen altında burnumu için can attığım bir yarık vardı, ışığın vuruş şekliyle neredeyse parlıyordu. "Kahretsin, Sadie. Şimdiden ıslanmışsın."

"Yeterince aldın mı? Yoksa ona biraz daha mı bakmak istiyorsun?"

Öfkelendim. "Yeterli mi? Hayır. Yaklaşamadım bile. Ama bacağını indirebilirsin." O koltukta kayarken parmaklarım dizlerinin arasına girdi. "Sadece bunları kapatma - elimin erişime ihtiyacı var."

Ayağımı debriyajdan çekip park yerinin doğru yöneldiğimde bakışlarımı üzerinde tuttu.

"Biliyorsun... Yalan söylemiş olabilirim." "Nasıl?"

Caddeye çıktım ve ikinci vitese geçtiğimde elim bacağına geri döndü, sıcağı doğru süründü. "Yapacağım her şeyin seni iyi hissettirmek için olduğunu söyledim, ama bana amını göstermeni istemek benim içindi, senin için değil." Ona ilk ulaşan başparmağım oldu. Dudaklarının üzerinde gezdirdim, nem bana doğru yayıldı. Bu beni inletti. "Ve bu -sana yapmak üzere olduğum şey- senin için olduğu kadar benim için de olacak."

Nefes alışları kesik kesik geliyordu. "Bu kulağı bir sorun ya da yalan gibi gelmiyor."

Daha yukarı çıkarken kıkırdadım, en tepedeki o hassas noktaya ulaşana kadar başparmağımı sıkıştırdım. "Damlatıyorsun."

"Daha her şeyimi hissetmedin bile."

"İşte bu seksi bir cevap." Işıklarda direksiyonu çevirirken başparmağımı orada tuttum. "Sadie, benim için vites değiştirmene ihtiyacım olacak... tabii yaptığım şeyi durdurmamı istemiyorsan-"

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Daha önce hiç standart bir araç kullanmadım." " elini vitesin üzerine koy."

Ben o gelene kadar bekledim. talimatımı izledi ve o zaman işaret parmağım amına dalmaya başladı.

"Lockhart!"

"Kahretsin, çok sıkısin."

Daha derine daldım, parmak eklemimi geçtim, sadece durdum çünkü parmağımın sonuna ulaşmıştım ve daha fazla gidemiyordum. Etrafımda titreşirken birkaç saniye içinde bıraktım ve içinde zıplatmaya başladım, içeri ve dışarı, her itme G noktasına doğru hedeflendi.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı.

Gülümseme dudaklarımı öyle sert çekiyordu ki. "Sana işaret verdiğimde, vitesi yukarı itmeni istiyorum."

Ona bir bakış attım. Bileğimi tutuyordu, başı geriye eğikti ve gözleri kapalıydı.

"Sadie..."

"Bu, bana yaptıklarından bir şeye odaklanamayacak kadar iyi hissettiriyor."

Başparmağım şimdi klitorisini ovuyordu, bu kombinasyon her nefesinin bir inilti olarak çıkmasına neden oluyordu. Nefes alışları bile. Ve her biri sanki ağzıma giriyormuş gibi göğsümde yankılanıyordu.

"Durmamı ister misin?"

"Hayır!"

"O zaman yer değiştirmelisin. Elini şuraya koy. Hazır ol." Ayağım gaz pedalına bastıkça parmağım da hızlandı, başparmağım da ona ayak uydurdu.

Aslında adil olmayan bir hamleydi - tek yaptığı onu çalıştırmak ve çoklu görevi onun için neredeyse imkânsız hale getirmektir - ama elimde değildi. Daha da yüksek sesle bağırmasını istedim.

Bu da bana bir "Siktir!" kazandırdı.

Ve bu tepkinin sebebinin ben olduğumu bilmek çok ateşliydi.

"Pekala Sadie, yer değiştir."

Talimatlarıma uydu.

Ve bu yüzden onu ödüllendirdim, parmağımı döndürdüm, elimi zaten hissettiğinden daha fazla baskı uygulayacak şekilde pompaladım. Ama bu işin sadece yarısıydı. Diğer kısmı ise klitorisine yaptığım şeydi. Ona sürtünecek kadar sert bastırmıyordum. Ona sadece bahsettiği oyuncaklardan birinin yapacağı türden bir sürtünme sağladım.

Elde ettiğim şey bir çığlıktı. Dalga dalga gelen bir çığlık. Ve ardından "Durma" diye bir tıslama geldi.

Ben olsam yapmazdım.

Amı beni içten sıkana kadar değil. Orgazm olduğunu anlayacak kadar ıslanana kadar değil.

Ama nefes alışından, inlemelerinden, tırnaklarını bileğimin etrafındaki deriye batırışından bir tane içmeye yakın olduğunu anlayabiliyordum.

Tüm niyetime rağmen yine de oynamak istiyordum, bu yüzden "Sence gelmene izin vermeli miyim?" dedim.

"Evet," diye

bağırdı.

"Bilmiyorum..."

"Lockhart, sakın durma-"

Hızımı bir kez daha artırdığımda sesi kesildi, parmağım ona vuruyor, başparmağım daire çiziyordu.

Sadece bir blok sürdü.

Ve ön tekerleklerim bir sonraki ışıktan geçtiği anda, "Evet," diye bağırıyor, kıvranıyor ve titriyordu. "Oh, evet-ah!"

Bir göz attım. Bakmak zorundaydım. Ve, lanet olsun, saçları hayal ettiğim kadar vahşi, dudakları açık ve ifadesine sahip vahşi bir bakışla düşündüğümde daha da muhteşem görünüyordu.

"Evet, bana istediğim her şeyi veriyorsun," dedim ona. "Çok ıslak. Çok sıkı."

Vites değiştirmesini istemeden olabildiğince yavaşladım. İşinin bittiğinden emin olduğumda parmaklarımı dikkatlice çektim ve debriyaja bastım, ıslaklığını tenimden yalamadan önce arabayı doğru vitese aldım.

"Kahretsin, tadın çok güzel." Ona baktım. "Dilimde daha ihtiyacım var. Bir kere tatmak yetmedi."

Elbisesini aşağı doğru kaydırırken dudağını ısırdı. "Otelde miyiz?"

"Öyleyiz." Direksiyonu çevirdim ve vale görevlilerinin beklediği girişe yanaştım. "Tam zamanında bitirdin." Durduğumda elimdeki son suyu da emdim. "Bil diye söylüyorum, bu sadece başlangıçtı. Yukarıda, odamda, çok daha fazlasını alacaksın. Ve bunu tekrar tekrar yaşayacaksın."

Gülümsedi. "Daha önce bahsettiğim şu iyi kız mı? Sanırım az önce kötü olmanın bir örneğini yaşadı."

"Bu yeni yönünü seviyor musun?"

Karanlıkta bile yanaklarına yayılan sıcaklığı gördüm.

"Sanırım öyle."

"Kötü olmak birinci adımdı. Sırada yaramazlık var."

TWO

Sadie

L ockhart'ın dünyanın en lüks otel zinciri olan Cole and Spade Hotel'de çatı katında bir süiti vardı. O sürdü bir R8. Orada oldu a Breitling Premier Bileğinde, değeri elli binin üzerinde olan Tourbillon saat vardı -bunu yakın zamanda katıldığım bir etkinlikte Breitling sponsor olduğu için biliyordum- siyah deri kordonlu ve gümüş kadranlıydı. Çizgili düğmeli pantolonunun üzerine spor bir ceket giymişti, kot pantolonu da tam oturmuştu - zorunda türden değil, bacaklarının ne kadar kaslı olduğunu gösteriyordu ve deri mokasen ayakkabılar.

Bana göre bu detaylar para diye bağıırıyordu.

Yeni para ile eski para arasında oldukça fark vardı. İkisinin de farklı tatları vardı.

Yeni, sadece "o tür" bir araca sahip olmak için üretilmiş en ucuz Range Rover'kullanan, elmas kaplı saat kordonuna sahip olan, etiketi görünen ya da tasarımcının adının kıyafetlerin bir yerinde yazılı olduğu bir kıyafeti olan biriydi. Görünmek istiyorlardı.

Eski para, zaten görülmüşlerdi.

Hız ve performansı üreticinin ismine tercih ettiler, derinin sofistikeliğini pırlantaların ışıltısına tercih ettiler, etiketleri gizli kaldı, ancak bu yakanın altında birkaç bin dolarlık fiyat etiketi ile gelen bir marka vardı.

Lockhart eski paraydı.

Bu da şu soruyu gündeme getirdi: *Kim bu adam?*

Los Angeles'ta doğup büyüdüğüm ve sosyal çevrede oldukça aktif olduğum için isimleri biliyordum. Yüzleri tanırdım. Ama onunki tanıdığım biri değildi.

Sütünin ortasında durmuş, ellerimi kanepenin arkasına dayamış, o beni izlerken ben de onu izlerken içimi kemiren şey buydu.

Beni izlerken onu hissediyordum.

Vücudumda onun bakışlarıyla karıncalanmayan bir yer kalmamıştı.

Sanki av hayvanları gibiydik, birinin hamle yapmasını bekliyorduk ki diğeri saldırabilsin. Ama ortaya çıkacak olan pençeler değildi. Dişler, diller, çıplak ve terleyen bedenlerdi.

Bu daha önce hiç hissetmediğim bir cinsel enerjiydi ve sabah onu arayıp neden birkaç dakika önce yerimi mesajla bildirdiğimi ve bana göz kulak olmasını söylediğimi açıkladığımda en iyi arkadaşım Bryn'e anlatacağım şey de buydu. Bu hikâye onun tüm yılını değiştirecekti, çünkü sonunda biriyle yatmam için bana yalvarıyordu.

Belki de bu iyi kız rolünü bırakmamın onun yakışıklılığıyla bir ilgisi vardı. Eğer ilk tek gecelik ilişkiyi yaşayacaksam, bunun onun kadar seksi biriyle olmasını istiyordum.

Koyu kahve kavunu renginde gür saçları, yeşil gözleri, yüzünde kaybolmayan bir burnu ve en mükemmel gülümsemeyi çerçeveleyen geniş dudakları vardı, boyu altı-üç civarındaydı. kıyafetlerinin üstünde bir vardı.

Genişlik, bana altında ellerimin dokunmak için can attığı her türlü kas ve oluk olduğunu söylüyordu.

Ve kokusu.

Yüce Tanrım.

Narenciye ve sedir karışımı, ormanın ortasında dalların biraz daha az olduğu ve sıcaklığın sızabildiği bir nokta gibi.

Lockhart sırtı bara dönük, elleri cebinde duruyordu. "Buraya gelecek misin?"

Parmaklarımı kanepenin sert sırtında ve yastıkların üstünde gezdirdim. "Ben burayı seviyorum."

"Ama ben orada değilim."

"Hayır." Havayı içime çektim ve bunu yapmanın ne kadar zor olduğuna inanamadım. "Ama seni hâlâ hissedebiliyorum. Unutma, parmağın içimden çikalı sadece birkaç dakika oldu." Yüzümü kızartan bir itiraftı bu.

Bunu yaptığına inanamadığım için değil, ne kadar iyi hissettirdiğine ve beni ne kadar çabuk boşalttığına inanamadığım için.

"Asla unutamam... Hala tadını alabiliyorum."

Beni parmaklarından yaladığı görüntüyü aklımdan çıkarabilecek miydim? Ağzına her zoom yaptığımda, tek görebildiğim bu olduğunda?

Bara doğru döndü. "Bir içki ister misin?" "İçecek misin?"

Tekrar bana döndü, kolları tezgâhı tutuyordu, bu da düğmeli pantolonunu -*ah kahretsin*

-Göğüs. "Sadie, bu gece içeceğim tek şey sensin."

Gülümsedim. "Görünüşe göre doyamıyorsun."

"seni tattıktan sonra bunu bana tekrar söyleyeceksin."

Ellerimi kaldırdım ve kollarımı kavuşturdum. "Zaten yapmadın mı?"

"Arabada ne oldu? O sadece bir şakaydı." "Belki senin için." Yüzümü yelpazeledim.

"Ve senin için."

Parmaklarım havada durdu. "Ama ben geldim."

"Dilimle sana hissettireceklerimle kıyaslanamaz bile. Ya da aletimle. İkisine de sahip olabilirsin ya da kendi zehrini seçebilirsin. Ne istiyorsun, Sadie?"

Başımı salladım. "Hayatımda duyduğum en pis ağız."

"Seveceğin bir ağız." Ben cevap vermeyince,

"Ve vücudunuzun her yerinde deneyimlemek için sabırsızlandığınız bir ağız." diye ekledi. Bana doğru başını salladı. "Nereyi istediğini göster bana."

"İşaret etmemi mi istiyorsun? Bir noktayı mı? Vücudumda mı?"

"Nasıl yaptığın umurumda değil. Sadece bana yol göster." Ağırlığını kaydırды. "Tabii bu kararı senin yerine benim vermemi istemiyorsan. Bu durumda, seni hemen omzuma atıp yatağa götüreceğim."

"Ya ilk senaryoyu seçersen? İşaret etmeyi." "Eğer seçersen, kural şu ki, çıplak olmalısın."

Güldüm. "Oh, artık kurallar mı var?" "Evet."

"Ve benden kıyafetlerimi çıkarmamı istiyorsun. Tam burada. Ve sana dudaklarını arzulayan yanımı göstermemi mi?"

"Sikeyim evet."

Hızlı bir kahkaha attım. "Mesele şu ki, ciddi olduğun izlenimini edindim."

"Aksini düşündüren ne?" Gülümsedi. "Kıyafetlerimi çıkarıp ağzını istediğim yerleri işaret etmekten mutluluk duyarım."

"Yapar mıydın?"

"Tabii ."

Dudağımı ısırmadan duramıyordum - gülümsememi gizlemek için miydi? Bilmiyordum. Şu anda düşünemiyordum bile, her yerim yanarken düşünemezdim.

Ellerini başının arkasına koydu. "Devam edin. Önce bayanlar." Bakışları kanepeden aşağıya inebildiği kadar indi.

yarımı saklıyordu. "Ceketinden başla, sonra da elbisenden. Altında sütyen dışında bir şey olmadığını biliyorum, tabii sütyen giymiyorsan. Topukluları üzerinde bırakabilirsin."

Paltomun kenarlarını tuttum. "Her zaman istediğin her şeyi elde eder misin?"

Kanepenin karşısında büyük boy kova tarzı bir sandalye vardı, bana dönük bir koltuktu ve o da oraya oturdu. Bacak bacak üstüne attı ve yüzünde bir sırıtma belirdi.

"Bunun benimle ilgili olduğunu düşünmen çok komik. Oysa aslında her şey seninle ilgili." Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Bu gece seni tekrar tekrar boşaltmaktan daha çok istediğim bir şey yok, bunu sana söylemiştim. Ama bunun gerçekleşmesi için çıplak olman gerekiyor. Ne kadar uzun süre beklersen, boşalmadan o kadar uzun süre gidersin."

Bu kesinlikle asla unutamayacağım tek gecelik bir ilişkiydi.

"Bil diye söylüyorum, senin için başka hiçbir erkek için yapmadığım şeyleri yaptım."

Ayağıyla havaya vurdu. "Senin üzerinde oldukça güçlü olmalıyım."

"Ya da beni o kadar tahrik ediyorsun ki kendime engel olamıyorum."

İnledi. "Ya da bunu. Ki bu gerçekten hoşuma gidiyor." Öne doğru eğildi ve kollarını bacaklarının üzerine koydu. "Seni ne kadar tahrik ettiğimi göster bana, Sadie. O amcığın tekrar ıslanıp ıslanmadığını görmek istiyorum."

Ceket -yağmurluk tarzı- uzun ve hantaldı ve onu atmak için sabırsızlanıyordum. Ağır kumaşı kanepenin üstünden geçirdim. Yüksek yakalı ve yanlardan aşağıya doğru inen bir fermuarı olan elbiseyi çıkarmak o kadar kolay olmayacaktı. Fermuarı indirdikten sonra, elbiseyi başımın üzerine getirmek için alttan kaldırmam gerekecek ve üzerimde sadece sütyen kalacaktı.

Vücudumdan utanmıyordum. Kendimi formda tutmak için çok çalıştım. Sadece yabancıların önünde soyunmaya alışık değildim.

Ama Lockhart artık beni yakından tanıyordu, bu yüzden ona hâlâ yabancı diyebilir miydim?

"Çok sertleştim."

Ellerim elbisemin alt kısmındaydı, kalın tutuyor ve hazırlanıyordum. "Ama daha çıplak bile ."

"Öyle olmak zorunda değilsin. Bana bakışından belli oluyor. Senin kokunu. Tadın ..."

"Koku mu?"

"Meyveli bir yasemin. Restoranın kapısında seninle karşılaştığım anda kokusunu aldım." Elini burnuna götürdü. "Kokusunu üzerimde bile hissedebiliyorum." Durakladı. "Bütün tenin böyle mi kokuyor?"

"Bu benim losyonum."

"Yani cevabım evet."

Başımı salladım.

"Hepsini çıkar ki daha çok kokunu alabileyim."

Elbiseyi göğsüme kadar çektim ve daha başım delikten çıkmadan "Tanrım!" dediğini duydum. Ceketimin üstüne bırakırken gözlerinin içimi delip geçtiğini hissedebiliyordum.

Aynı bakışlarla tenim ısındı.

üzerimde gezindi.

"Nefes kesicisin. Her bir santimini. Wow

... Vücudunun hakkını verecek kelimelerim bile yok." Zar zor nefes alabiliyordum, bakışları o kadar yoğunlu ki.

"Buraya gel."

Topuklarım ahşap zeminde tıkırdarken kanepenin etrafından dolaşıp halının üzerine çıktım ve bacaklarının birkaç adım önünde durdum.

Bu aç bir adamın bakışı değildi. Bu, hiç yemek yememiş bir adamın bakışlarıydı.

"Bu gece seni becereceğime inanamıyorum." Gözleri topuklarımda gezindi ve yavaşça yükseldi. "Sütyenini çıkar."

Bunun hızında ve her şeyin ortaya çıkışında çok şehvetli bir şey vardı. Emirleri hakkında. Beni içine çekmek istemesi ama ellerini kendine saklaması.

Arkama uzandım ve kırmızı danteli çözdüm, sütyenin yere düşmesine izin vermeden önce her bir göğsümü serbest bıraktım.

"Birkaç saniye önce gördüğümden daha muhteşem görünebileceğini düşünmemiştim ama çok yanılmışım." Dudaklarını birbirine sürttü. "Sen çıplak halinle bambaşka bir seviyedesin."

Sessizliğin her saniyesi beni daha da ateşlendiriyordu. Daha ıslak.

"Ağzım sende." Az önce söylediklerini onaylar gibi başını salladı. "Nerede istiyorsun?"

İşaret ediyor.

Neredeyse unutuyordum.

Ellerim yanlarımda sallanıyordu ve onları kaldırıp göğüslerimin etrafında dolaştırdım.

"Sikeyim evet," diye inledi. "Meme uçların... tam da başlamak istediğim yerde."

Bunları vermenin tek yolu üzerine binmekti.

Ben de dizlerine doğru yürüdüm, bacaklarımı ayırarak uyluklarının etrafına dolandım, kucağına inerken kolonyası burnuma doldu.

Bu en yakın olduğumuz andı.

Kendimi nefesimi tutarken buldum, kalbim göğsümde çarpıyordu, kollarım nereye gideceğini bilmiyordu, bu yüzden onları omuzlarına koydum.

Tüm bunların yabancılığı, tanımak için yüzünü -saçlarını, gözlerini, burnunu, ağzını- incelememe neden oldu. Her özelliği yeniydi. Taze. Davetkâr.

Acı verecek kadar

seksi. "Merhaba."

Selamına gülümsedim. "Merhaba."

Beni içine çekerken dişleri alt dudağında gezindi.

"Biliyorsun... Seni henüz öpmedim."

"Biliyorum-"

Eli aniden yanağımda belirdi. Hareketi hızlı olmasına rağmen dokunuşu nazikti. "Bunu değiştirmek istiyorum..." Daha konuşmasını bitirmeden ağzı yaklaştı ve sesi kesildiğinde dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Kavrayışının yumuşak olduğu yerde, ağzı şiddetliydi. İçeri girmekten çekinmeyen bir dil, dudakları benimkilerin arasına giriyor ve o çekilene kadar emiyordu ve ben kendimi daha fazlası için eğilirken buluyordum.

Çünkü bu her neyse, yeterli değildi.

Kıkırdadı. "Ağzımın seninle işi bitmedi, merak etme."

Nefes darlığı- nereden geliyordu? Göğsümdeki çarpıntı neden artıyordu?

Bu adam kimdi ve böyle bir güce nasıl sahip oldu?

Bu odaya geldiğimizden beri yapmadığı bir şey daha vardı: Bana dokunmak. Ama sonunda oldu ve avuç içleri kalçalarımın masaj yaparken, karnımın yanlarını kaplamak için dönerken ve tekrar belime doğru inerken hava çektiğimi duydum. Bu yolu birkaç kez izledi.

"Meme uçlarını benim için çimdikle. Ben yalamadan önce onları daha da sertleştir."

Başparmaklarım çakıl taşlı tomurcukların üzerinde gezindi, her geçişte işaret parmağım onları sıkıştırmak için birleşmeden önce nefesimin yükselmesine neden oldu. "Ah!"

Bakışlarını benimkilere kilitlemişti, emrine uyacağımdan o kadar emindi ki hareketi görmesine gerek yoktu -Sadece tepkiyi görmek istiyordu. "Benim sıram."

Ağzı yaklaştı, hızı telaşsızdı, sanki kontrolünü test ediyordu. Bana ulaştığında burnunu göğsümün yan tarafında gezdirdi, ortasından kaçındı ve doğrudan karşı bölüme gitti. "Çok güzel kokuyorsun."

Hızlı nefes alışlarını ve yavaş nefes verişlerini hissedebiliyordum.

Geniş, kumaş kaplı kolçakları kavradım ve bakışlarımızı kilitleyip meme uçlarımdan birini ağzına alırken geriye doğru eğildim.

Müzik çalmıyordu ama dilini oynattığında bir ritim duyduğuma yemin edebilirim. Dişleri ısırırken. Sonunu emerken, bırakmadan çekerken.

"Lockhart..." Başım geriye düştü ve artık onun hareketlerini izleyemiyordum, her biri bir sürpriz gibi geliyordu - ve tam da öyle yaptılar, dudaklarımdan havanın iç çekmesine neden oldular. "Agh."

"Daha fazla mı?"

"Evet," diye bağırdım.

Yani, bana verdiği şey buydu.

Hafifletmesi gereken zonklama daha da arttı. Bacaklarımdaki çalkantı o kadar hırçınlaştı ki elimi saçlarının arasından geçirip sıkıca kavradım ve ona bakabilmek için başımı dikleştirdim.

Diğer elimle de o rahatsız edici noktayı işaret ettim. "İşte."

Yüzünde beliren gülümseme içimdeki duygunun patlamasına neden oldu.

"Biliyor musun, senin amının tadını hayal ediyordum."

Gözlerinin için için yandığına yemin edebilirim. "Yüzüme oturmanı istiyorum." "Nereye? Sandalyeye mi?"

Kıçımı tuttu ve bizi aşağı kaydırды, böylece başı üst minderin en ucunda duruyordu, uzun vücudu koltuk boyunca uzanıyordu, dizleri bükülmüştü, artık sandalye tarafından desteklenmeyen şeyi tutuyordu. "Tek yapman gereken ağzıma sarılmak."

Haklıydı. Sandalye, bacaklarım kumaş kenarlarından sarkarken o pozisyonda dengede durabileceğim kadar alçaktı.

Kıç yanağıma dokundu. "Kalk şuraya. Seni yemek istiyorum."

İfadesi beni bir battaniye gibi örtmedi. Altımda bir kibrit çaktı ve ben ateşten kaçmıyordum; ona doğru koşuyordum.

Yukarı tırmandım, bacaklarımı açmak için göğsünün yanından geçtim ve boynuna geldiğimde, bu pozisyonda tutunabileceğim tek şeyin kalçalarım olduğunu fark ettim.

Ama ağzı olduğu anda, nerede olduğuma dair tüm hislerimi kaybettim çünkü odaklanabildiğim tek şey diliydi.

"Aman Tanrım!"

Beni hangi yöne doğru yaladığını bile ayırt edemiyordum; her yerde hissediyordum. Üstte, altta, ortada, yavaş olmayan hareketler. Sanki boşalmamı istiyormuş gibi yalıyordu beni.

Kendimi kaybetmişim, zevkten boğuluyordum, iniltiler çıkarıyordum. "Oh! Evet!"

Onun gibi biriyle hiç birlikte olmamıştım. Bu kadar deneyimli biriyle. Bu kadar bilgili.

Bu adamın haritaya ihtiyacı yoktu. Bu adam haritanın yazarıydı.

Bu yüzden orgazmın oluşmasını engelleyemedim. Yavaşlatmaya bile çalışmadım.

Hızlı, sert ve beni tamamen ele geçiren bir vahşilikle geliyordu.

"Lockhart-"

"Biliyorum. Ve yüzüme boşalmanı istiyorum."

Talebi, beni daha da uçurumun kenarına gönderen hava üflemleriyle geldi. Ama o uç tehlikeli bir yerdi. Dikkatli olmazsam sandalyeden düşebilirdim ve çok sert sallanırsam bizi devirebilirdim.

Artık bedenimi kontrol edemediğimi ve içimde yükselen hissin her zerremi titrettiğini düşünürsek korkutucu bir senaryo.

"Siktir!" Karnımda karıncalanma dalgaları patlarken kalçalarım tutundum. "Yapma! Dur!" Kendi sesimi duydum, sonra onun adını haykırdım.

Vücudumun dilinin ritmiyle ileri geri sallandığını hissettim. Bacaklarımın altındaki ellerini ve kırımın altındaki göğsünün sertliğini hissettim.

Ama beni gerçekten tutan, zincirleyen, hapseden ve gitmeme izin vermeyen tek şey karıncalanmalardı. İçimde yükselmeleri, patlamaları ve sonunda fısıldayarak durmaları.

"Mmm. Evet," diye inledi, bu bir hırıltı gibi geliyordu, özellikle de yalaması öpüşmeye dönüştüğünde, klitorisim boyunca bana şefkatli gagalar verdi. "Sen şimdiye kadar tattığım en güzel şeysin."

Gözlerim çırpınarak kapandı. "I-"

"Benimle geliyorsun." Beni kucağına aldı, bacaklarım şimdi onun belindeydi, kollarım omuzlarına düşüyordu ve beni süite doğru taşıdı. "Tadının ne kadar güzel olduğunu bilmeni istiyorum. Öp beni."

Islaklığım her yerindeydi; dudaklarında, burnunun ucunda, ağzının her iki yanındaki deride, hatta bile parlıyordu.

Gülümsedim ama hareket etmedim. "Öp beni, Sadie."

Parmaklarım başının arkasına yayıldı, saçlarına gömüldü ve sadece ağzımı onunkine bastırmak için eğildiğimde, bunun olmasına izin vermedi. İçime daldı, diliyle dudaklarımı ayırdı, az önce bacaklarımın arasında yaptığı gibi bana hükmetti.

Yine o kibrit vardı, bu geceki ikinci orgazmımdan sonra yeniden yakılamayacağını düşündüğüm bir alevi tutuşturuyordu.

Ama .

Beni yatağa yatırdı ve beni öpmeye devam ederken, kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Kemerini, düğmelerini ve fermuarını açtığında kot pantolonunu aşağı itmek için ayaklarımı kullanabilmek amacıyla topuklarımı tekmeleyerek yardım ettim. Kollarını serbest bırakmak için spor ceketinin yakalarını çektim ve düğmelerinden

Gömleğinin her bir parçası vücudundan kurtuldukça yere uçuyordu.

Çırılçıplak kaldıktan sonra üzerimden indi ve yere doğru uzanarak cüzdanı ve içinden çıkardığı iki prezervatifle geri döndü. Dik durup metal köşeyi dişleriyle kopardığında vücudunu doğrudan görebildim.

Sahip olduğum tüm şüpheler şu anda gördüklerimle kıyaslanamazdı.

Kazınmış bir göğüs, parmaklarımı gezdirmek için mükemmel miktarda kılla tozlanmış, belirgin göğüs ve karın kasları, kollarının etrafını ve omuzlarını saran kas çukurları. Bakışlarım daldı ve karşılaştığı şey çenemin düşmesine neden oldu.

"Nesin sen?"

Prezervatifi büyük, ereksiyon halindeki aletin ucuna doğru tutarken kıkırdadı. "Bu nasıl bir soru böyle?"

"Bu iyi kızı kötü bir kıza dönüştürdün - mümkün olduğunu düşünmediğim bir şey. Uğruna ölünecek bir vücudun var. Asılmışsın." Bu noktayı vurgulamak için gözlerim büyüdü. "Lockhart, bir rüya gibi hissediyorsun. Yarın uyandıgımda her şey böyle mi olacak?"

"Sana neden olmayacağını söyleyeyim." Kalçalarımın dışından tuttu ve beni yatağın ucuna doğru çekti. "Uyandıgında ve bacaklarını sıktığında, sana yaptığım şeyden dolayı acı hissedeceksin. Bunu bir rüyadan alamazsın." Elimi kaldırıp karın kaslarının üzerine koydu ve her bir oluğu aşağı yukarı ovuşturdu.

Tanrım, bu adam her türlü kibirliydi.

"Ve bu-bu vücut-çok gerçek. Sen uyurken hiçbir şey bu kadar iyi hissettiremez." Tacını girişime doğrulttu, yavaşça içime kayarken gözleri benimkileri tutuyordu. "Ya da bu sikiş." İlerken adem elması sallanıyordu. "Ama sana vereceğim - herhangi bir şeyin bu kadar inanılmaz olabileceğine inanmak zor." Nefes verirken tısladı. "Ya da nasıl bu kadar sıkı olabildiğine. Ama siktir et, öylesin."

Onun diliyle kaybolduğumu düşünmüştüm ama bunun yanında o amaçsız bir gezintiydi.

"Lanet olsun!" Vücudum her santimini yutarken, başımın arkasını yatağa doğru sürdüm. "Bu sadece inanılmaz değil, bu çılgınca en iyisi."

Bu mantıklı mıydı?

Hiçbir fikrim yoktu; beynim lapa gibiydi.

Bir kıkırdama çıkardı ve beni tekrar kaldırdı, içime pompalarken beni havada etrafında tuttu. "Çılgınca en iyisi, ha? Bakalım daha da iyisini yapabilecek miyim?"

Daha iyisinin nasıl bir seçenek olduğunu bilmiyordum.

Ama sırtımı duvara dayayıp ağırlığıyla beni orada tutarken bunu başarmak istediğini anladım. "Üçüncü raundu yapmak üzeresin." Her dalışında kalçalarını büküyor, yukarı doğru eğiliyordu, böylece sadece duvarlarıma çarpıyordu; G noktamı da sıyrıyordu.

"Beni tekrar o kadar hızlı boşaltamayacaksın," diye nefes nefese kaldım.

"Hayır mı? Çünkü hissedebiliyorum." Dudaklarını kulağımın yanına koydu. "Amcığın etrafımda kapanıyor ve ekstra ıslanıyor. Klitorisin sertleşiyor. Nefesin kesiliyor."

Cevap olarak inledim.

"Aynen öyle." Ağzı benimkine gitti. "Bunu inkâr mı ? Ve vücudunu tanımadığımı mı söyleyeceksin?"

."

"Ama bu gece seni iki kez boşalttım. Üçüncüsü olmak üzere. Yeterince iyi bildiğimi söyleyebilirim."

Kendimi yukarı çektim, zıplarken duvarın boyası, dokusu ve sertliği sırtımı yakıyordu, her hamlesini karşılamaya çalışıyordum. Zevk baş edebileceğimden daha hızlı yayılıyordu. "Haksız değilsin."

"Biliyorum."

O tanıdık yere yaklaşırken bir nefes verdim. "Benimle gelmeni istiyorum."

"İstediğin bu mu?"

Göğsüne sarıldım, omuzlarını kaldırıp indirmek için kullandım. "Evet."

"Sadece bana bir söz verersen."

"Hangisi?"

"İçine boşaldıktan sonra seni duşa götürebilir ve orada tekrar becerebilirim."

Elim yanağında gezindi. "Sadece bir prezervatifin kaldı. Beni orada mı istiyorsun? Duşta mı?"

"On dakikadan kısa bir süre içinde daha fazlasını teslim edebilirim, bu yüzden seni nerede becermek istediğimi seçmek zorunda değilim. Eğer izin verersen, seni tekrar tekrar sikebilirim."

"Seks sırasında pazarlık - daha önce hiç yapmadığım bir şey." Gülümsedim. "Anlaştık."

Onay dudaklarımdan çıkar çıkmaz içinde bir şeyler tetiklendi. Çünkü şimdiye kadar yaşadığım her şey artık tamamen farklıydı.

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama daha da iyiydi.

"Oh! *Ohhh*!" İçimden çıkan seslere engel olamıyordum.

Çünkü daha derine, daha hızlı gidiyor, aynı zamanda klitorisime vuracak şekilde bana sürtünüyordu.

Artık onunla ortada buluşamıyordum. Kalçalarımı ona doğru çeviremiyordum. Tek yapabildiğim tutunmaktı.

O yüzden omuzlarını kavradım, ağızlarımızı birbirine bastırdım ve "Boşalacağım amına koyayım," sözlerinin orgazmımı körüklemesine izin verdim.

Zaten .

Vuruşları sertleştikçe, ki bunun yalvarıyordum, zirve yaptı ve "Lockhart!" diye bağırdım.

"Bırak da hissedeyim." İticileri kısa, keskin ve hızlıydı. "Sadie, evet! Seninle geliyorum!"

Titriyordum, tepeler , midemi sarsıyordu; hatta kalçalarım doğru ilerliyordu. Nefeslerim darbeler halinde çıkıyordu. Parmaklarım gücünü kaybetmiş, bedenim uyuşmuş ve tutunamaz hale gelmişti.

Ama birkaç saniye içinde yavaşlamaya başladı, sonunda durana kadar ağzı benimkini yuttu. Birbirimize karşı nefes alırken burunlarımızı birbirine bastırdı.

"Hiçbir rüya bununla yarışamaz," diye fısıldadı.

Geri çekildiğimde parmağımı alnındaki terin içinden geçirdim. "Hayır. Kesinlikle olamaz."

"Duşa hazır mısın?"

"Biraz ihtiyacım var." Gülümsedim.

Güldü. "O suyun içinde serinlemene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Beni duvardan çekti. "Beni tanımadığının farkındayım ama *bunu* kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

KEDİ

İşe gidiyorum. Erken olduğunu biliyorum ama uyanık olduğunu da hissediyorum. Seni arayabilir miyim?

BEN

Sen iyi misin?

KEDİ

Hayır, iyi olmaktan çok uzağım. İşe girdiğim anda kovulacağımı düşünüyorum. Bütün bu durum Felaket ve içimi dökmek istediğim çok şey var. Lütfen, biliyorum sabahın köründeyiz ama kız kardeşime ihtiyacım var.

Kız kardeşimin son mesajı saatime denk geldi Lockhart'ın kolunu göğsümden dikkatlice çekerek oturma odasına doğru ilerledim.

BEN

Bana 5 dakika ver, seni arayacağım.

KEDİ

Acele edin!

Aceleyle tekrar giydiğimde elbisem farklı hissettirdi. Ceketim ve çantam da öyle. Elbisemi çıkardığımı hatırlamıyordum.

ama diğerk her şeyle birlikte kanepenin üstündeydi. Topuklu ayakkabılarım hariç her şey. Onları yatağın altında yerde buldum ve sessizce giydim.

Artık giyinmişim ve güneşin gökyüzünde ilerlemeye başladığı, zar zor aydınlanan odada sessizce Lockhart'a baktım. Yüzüstü yatmış, şiltenin üzerine uzanmıştı. Sağ kolu hâlâ benim birkaç dakika önce bulunduğum yerde yatıyordu. Sadece ince beyaz bir çarşaf onu örtüyor, mükemmel kışının kamburunu gösteriyor ve sırtının alt kısmında bittiği yerde kas dalgaları başlıyordu.

Uyurken bile inanılmaz seksiydi.

KEDİ

ARA BENİ. Kendimi kaybediyorum. Sabah 6:30 yol öfkesi gerçek bir şey, biliyorsun.

Ona veda etmeden odadan çıkayım mı? Koridora çıkıp kız kardeşimi arayayım ve odaya geri dönmenin bir yolunu bulmaya çalışayım mı? Onu uyandırıp yalnız kalmak için dışarı çıktığımı ve hemen döneceğimi mi söylesem?

Çok fazla seçenek var.

Neyin doğru olduğunu ya da ne yapmam gerektiğini bilmesem de, bunun ertesi sabah olduğunu biliyordum ve bu kısım biraz garip geliyordu. Lockhart ve ben sadece bir gece konuşmuştuk. Kahvaltı-bilinmiyor. Restoranda bıraktığım için arabama nasıl dönecektim, bilinmiyordu. Koridora ya da lobiye gidip gelmek için kullanabileceğim oda anahtarının nerede olduğu da bilinmiyordu. Rezervasyonda adım yoktu. Onu uyandırmak tek olasılıktı.

Burada durmuş, farklı senaryoları tartışırken, bakışlarımı o yataktan ayıramıyor ya da o çarşafı karıştırmaya ve o yorgani yastıkların çoğuyla birlikte yere atmaya yardım eden kadını düşünmekten kendimi alamıyordum.

Beni kötü bir kıza dönüştürmüştü.

Belki de sadece bir geceliğine kötü olmuş iyi bir kızdım.

Uzun, yaramaz bir gece.

İlk sahne kafamda geri sarılıp tekrar oynamaya başladığında dişlerim dudağımı buldu - deri koltuğun çıplak kıcımın altında verdiği his, sırtımı dayadığım pencerenin soğukluğu.

Ön koltuğunda çığlık atma hissi.

Tanrım, dün gece hayatımda yaptığım en iyi seksti.

KEDİ

SADIE!

Dişlerim dudağımı serbest bıraktı ve kız kardeşimin mesaj yoluyla çığlık attığını duyabildiğim için yanaklarım havayla şişti.

Bana ihtiyacı vardı.

Ve onu uyandırmak için ne kadar istekli olduğum önemli değildi - ilişkinin ne kadar süreceğini vurgulamıştı ve ben onu yüksek sesle ve net bir şekilde duymuştum.

Kendimi dışarı atmak için arkamı döndüm ve kapıya doğru bir adım attığımda onu hissettim.

Bacaklarımın arasındaki ağrı.

Sessiz kalmaya çalışmasaydım gülerdim.

Lanet olsun o adama.

THREE

Hart

T Küçük valizimi koridordan asansöre doğru yuvarlarken süitin kapısı arkamdan çarptı, asansöre binip birinci kata çıktım ve resepsiyona uğrayıp anahtarı geri ver.

"Teşekkür ederim Bay Weston," dedi ön büro görevlisi, kendisine doğru uzattığım ince plastik parçasını alırken. "Gördüğüm kadarıyla çıkış yapıyorsunuz."

Ne zaman bir Cole and Spade Otelinde kalsam, kişisel karşılama her zaman fark edilir ve takdir edilirdi. Charred'i lobilerinin çoğuna yerleştirdiğimizden beri bu kuruluşlarda yüzüm biliniyordu.

"Öyleyim."

"Kaldığınız süre nasıldı?"

Parmağımı tezgâha vurdum. "Çok kısa."

"Umarım yakında tekrar görüşürüz. Bavullarınızı taşımanıza yardımcı olması için bir belboy çağırabilir miyim?" Telefonunun ahizesini kaldırdı.

"Buna gerek kalmayacak. Teşekkür ."

"Vale gideceğini biliyor mu? Arayıp arabanızı alacağım-"

"Çoktan ."

Telefonu tekrar yerine koydu ve başını salladı. "Harika bir gün geçirin Bay Weston ve bizimle kaldığınız için teşekkür ederiz."

Ona teşekkür ettim ve arabamın ön tarafta beklediği lobiden çıktım. Avucumun içine sıkıştırdığım banknotları valeye uzattım ve o valizimi küçük bagaja koyarken ben de sürücü koltuğuna geçtim.

Kokusunu aldığımda daha emniyet kemerime uzanmamıştım, kapı bile kapanmamıştı.

Meyveli yasemin.

Koku, arabada benimle birlikte oturuyormuş gibi güçlü değildi ama gözlerimin kapanmasına ve en sıcak nefesin burnumdan çıkmasına neden olacak kadar güçlüydü.

Hemen beynim dün geceye geri döndü.

Elbiselerini çıkarıp vücudunu gösterdiğinde. Oturma odasındaki sandalyede suratıma oturduğunda. Onu yatak odasında duvara yasladığımda. Duşta onu tekrar tattığımda. Onu şifonyerin üzerine yerleştirdiğimde, daha fazla teslimat yapmadan önce ikinci prezervatifi kullandığımda.

Bir sikiş gecesi. Hepsi bu .

Peki, bu sabah uyanıp ona uzandığımda ve orada olmadığına neden hayal kırıklığı yaşamıştım? Ve bir not bırakmadığını gördüğümde? Ve neden şimdi onun için yanıp tutuşuyordum?

"Size bir şey ikram edebilir miyim, Bay Weston?"

Gözlerim açıldı. Vale şoför kapısının önünde durmuş, kapıyı benim için kapatmak istercesine tutuyordu.

"Hayır," diye cevap verdim.

Kapımı kapattı ve elim vites koluna gitti, ayağım debriyajda, bakışlarım önümdeki araba yoluna dikildi.

Ama hareket etmedim.

En azından ileriye doğru değil.

Bunun yerine yolcu camını için düğmeye uzandım ve birkaç metre ötede duran valenin dikkatini çektim.

"Bu sabah vardiyanız ne zaman başladı?"

"Altıda, efendim."

"Buraya gelen bir kadın gördünüz mü? O saatlerde miydi, daha önce miydi, sonra mıydı bilmiyorum. Zümrüt yeşili bir elbise, uzun siyah bir ceket, yüksek topuklu ayakkabılar giyiyordu. Siyah saçlıydı." Çenem gerildi. "Muhteşem bir kadın."

"Bu tanıma uyan bir kadın aşağı indi."

Göğsüm sıkıştı. "Ve sanırım onu aldılar?"

"Evet, efendim. Bir araçla."

Başımı salladım ve camı tekrar açtım, vitesi birinci vitese takarak girişten çıktım ve yola koyuldum. Uyanmamı ve onu restorandaki arabasına götürmemi beklemek yerine neden bir araç paylaşımı yapmayı tercih ettiğini merak ettim.

Asla alamayacağımdan emin bir cevap.

Gösterge panelimin ekranında Brady Spade'in adı belirlediğinde oteli bir mil bile geçmemiştim. Otel zincirinin sahiplerinden biri, uzun süredir iş ortağım ve en iyi arkadaşlarımdan biriydi.

Aramayı bağladım. "Brady, ne var ne yok adamım?"

"Laguna'da kalışınızın nasıl geçtiğini sormak için aradım.

Plaj yeri. Bilirsiniz, ben Bay Müşteri Hizmetleri olduğum için."

Güldüm. "Hiç de öyle değilsin, dostum."

Cole and Spade Hotel markası yedi eşit ortakdan oluşuyordu. Üç Spade kardeş, kuzenleri ve üç Cole kardeş. Bunların arasında Brady ve Rhett Cole kesinlikle en huysuz olma tacını aldılar.

"Ve ikimiz de bunun için aramadığınızı biliyoruz. Her şey yolunda mı?"

"Her şey harika. Birkaç hafta içinde Los Angeles'a döneceğimi bilmeni istedim. Benim ailem, Coles'lar ve senin ailen dışarı çıkmayalı uzun zaman oldu. Bir şeyler ayarlayalım ve şehre gidelim."

Ortakların çoğu, yeni bir otel inşa ederken veya yenilerken, inşaat bitene kadar orada yaşıyorlardı. Arkadaşım dünyanın dört bir yanına gitmiş, inşaatlar arasında Los Angeles'ta kısa süreler kalmıştı. Evlendiğinden beri onu daha da az görüyordum.

"Bana tarihleri gönder," dedim ona, ışıktaki dönerek. "Belki Beck'in o gece evinde bir maçı vardır. Geceye süitimizde başlayabilir ve oradan dışarı çıkabiliriz."

"Düşünce tarzını seviyorum."

Telefonum bip sesi çıkardı, ekranda Walker'ın adı görünüyordu. Neden bu kadar erken ulaştığına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

"Sikeyim," diye inledim. "Diğer hattın Walker arıyor ve eminim kıcıma tekme basmak üzere."

"Bir kadın yüzünden mi?"

Kıkırdadım. "Her zaman öyle değil mi?"

"Bekar ve umursamaz, özlemediğim şeyler." Güldü. "Sana tarihleri mesaj atarım, kardeşim."

Hoşça kal dedim ve tıkladım. "Walker-" "Dün gece nasıl geçti?"

"Tanrım," diye iç geçirdim. "*Günaydın* demeye ne dersin? Ya da *Hart, Los Angeles'a geri mi dönüyorsun?* Ya da, *sağ salim geldin mi-*"

"İster hala Laguna'da olun, ister dönüş yolunda beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Size uygunsa bütün hafta orada kalın. Horned hakkında bilgi edinmek istiyorum, zaten seni oraya bu yüzden gönderdim ve bu yüzden bu kadar erken arıyorum."

Hoparlörlerin sesini kısıtım. "Bu sabah kıcına bir şey mi girdi?"

"Gözlerimi açıp telefonumu başucumdan kaldırdığım anda, lanet olası ekranımda Horned için ne kadar nefis ve dahiyane bir restoran olduğunu söyleyen bir başka övgü dolu yorum vardı. Bu bir. İki, bütün gün toplantılara gitmeden önce seninle konuşmak için çok az zamanım var ve sonra da öngörülemeyen bir gelecekte mutfakta olacağım. Ve üç, seni bu kadar erken aramaktan zevk aldığımı sanıyorsan, almıyorum. Yorgunum, çok çalışıyorum ve her şeyin istediğim şekilde yapılmasını istiyorum. Kendimi klonlayamadığım için dördünüze güvenmek zorundayım. Yani sabır şu anda sahip olduğum bir şey değil Hart."

Walker mutfaktayken ameliyathanedeki bir cerrah gibiydi. Tamamen odaklandığı ve herhangi bir kesinti istemediği bir alan. Aynı zamanda geniş restoran koleksiyonumuzda servis edilen her yemeğin mucidiydi. O olmasaydı ne bir ürünümüz ne de milyar dolarlık bir imparatorluğumuz olurdu. Ama tavrı bundan kaynaklanmıyordu. Çünkü adam hiç uyumazdı.

"Bana her ayrıntıyı anlatmak için tam altı dakikanız var," diye devam etti.

Gösterge panelindeki saate baktım. Saat 7:54'tü.

Işıklarda yavaşladım ve nefes verdim. "Altı dakikamı almayacak. İki dakika bile sürmeyecek."

"Bu ses hoşuma gitmedi Hart.."

"Şimdi söyleyeceklerim daha da az hoşuna gidecek." *Hay sikeyim*. Onun kendini kaybetmesini dinlemek, güne böyle başlamak istemediğim bir şeydi. Ama bunun olacağını biliyordum ve sanırım bir şekilde bunu hak etmiştim. "Horned'da yemek yemedim. İkinci eski moda biramdan sonra ayrıldım."

"Açıkla kendini."

Ona kendimi iyi hissetmediğimi ve otele dönüp yattığımı söylemek daha kolay olurdu. Ama yalan söylemedim, özellikle de kardeşime yalan söylemedim.

Vitesi üçüncüye aldım, "Bir kadınla tanıştım" derken motor da aynı anda devirleniyordu.

"Benimle dalga geiyorunsun."

Doğru olduğunu hissedene kadar bekledim ve o an hiç gelmeyince, "Değilim" diye cevap verdim.

"Geceyi geçirmek için Laguna Beach'e gittiğini, eve dönmek zorunda kalmamak için bir otel rezervasyonu yaptığını, yemek yemen için seni görevlendirdiğim bir restorana gittiğini - kişisel bir görev olarak değil, bir iş olarak - ve görevi iptal ettiğini söylüyorsun. Lanet olası bir kadın için."

"Ben de sana bunu söylüyorum."

"Hart..." Sesi keskin ve acımasızdı. "Senden tek bir şey istedim ve sen amcığı seçtin."

"Sadece amcık değildi. Hayatımda yaşadığım en iyi amdı." Elimi Sadie'nin göbeğinin derisi gibi direksiyonun derisinde gezdirdim ve gülümsedim. "Önümüzdeki hafta Laguna'ya geri döneceğim ve Horned'da akşam yemeği yiyeceğim."

"Zahmet etmeyin. Eden'ı gönderirim. En azından görevi tamamlamak yerine rastgele bir adam bulup onunla eve gitmeyeceğini biliyorum."

"Walker, bu biraz aşırı oldu."

"İstediğinizi söyleyin ama Laguna'daki en iyi et lokantası olma konumumuzu isimsiz bir şefe ve büyük miktarda parası olan bir destekçiye bırakmayacağım. yere gelmek için çok çalıştık."

"Hiçbir şey kaybetmiyoruz, merak etme." Havayı değiştirmem gerektiğini bildiğim için ışığa doğru yavaşlarken biraz nefes aldım. "Ne olursa olsun, o muhteşemdi. Gelmiş geçmiş en muhteşeminden bahsediyorum."

"Bunun savunmanıza yardımcı olacağını düşünüyor musunuz?" Bekledi. "Karın ya da kız arkadaşın olacak değil ya. Seni tanıyorum, numarasını bile almadın."

"Bunu sonsuza dek bekar kalacak olan adam söylüyor.."

"Çünkü lanet olası bir toplantıda değilsem, mutfaktayım. Lanet bir gaz ocağıyla evliyken nasıl bir kadın bulabilirim ki?"

Güldüm. "Gaz ocağına sokma lütfen."

"Pislik."

Kırmızı ışııkta durdum. "Bilmeni isterim ki, bunun numarasını almamamın tek nedeni bu sabah ben uyurken gitmiş olmasıydı."

"Uyanık olsaydın numarasını isteyeceğini mi söylüyorsun?"

Daha önce aklıma gelen, dün geceyi özetleyen o görüntüler yeniden belirdi. "Belki de." Dudağımı ısırđım, gecenin ilginç bir başka yönünü hatırladım ve elimi cebime atıp kırmızı dantel külotunu çıkardım ve burnuma götürdüm. Lanet olsun, bu koku. Eğer bu arabada olsaydı, hemen burada kenara çeker ve o amcığı . "Ama dün gecenin tekrarını garanti edersem, evet."

"Eminim onu bulabilirsin. Google diye bir şey var, biliyorsun."

"hiç öğrenemedim."

Güldü. "Tabii ki yapmadın." "Pişman mısın?" diye devam etti.

"Fark etmez."

"Bilmiyorum Hart, sanırım öyle. Bunca yıldır ve yattığın onca kadın arasında, onların numaralarından birini almaktan bahsettiğini hiç duymadım."

Işık yeşile dönerken külotu cebime geri soktum ve vitesi birinci vitesine taktım. "Onu almamın hiçbir yolu yok, bu yüzden konuşmanın bile bir anlamı yok."

"Tam düşündüğüm gibi, pişman ."

"Önce yemek yemediğim için üstüme geliyorsun, şimdi de numarasını alamadığım için kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyorsun." Başımı salladım. "Eğer karşımda olsaydın, seni terslerdim."

"Peki ben olmadığımı göre?"

"Telefonu yüzüne kapatacağım... sik kafalı."

FOUR

Sadie

Mev ofisimdeki masamda otururken parmaklarım klavyeye vuruyordu, ama o harflerden bir tanesi bile ekranda görünmüyordu. Çünkü aslında tuşlara basmıyordum. Sadece tırnaklarımı hafifçe tuşlara vuruyordum, Makalenin mucizevi bir şekilde kendi kendine yazılmasını umuyordum.

Monitörümün yanında duran telefonum, Horned hakkında yazılmış en son makaleyi gösteriyor ve onu nefis bir şekilde ustaca olarak tanımlıyordu. Yazan her kimse, yaratıcıydı. Başparmağımı ekranda kaydırarak restoranla ilgili bulduğum diğer üç makaleye geçtim, bana yazacak bir şeyler için ilham vermelerini umuyordum. Her biri mutfağın ilahi, mekânın modern ve davetkâr, kokteyl listesinin orijinal olduğundan bahsediyordu.

Ne yazabilirim ki?

Lockhart'a odaklandığım için çoğuna dikkat etmediğim barın girişini ve havasını biraz görmüştüm ve arabasına sürüklenmeden önce eski moda biramın yarısını bitirdim.

Ama bu makalenin dün teslim edilmesi gerekiyordu ve *Seen-LA*'nın en çok okunan yayın organındaki patronumdan vebadan kaçır gibi kaçıyordum ve bana zaten iki kez e-posta göndermişti.

Bunu nasıl ?

Orada yemek yememiştim. Yemekleri koklamaktan başka bir şey yapmamıştım ve o bile dikkatimi çekmemişti çünkü burnum Lockhart'ın parfümüyle büyülenmişti. Yaşamak için yaptığım bir şey olan restoranla ilgili herhangi bir konuda fikrimi söylemek adil olmazdı. Ya da dürüstçe.

Ve en gerçek, tarafsız yemek yorumlarını yazmakla gurur duyuyordum.

Patronuma gerçeği söylemenin bir yolunu bulduğumda ona e-posta atacaktım. Sadece son derece sert bir martini tarafından teşvik edilebilecek bir bahane, yani Bryn'e mesaj atıp onu bu gece benimle çıkmaya ikna etmem gerekiyordu.

Tam bunu yapmak üzereyken, içeriklerimin bir kısmını çektiğim ofisimin uzak tarafına bir göz attım ve duvarda asılı duran, bu şehirde ünlü olan bir ismi gösteren neon tabelaya baktım.

Sevgili Foodie.

Santa Barbara'dan San Diego'ya en popüler yemek eleştirmeninin adı. *Seen*'de kendi haftalık köşesi ve marka anlaşmalarını, yemekle ilgili seyahatlerini, yemek pişirme ve yeme sevgisini sergilediği beş milyondan fazla çevrimiçi takipçisi vardı. Eklektik bir damak zevkine ve tüm mutfakları tüketme arzusuna sahip bir kadındı.

Hiç kimsenin görmediği yüzüyle, talep edildiği kadar gizemliydi de.

Bryn, annem, babam ve kız kardeşim dışında tek bir kişi bile onun ben olduğumu bilmiyordu.

Beyaz neon tabelanın altında çok uzun, çok dengesiz bir kutu yığını vardı ve bugünkü çekim için ihtiyacım olan pişirme kaplarının bulunduğu kutuyu bulmaya çalışarak dışlarını taradım. Bir marka bana tencere ve tavalarını altı rakamlı bir çekle birlikte göndermişti, ve sözleşmeye bağlı olarak, ben

tencerelerini önümüzdeki ay boyunca en az dört kez yayınlamakla yükümlüdür.

Bugünün gündeminde, yarınki sabah gönderisi için çekmem, düzenlemem ve yüklemem gereken iki kızartma tavaşını kullanarak eğitici bir yemek pişirme videosu vardı.

Kutu yığınının doğru yürüdüm, kartonun boyutuna bakılırsa tencere kesinlikle en alttaydı ve en üsttekini hareket ettirdim, sonuncuya ulaşana kadar kutu kutu ilerledim. Tüm ürünlerini göndermişlerdi, yani bunun tek kutu olmasına imkân yoktu. Ofisimdeki diğer dört yığını kontrol ettim ve beş kutu dağının daha bulunduğu oturma odama gitmek üzereyken telefonum çaldı.

Kahretsin.

E-postalarına cevap vermediğim için beni öldürecekti.

Onu sesli mesaja gönderebilir

miyim? Bu ne kadar korkunç ?

Zaten öfkeli olduğunu düşünürsek, bu korkunç olurdu.

ve eğer cevap vermezsem, bu sadece işleri daha da kötüleştirecekti.

Çarpışmaya hazırlanarak telefonu kulağıma götürdüm. "Hi-"
"Oh. Yaşıyorsun. Bir sonraki yerel hastanelere olup olmayacağını merak ediyordum.

kabul edildi."

Yüzümü buruşturdum. "Biliyorum. E-postanıza cevap vermek istedim-" "Ama sen yapmadım." O nefes verdi Yüksek sesle. "Sadie, ne zaman I e-posta gönderirsem, cevap beklerim. Size iki kez e-posta gönderdiğimde, ya telefonunuza el koydukları bir yere yatırılmanız gerekiyordur ya da telefonunuza bakamayacak kadar hastasınızdır, hiç bir kasabada sessiz bir inzivadasınızdır ya da morgdasınızdır."

Bunu hak ettim ve "Anlaşıldı" dedim. Yutkundum. "Ve özür dilerim. Benim için çok yanılttı. Son teslim tarihime yetişemediğim için değil - bu konuda nasıl olduğumu biliyorsun

İşleri zamanında teslim etmek, her zaman her teslim tarihini sallamanın kraliçesiyim."

"İşte kafa karışıklığı da burada başlıyor. Bu sen değil. Peki, neler oluyor?"

O akşamı düşünerek derin bir nefes aldım. "Horned'a gittim... ama yemek yemedim. Bir kokteyl içtikten sonra ayrıldım. Restoranı yeterince görmedim, çalışanlarla iletişim kurmadım ve hatta yemeklerin tadına bile bakmadım, bu nedenle makaleyi yazacak yeterlilikte hissetmiyorum."

"Ve sen bana nasıl söyleyeceğini bilemedin."

Başım öne eğildi. "Evet ve bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum. Özür dilerim."

İç çekti. "Okurlarımıza Boynuzlu'nun bu hafta gözden geçirileceğine söz verdiğimizizi biliyorsunuz. Bunu geliştiriyoorduk, alay ediyorduk. Okurlarımız bize güveniyor. Bize güvendikleri ve verdiğimiz sözleri yerine getirdiğimizi bildikleri için de sadıklar."

Bir kolumu karnıma doladım. "Bu da elimi uzatmamamın bir başka nedeni."

"Horned'a yemek yemeye gitmemenin bir nedeni var mı? Neden ayrıldığınızdan bahsetmediniz, bu yüzden restoranda bir şey mi oldu yoksa-"

"Hayır, öyle bir şey değil. Ayrıldım" -ne diyeceğimi düşünürken geniş ofisime göz gezdirdim- "kişisel nedenlerden dolayı. Restoranla hiçbir ilgisi olmayan nedenler. Ve çok yoğun olduğum için geri dönmedim. Dün gece bir etkinliğim vardı ve içerik çekimi yapıyordum ve ..." Bahanelerim kulağa zayıf geliyordu ama gerçeklerdi.

Bir asistana, her şeye evet demeyi bırakmaya ve bir denge bulmaya ihtiyacım vardı; iş hayatımın neredeyse her alanına hükmediyordu. Öncelikli olması gerektiği halde Laguna Beach'e geri dönmek istediğim son şeydi.

"Sadie, bana yardım et. Köşeniz son derece göze batan bir boşluktan ibaretken okuyucularımıza ne anlatacağım?"

bir sessizlik oldu.

"Bu gece Horned'a gideceğim," dedim ona.

"Ne?" Güldü. "Asla içeri giremeyeceksin.

Aylardır dolular."

"O zaman barda yerim. Ya da içeri girmenin başka bir yolunu bulurum. Güven bana, bu işi halledeceğim." Bekledim ve o hiçbir şey söylemedi. "Lütfen, bunu düzeltmeme izin verin. Her şeyi berbat ettim, hatalıydım ve bunu düzeltmek istiyorum."

"Eğer makale yarın sabah elimde olursa, bu konuşmayı yaptığımızı bile unutacağım. E-postama yanıt vermediğinizi de unutmayacağım - bunun bir daha olmasına izin vermeyin

-Ama affedileceksin."

"Anlaştık."

Telefon kapandı ve ben onu avucumda tutmaya devam ettim, ana ekrana bakıyordum, beynim bu gece başarmam gereken her şeyle çalkalanıyordu. Sevgili Foodie eyaletteki herhangi bir restorana bir saniye içinde girebilirdi. Sadie mi? O kadar da değil.

Ama bunu . Bulmak zorundaydım.

Seen'deki haftalık makalem gıda sektöründeki kariyerimin başlangıcı oldu ve sosyal medya takipçiliğimin temelini . Onlar olmasaydı, bugünkü halime gelemezdim.

Bunu asla unutmayacağım.

Rehberimi ve Favorilerimi açtım, en yakın arkadaşımın numarasını tuşladım ve çalmaya başlar başlamaz telefonu kulağıma götürdüm.

Bryn cevap verirken, "Mesaj atmak yerine öğlen beni arıyor," dedi. "Bu da bana bunun büyük bir olay olacağını söylüyor. Bekle bir dakika. Oturmam gerek." Durakladı. "Tamam, hazırım. Vur bana."

Güldüm. "Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum. Sen iyi misin?"

Yemek videosunu çekmenin ne kadar zaman alacağını hesaplarken bakışlarım ofisimin üzerinde dolaştı ve

düzenledim ve akşam yemeği için saçlarımı yıkayıp kuruttum çünkü o anki görüntüm dehşet vericiydi. "Bu akşam için planın var mı?"

"Artık öyle görünüyor. Beni ne tür bir belaya bulaştıracaksın?"

Gözlerimi devirdim. "Çünkü benim her yerimde Bayan Bela yazıyor."

"Bayan Kötü Kız daha ."

"Tanrım, dur. Bir *daha* oraya gitmeyeceğiz. Bütün Lockhart gecesini ileriye, geriye ve yana doğru konuştuk."

"Ve bunu bir kez daha duyabilirim ve bu bana ilkmiş gibi gelir."

Bunu defalarca tekrarlasam da asla yeterli .

Lockhart'ın o geceyi benim düşünüp düşünmediğini merak ettim. Gitmeden önce onu uyandırmış olmayı dileyip dilemediğini.

Uyumadan önce numaramı almadığı için pişman olup olmadığını.

"Devam edelim," diye homurdandım. "O gece kötü bir kız olduğum için restoranla ilgili makalemi yazmak için yeterli bilgi alamadım ve patronum benden memnun değil. Bu yüzden arıyorum. Bu gece benimle oraya gelmek ister misin?"

"Asla hayır demeyeceğimi biliyorsun."

"Neye bulaştığınızı bilmeniz gerekiyor. Bu cevabı tekrar düşünebilirsin."

"Tamam..."

Masama geri döndüm ve oturdum. "Rezervasyonum yok. Bütün gece orada bekleyip yine de içeri giremeyebiliriz."

"Saçmalık. İçeri gireceğiz. Gerekirse biraz büyü ."

Faremi salladım, gelen kutumun marka fırsatları ve sosyal medya bildirimleriyle yenilenmesini izledim. "Ne tür bir büyüden bahsettiğinizi sormaya korkuyorum."

"Yanınızda nakit olduğundan emin olun. Yüz dolarlık banknot gibi. Olur da ev sahibesinin eline sıkıştırmak zorunda kalırsak diye."

"İyi düşünmüşsün." Gülümsedim. "Yani hâlâ var mısın?"

"Bebeğim, ben hiç dışarı çıkmadım."

Sandalyemde dans ettim. "Seni beşte alırım. Mwah."

Horned, içeri girmek için üç aylık bekleme listesine değer mi? Pittsburgh usulü, dışı kömürleşmiş ve içi orta pişmiş olarak servis edilen özel filetolarının onsu on iki dolar eder mi? Eski moda duyduğum kadar günahkâr mı?

Evet, evet ve kesinlikle evet.

Dilde günahkâr, dibine kadar cennetlik. Ve sadece eski moda olanlardan bahsetmiyorum. Horned'u bu şekilde tanımlayabilirim.

Enfes bir yemek, kusursuz bir şekilde uygulanmış ve fena halde tatmin edici.

Rezervasyonunuzu yaptırın, yemek meraklıları.

İki yüz kelimelik makaleyi yazdım ve banyoma girip yatmaya hazırlanırken ekranda kaynamaya bıraktım, son birkaç paragrafın olması gerektiği kadar güçlü olduğundan emin olmak için bilgisayarıma döndüm. Her zaman her yazının sonucuna aşırı derecede odaklanırdım. En önemli şey özet olduğu için -son düşüncelerimi ve okuyucularımın bu şansı değerlendirmeleri gerektiğine inanıp inanmadığımı özetlediğim için- normalde patronuma sunmadan önce birkaç kez yeniden yazardım.

Son bir kez daha okudum ve patronuma e-posta ile gönderdim, işleri yoluna koyduğum ve tüm bu olayın geride kalacağı için .

Yatmadan önce, yarınki videonun tüm kanallarımda sabah için planlandığını teyit etmem gerekiyordu. Gördüğüm her şeyden memnun kalarak Instagram'a döndüm ve bu gece çektiğim fotoğraflardan birini seçerek yeni bir gönderi yükledim. Takipçilerim, paylaşım yapmadan en az bir hafta önce restorani test ettiğimi biliyorlardı, bu yüzden kimse bu akşam orada olduğumdan şüphelenmeyecekti; en önemlisi, Horned's personeli hiçbir şeyi bir araya getirmeye çalışmayacaktı. Anonimliğim benim için yorumlarımın gerçekliği kadar önemliydi.

Aklıma bir başlık gelene kadar resme baktım ve yazmaya başladım.

Boynuzlu: Günahkâr derecede lezzetli mi? Yoksa aşırı pahalı ve mı? Tam incelemem Seen'in Cuma günü sayısında olacak. Orada görüşürüz, Foodies.

Saniyeler içinde yüzlerce beğeni yağmaya başladı ve yorum bölümü patladı. Heyecan zaten vardı ve Cuma günü geldiğinde okuyucular da olacaktı.

Bunun patronumu mutlu etmesini umuyordum.

FIVE

Hart

When Walker bu sabah saat altıda, ben daha gözlerimi açmadan aile grup sohbetini patlatmaya başladı.

Spor salonuna gitmeden önce Dear Foodie'nin Horned in *Seen*'i incelediğini biliyordum ve Walker'ın mesajlarındaki tona bakılırsa geri bildirim mükemmel olmalıydı. Normal mesaimiz dokuzda başlarken hepimizin sekizde ofiste olmamızı istedi. Aklımda bu toplantının nasıl geçeceğine dair hiçbir soru işareti yoktu.

Ailemdeki herkes Dear Foodie'yi internetten takip ederdi. Bu , özellikle de Güney Kaliforniya'da, o sizi kazanabilir ya da kaybedebilirdi. Bu tek kadının sahip olduğu güç buydu, ona ne kadar güvenildiği idi ve yorumlarında ne kadar dürüst olduğuydu. Eğer restoranınıza tam övgüde bulunursa, rezervasyonlarınız bir gecede ikiye, hatta üçe katlanırdı, bu da beni Horned'in Laguna Beach'teki sadece en iyi değil, en popüler biftek evi unvanımızı devralmak üzere olduğundan korkmama neden oldu.

Beck'in antrenmanı olduğu için Eden, Colson ve ben konferans salonundaki masanın etrafında oturup

Walker'ın bize katılmasını beklerken lanet olası başparmaklarımız. Herkesin nefes verme sesinden, iç çekişlerimizin derinliğinden ve hazır kahve fincanlarımızın büyüklüğünden, bunun zaten boktan olan bir güne berbat bir başlangıç olacağını biliyorduk.

"Bu sabah Dear Foodie'nin Instagram'ına baktınız mı?" Eden önce Colson'a sonra da bana bakarak sordu.

Başımı salladım.

"Elbette," diye yanıtladı Colson.

"İkinizden biri onun incelemesini gördü mü?" Eden sordu.

Dear Foodie haftalık *Seen* incelemelerini hiçbir zaman sosyal medyasında yayınlamadı. Sadece onlarla dalga geçerek izleyicilerini makalesinin kaynağına yönlendirdi.

"Bilmiyorum," itiraf ettim ve Colson da bilmediğini işaret etti. "Bunu Walker'dan duymak istedim."

Eden güldü. "Çünkü hepimiz bize okuyacağını biliyoruz."

"Aksini düşünmek aptallık olur." Colson tekrar iç çekti. Tanıdığım en rahat adama göre yüz ifadesinde endişeli bir ifade vardı. "O endişeli, çocuklar. Ve Walker kolay kolay endişelenmez. Ama seferki onu gerçekten endişelendiriyor."

Kardeşimin az önce söylediklerini düşündüm. "Çünkü o bizim bilmediğimiz bir şey biliyor."

"Size bu izlenimi veren nedir?" Eden sordu.

Sandalyemi ona doğru çevirdim. "Bu bölgede her gün yeni bir restoran açılıyor ve o bunu dert etmiyor. Yıllar içinde Walker'ı gerçekten kızdıran sadece birkaç restoran oldu. Bu olayların her birinin ortak bir paydası var."

Kalın siyah çerçevelerini sadece lenslerini takamayacak kadar yorgun olduğunda taktığı gözlüklerini yukarı kaldırdı. "Franchise fırsatı."

"Evet." Elimi enseme gezdirdim. "."

Colson kravatını düzeltti, birkaç santim aşağı çekti ve gömleğinin üst düğmelerini açtı. "Herhangi birinin yapacağı son şey

Başta Walker olmak üzere hepimizin istediği, Charred'ın bulunduğu her pazarda bir Horned açılmasıdır."

Gülümsedim. "Bunu çözmenin bir yolu var-"

Konferans odasının kapısı açılıp da içeri girdiğinde Walker elindeki basılı yayını okuyarak, "*Dilde günahkâr ve baştan aşağı cennet gibi,*" diye havladı. "*Ve ben sadece eski moda olanlardan bahsetmiyorum. Horned'u bu şekilde tanımlayabilirim. Enfes bir yemek, kusursuzca uygulanmış ve fena halde tatmin edici. Rezervasyonunuzu yaptırın, Foodies.*" Başında durarak kâğıdı masaya bıraktı ve yerine oturdu. "Benimle dalga geçiyor olmalısın!"

"Bu restorani çevreleyen vızıltı ile hiçbirimiz Şaşırmış olmalısınız," dedim. "Ama bunu orada bulunmuş biri olarak söylüyorum, arzulanan çok şey var."

Walker kollarını masanın üzerine koydu. Şef ceketinin düğmeli kolları yere düştüğünde ses çıkarmadı; ses, yere çarpan ellerinden gelmişti. "Nasıl?"

"Vale park yerleri bile yok." Kıkırdadım. "Fiyatları bu kadar yüksek olan hangi beş yıldızlı restoran otopark hizmeti sunmaz ki?"

O gece kesinlikle işe yaramıştı. Otoparkın arka sırası, parmağımı Sadie'nin amına sokmak için mükemmel bir yerdi - düşünmeyi bir am - bu yüzden o zaman vale parkının olmamasından şikayet etmemiştim, ama şimdi kesinlikle şikayet ediyordum.

"Çünkü buna mecbur değiller," dedi Eden usulca. "Bunu *gerçekten* orada bulunmuş ve yemeklerin tadına bakmış biri olarak söylüyorum." Bana baktı ve gülümsedi. "Oldukça iyi bir deneyimdi."

Telefonunu çıkardı ve ekranına dokunarak konferans salonundaki televizyonu açtı. Ardından telefonundaki fotoğraflar düz ekranda belirdi. "her şeyin fotoğrafını çektim." Her fotoğraf diğerine geçerken

Daha sonra, "Binanın dışı, giriş, hostes standı, bar, yemek odası ve son olarak da bayanlar tuvaleti" diyerek neye bildiğimizden emin oldu. Birkaç saniye geçti. "Ve şimdi, yemeklere geğiyoruz." Bunu inanılmaz görünen bir yemeğin en az on beş fotoğrafı izledi.

Slayt gösterisinin sonunda Colson, "İç mekan Charred'a hiç benzemiyor" dedi.

"Bence cazibenin bir parçası da bu," diye yanıtladı Eden. "Bizde modern ve zarif bir dokunuşla klasik bir et lokantası havası varken, Horned'da böyle bir şey yok. Neredeyse aşırı seksi bir havası söylemeye cüret edebilirim. Bizim lal ve maun aksanlı, koyu ahşap ve loş ışıklı geleneksel bir dekorumuz var. Horned ise zümrüt ve safirden yapılmış mobilyalarla krom ve aynalardan oluşuyor."

Walker yanıt olarak bir ışlık sesi çıkardı.

Ellerimi kavuşturdum ve kucağıma koydum. "Yaptıkları şey - ve bunu söylemek beni kahrediyor - steak house olmayan bir ev hissi yaratarak, her şey için gelen insanları çekiyorlar. Deniz rnleri sadece bir alternatif değil, kapıdan içeri girmelerinin nedeni de olabilir." Sandalyemde arkama yaslandım ve Walker'a baktım. "Tüm yemek yiyenleri ağırlayan ambiyansa sahip bir ortam."

Walker, "Duruma yardımcı olmuyorsunuz," dedi.

"Dürüst olacağım. Herhangi bir Charred'a geldiğinizde, ana cazibeyi bilirsiniz. Renklerde görürsünüz, havada kokusunu alırsınız. Hiçbir sürpriz yok. Müşterilerimiz bundan hoşlanıyor."

"Ama sıcaklık değişiyor mu?" Eden sorguladı. "Zamanla birlikte ilerlemiyor muyuz?"

Oda sessizliğe büründü.

"Ama değişiklikler yaptık," dedi Colson, elini uzatarak bahsededeğini bildiğim her bir maddeyi işaretledi. "Artık vejetaryen yemeklerin yanı sıra vegan seçenekler de sunuyoruz. Alerjenler her yemeğin yanında listeleniyor - Amerika'daki hiçbir restoranda bulamayacağınız ve steak evlerinde asla bulamayacağınız bir şey. Biz daha fazla sağlık bilinci sunuyoruz

Zimba ve garnitürlerde, yüksek doymuş yağ içeren dolgu maddelerini ve tohum yağlarını ortadan kaldırmak için tarifleri değiştirdik ve birçok lokasyonumuzda çiftlikten sofraya hizmet veriyoruz."

"Ama bu yeterli mi?" Walker sordu.

Sesi odanın içinde gürledi ve ardından bir sessizlik geldi.

Colson, "Toro'nun açılışı bize bu cevabı verecek," dedi. "Denver'daki ilk yerimizde bunun doğru olduğu kanıtlandı, ancak bu adil olmayan bir değerlendirme çünkü hakim olduğumuz bir pazar. Banff için de aynı şey geçerli; Alberta'nın o bölgesinde böyle bir yer yok. Ancak burada, Los Angeles'ta, deniz ürünleri ve çiğ bar alanında bazı ağır toplar var. Konseptin benimsenip benimsenmediği ve geri bildirimlerin olumlu olup olmadığı çok önemli olacak."

"Bu Charred'e olanları düzeltmez," diye karşı çıktım.

"Charred'e hiçbir şey olmuyor," diye karşılık verdi Walker.

Eden kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve kim bilir Toro'da yemek yediğinde Sevgili Gurme'nin yorumu ne olacak?"

"Bir de var," diye cevap verdim.

Walker bana bakarken kafasının karıştığını görebiliyordum. "Ona orada ihtiyacımız var."

Pazarlama müdürü olarak birçok görevimden biri de bize değerlendirme ve reyting kazandırmaktı, bu yüzden "O gelecek" diye söz vermek bana düşüyordu.

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu. "Charred'i hiç gözden geçirmedim."

Masadan geriye doğru itildim ve bacak bacak üstüne attım. "Çünkü biz o sahneye çok önce kurulmuştuk. Onun odak noktası yeni olan. Ve biz de yeni olacağız." Ellerimi dizlerimin üzerinde ovuşturdum. "Merak etme, onun orada olmasını nasıl sağlayacağımıza dair bazı fikirlerim var."

"Fikirler?" Walker sordu.

"Burada geliştiğimi biliyorsun." Ona doğru başımı salladım. "Sadece bana güven."

"Peki ya Toro için yazdığı eleştiri, Charred Manhattan'daki bar için yazdıklarının bir tekrarıysa?" Eden sordu.

Walker, "Bu benim en kötü kâbusum olurdu," diye ve elleriyle yüzünü kapattı.

"Daha kötü durumlar da düşünebilirim," diye söze karıştı Colson. "Ama evet, çok kötüydü, yalan söyleyemem."

Hepimiz birbirimize bakarken, Dear Foodie'nin bize ilk ve tek kez hatırladık.

Manhattan'a ve Charred'in barında durmuş. Orada yemek yiyip bilmiyoruz; Instagram'daki paylaşımı sadece espresso martinisinin fotoğrafını içeriyordu. Seyahat ederken sık sık yaptığı bir şeydi bu; yiyecek, içecek ve restoranla ilgili her şeyin fotoğrafını paylaşıyordu. Bunlar yorum değildi; sadece fotoğraflarla hayatından kesitler sunuyordu. Charred Manhattan için yaptığı fotoğrafta cam bardak, ince sapın etrafına dolanmış ellerinde harika görünüyordu; kahve çekirdekleri koyu sıvının üzerinde süzülürken yonca şeklini . *Başlığı* bile -*Günün ikinci kahvesi*

Ancak izleyicilerinden biri yorumlarda içeceğin nasıl olduğunu sorduğunda, *Ortalama* cevabını verdi.

Walker'ı sokan bir yanıt.

Ertesi gün Charred LA'e gittim ve normalde asla içmeyeceğim bir espresso martini içtim ve lanet olsun ki Dear Foodie haklıydı.

Martini en iyi ihtimalle ortaydı.

Baş barmenimizle birlikte çalıştım ve tüm şirket genelinde, her bir lokasyonumuzda uygulanan yepyeni bir tarif geliştirdik.

Dinledik, ince ayar yaptık, ustalaştık.

Masanın başında sessizce kendini kaybeden kardeşime odaklandım. "Walker, bize bunun seni neden bu kadar kötü etkilediğini anlat."

Hiçbirimizin ona sormadığı bir soruydu ve çok gecikmişti.

"Biraz araştırma yaptım, kaynaklarıma ulaştım, satıcılarla konuştum." Ellerini birbirine sürttü. "Horned sadece bir restoran değil. Bu bir konsept. Test ediyorlar ve başarılı olursa -ki başarılı oldu- ülke çapında açılacak."

Dudaklarımı birbirine yapıştırdım. "Kim onlar?" Ne söyleyeceğini biliyordum.

Lanet olası yüzünde bunu görebiliyordum. "Gordon ailesi."

"Kahretsin," diye inledim.

"Bunu söyleyeceğinden korkuyordum," diye ekledi Eden.

Gordon ailesi, en büyük rakibimiz. Onlar da bizim gibi biftek evleriyle işe başlamışlardı ve bizim deniz ürünlerine yöneldiğimiz yerde onlar İtalyan mutfağına yönelmişlerdi. Yeni bir bölgede nerede bir restoran açsak, hemen arkasından ve genellikle birkaç mil içinde bir Gordon restoranı açılıyordu.

Walker, "Mekanı finansal olarak destekliyorlar," diye açıkladı. "Bir şekilde şefle tanıştılar, fikirlerini beğendiler ve inşaatı finanse etmeye karar verdiler. İşler iyi giderse ve Gordon'lar ilerlemek isterse, şefin onlarla ortak olma seçeneği var ya da onu satın alabilirler. Ancak şef tariflerin ve konseptin sahibi, dolayısıyla Gordonlar o istemediği sürece ilerleyemezler."

Colson ellerini başının arkasına koymuş, sandalyesinde sallanıyordu. "Boynuzlu'nun kapanın elinde kaldığını mı söylüyorsunuz?"

"Ve eğer istersek bizimdir." Dudaklarımı yaladım.

"Bunu neden isteyelim ki?" Walker sordu. "Toro Beverly Hills'i inşa etmenin ve Charred'de yaptığımız gibi ölçeklendirmenin ortasındayız. Aynı zamanda Musik'i büyütüyoruz, Cole ve Spade otellerine yeni yerler ekliyoruz. Elimiz kolumuz dolu."

"Bu el dolu değil." Elimi havaya kaldırdım. "Walker, beni bir dinle. Gordonlar restoran işini bizim kadar iyi . Horned'u finanse ediyorlarsa

Model. İkimizin de sahip olduğu şeylere benzemiyor. Bir anlamda daha butik. Charred dünya çapında sadece büyük metro pazarlarına girerken, bu eklektik bir şeye ihtiyaç duyan küçük, hip pazarlara girebilir. Portsmouth, New Hampshire'ı; Sarasota, Florida'yı; Santa Fe, New Mexico'yu düşünün, ne demek istediğimi anladınız." Elimi masaya doğru indirdim. "Düşünsenize, onlara iyi, güvenilir... ve fena halde tatmin edici bir şey verebiliriz."

Walker, "Sakın bir daha bana bu sözleri söyleme," diye uyardı.

Güldüm. "Bir ."

Sandalyesinden kalktı ve yayını düştüğü yerde bıraktı. "Sevgili Foodie'yi Toro'ya sokalım. Harika bir eleştiri alalım. Ve o noktada hâlâ hayattaysam ve lanet olası bir kalp krizinden ölmediysem, Horned'un geleceğini tartışabiliriz." Çıkıp gitti.

Eden ve Colson'a döndüm. "Onunla ne halt edeceğiz?"

"Onu dışarı çıkarın. Rahatlamasını sağlayın. Sevişmesini sağlayın" dedi Colson.

"Çıkmaktan bahsetmişken," diye başladım, "Brady ile konuştum. Birkaç hafta içinde şehre dönecek ve hep birlikte takılmamızı istiyor. Onun seçtiğı gece Beck'in maçı var, bu yüzden diğer Spades ve Coles'lara ulaşp onları da davet edeceğim. Arenadaki süitimizi devralacağız ve orada akşam yemeğı yiyip bir şeyler içeceğiz, sonra da dışarı çıkacağız." Eden'a baktım. "Sen de geliyorsun. Sakın bana gelmeyeceğini söyleme."

Kaşları kalktı. "Bu bir erkekler gecesi değil mi?"

"Brady artık evli," dedim ona. "Onun gittiğı yere genelde Lily de gider, bu da herkesin gecesi olduğı anlamına gelir."

Başını salladı. "Bunu düşüneceğim."

Kapı hala açıkken ve çalışanlarımız koridorda dışarıdayken sesimi alçalttım ve "Bana çiğ olarak vermeni istiyorum - gerçekten, Horned nasıldı?" dedim. Ayağımı yere vurdum, gerilim içimde bir uğultu yarattı. "Ben bile

gittiğini biliyordum. Aile grubu sohbetinde gittiğine dair hiçbir şey söylemedin."

Uzun, koyu renkli bir tutamı parmağının etrafında döndürdü. "Yani aletini pantolonunun içinde tutamadığın için küçük kız kardeşin seni kurtarmaya gelmek zorunda kaldı."

Güldüm.

"Sonunda kendimi barda yemek yerken buldum," diye devam etti. "Rezervasyon yaptıramadığım için bulabildiğim tek yer orasıydı. Ama Dear Foodie'nin tarif ettiği kadar iyiydi. Hayran kaldım ve bilirsiniz, ben titiz biriyimdir." Eli hareketsiz kaldı. "Bir şey bilmek istiyorum."

Gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmişken, sorunun bana yöneltildiğini anladım. "Tamam."

"Geçmişinizdeki diğerleri gibi onunla da bir daha asla konuşamayacağınıza göre, o yemeği kaçırmaya değer miydi? Ya da her şeyi baştan yapacak olsaydınız, yine aynı kararı verir miydiniz?"

"*Ooooh*." Colson kıkırdadı. "Küçük kardeş sıcak geliyor."

Ayağa kalkarken gülümsedim, kalçalarımın üst kısmını masanın kenarına yasladım ve avuçlarımı tahtaya bastırdım. "Bunu tekrar tekrar yapardım." Sadie'nin çıplak vücudunun görüntüsü aklıma geldiğinde başım öne eğildi. "Hayatımda yaptığım en iyi sikişti."

"O zaman bu telefon numarasını almalıydın, ağabey," dedi. "Bu sefer gerçekten sıçtın batırdın."

SIX

Sadie

| Liçi martinisini ağızıma götürdüm ve aromasını içime çektim. Kokusu o kadar nefisti ki bir yudum aldığımda gözlerim kapandı. Tatlı, neredeyse çiçeksi bir tat dilimin etrafında dönüyordu. ise ve VOTKA ve vermut yandı-a

Uzun bir günün sonunda arzuladığım kombinasyon.

Ya da sanki bütün bir yıl sürmüş gibi hissettiren bir hafta. Bunun gibi.

"Bu içki çok farklı vuruyor, haksız mıyım?" Kızlara söyledim.

Cat sağımda, Bryn solumdaydı, üçümüz popüler bir suşi restoranının barındaki yüksek bir masadaydık.

Sevgili Foodie bu gece görevde değildi. Hepsi Sadie'nin işiydi.

Elbette yine de birkaç fotoğraf çeker ve arsız bir başlıkla sosyal medyada . Yemek güzel olduğunda bir izleyici kitlesini hak ediyordu ve ben de bu yüzden onu besliyordum. Markam sadece incelemelerden ibaret değildi, gerçi bu da markamın büyük bir parçasıydı; aynı zamanda mutfakla ilgili her şeyi kutlamakla da ilgiliydi. Bu yüzden eve gittiğimde

Bu akşamın en iyi fotoğrafını çekip birkaç hafta içinde yayına girecek şekilde planlayın.

Kızlar, bir restorandayken telefonumun masanın üzerinde duracağını ve akşam boyunca fotoğraf çekeceğimi, hatta tanınmayacağımı garantilemek için boynum aşağıda bazı fotoğraflarımı çekmelerini isteyeceğimi biliyorlardı.

"Bu gerçekten de ağzıma attığım en iyi şey olabilir." Bryn güldü. "Tamam, belki bu biraz aşırı oldu ama evet, her yönden vurucu." Kız kardeşime doğru başını salladı. "Peki, beni bilgilendir. Annemle babamın arası nasıl? Sadie bana onların seni delirttiğini söyledi."

"Sinir bozucu demek hafif kalır," diye cevap verdi Cat. "Sadie'nin benimle konuşup kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışmasına gerçekten minnettarım, ama sürekli olarak her duruma müdahale etmeleri ve ne yaparsam yapayım yanlış yaptığımı bilmemi sağlamaları, tüm bunlar olmadan da yapabilirdim."

Bryn ona, "Otuz yaşındayım ve ailem bana hâlâ bunu yapıyor," dedi.

Elimi sallayarak kaldırdım. "Yaşımız da aynı, ebeveynlerimizin sürekli fikirlerini duymak aynı."

Cat bana "Ama sen çok ," dedi. "Tonla para kazanıyorsun, kendi dairen var ve tüm bunları ailemizin yardımı olmadan yaptın. Annemle babamın sana tam olarak ne söylemesi gerekiyor? Tüm doğru kararları veriyorsun."

"Tüm doğru kararları ben vermedim, küçük kardeşim. Pek çok doğru olmayan karardan sonra işe yarayan kararlar aldım." Nazik bir gülümseme sundum. "Annem ve babam B üzerinde duruyorlar. Bilirsin, sosyal medya ortadan kalkya da değişirse ve influencing artık ipoteğimi ödemezse ne yapacağım konusunda. *Seen*'deki işim bir yayın için iyi para kazandırıyor ama aldığım marka anlaşmaları ve sosyal medya devlerinden kazandıklarım ile kıyaslanamaz bile."

Bryn saçlarını omzundan kaldırdı. "Takipçilerin öylece ortadan kaybolmayacak."

"Hayır, olmayacaklar, ama bu çok fazla para alacağım anlamına gelmiyor," diye karşı çıktım.

Cat başını salladı. "Annem ve babam her şey için sonsuza dek endişelenecek."

Bryn, "Unutmayın, bu onların işi ve onları bunun için sevmeliyiz," dedi. "Biz yuvadan ayrıldık diye ebeveynlikten vazgeçecekleri anlamına gelmez. Yemin ederim kızım, her şey daha da kötüye gidiyor."

"Ugh," diye inledi Cat.

"Çocuğun olana kadar bekle," diye önerdi Bryn. "Yaptıkları her şeyi ve bunun neden doğru olduğunu ve senin de neden yapman gerektiğini duyacaksın - en azından kız kardeşim bana böyle söylüyor."

Cat gözlerini devirdi. "Sabırsızlanıyorum." Kirli martinisinin geniş bardağını dudaklarına götürdü. "Garsonu bana bunlardan bir sürahi getirmesi için ikna etmeye çalıştığımda beni durdur. Çünkü o kadar çok istiyorum." İçindekilerin yarısını yuttu. "İki martiniyle idare edebilirim. Üç mü? İşler biraz çığırından çıkma potansiyeline sahip."

Güldüm. "Benim de en fazla üç tane var."

Bryn bana gülümsedi. "Cat'in haftasını duyduk. Şimdi sıra sende." Parmağını bardağının kenarında gezdirdi. "İş açısından, ne kadar meşgul olduğunu bildiğimden çok yoğun geçtiğine eminim. Ama kişisel olarak, geçen haftanın sonunun senin için o kadar da kötü geçmediğini söyleyebilirim." Sırtışı büyüdü.

"Boynuzlu adamdan bahsediyor, değil mi?" Kedi sordu.

"Boynuzlu olduğu doğrudu." Bryn güldü.

Kız kardeşim tüm detayları bilmiyordu. En iyi arkadaş olsak da bazı şeylerin aileye söylenmesine gerek yoktu. Cat kuraklık dönemimi atlattığımı ve bir kez olsun kötü bir kız olduğumu biliyordu. Lockhart'la kaç kez ve nerede seks yaptığımı bilmiyordu. İşin özü, bir geceliğine kötüye dönmüş olabilirdim ama iyi kız geri dönmüştü.

"İkimiz de boynuzluyduk," diye ekledim.

"Bana neden bu adama aşık olmadığını ve bu hafta her geceyi onunla geçirmediğini tekrar söyler misin?" Bryn sordu.

"Nedenini biliyorsun," diye cevap verdim.

"Sorun benim," dedi Cat, yenilgiyle omuzlarını kaldırarak. "Sorun benim."

Elimi omuzlarından birine koydum ve ovuşturdum. "Değilsin. O sabah beni aradın. Bir karar verdim ve onun odasından ayrıldım. Onu uyandırabilirdim, bir gece önce numaramı almış olabilirdi. Pek çok farklı senaryo gerçekleşebilirdi ama bunların hiçbirisi senin suçun değil."

Her kelimesi doğrudu. Yine de pişmanlıklarım vardı. Onu uyandırırsam ve işler garipleşirse ve numaramı istemezse ne hissedeceğimi bilmesem de, en azından çaba gösterdiğimi söyleyebilirdim. Çaba göstermediğim için o günden beri her sabah gözlerimi açtığımda keşkeleri düşündüm.

Ve şimdi, çoğu kişinin yakışıklı olduğunu düşüneceği erkeklerle dolu bir barın ortasında otururken, tek bir tanesi bile benim için bir şey yapmadı.

Çünkü fiziksel olarak Lockhart'la kıyaslanamazlardı.

"Hâlâ kendimi berbat hissediyorum," diye seslendi Cat.

"Yapma." Onu ovmaya devam ettim. "Bilmiyordun. Tahmin bile edemezdin. Yani, beni ne zaman aradın ve ben bir erkeğin yatağındaydım?"

Bryn homurdandı. "Bu çok daha sık olmalı."

"Muhtemelen bir daha asla olmayacak," diye itiraf ettim. "Gerçekten de tek gecelik ilişkilere uygun değilim."

"Neden?" Bryn sordu. "Rastgele seks senin için mükemmel bir stres giderici olurdu." Göz kırptı. "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen hepimiz için en iyi stres giderici olurdu."

Bardağımın sapını sıktım. "Çünkü duvardaki bir sinek olsaydın, benden hoşlandığını düşünürdün. Bu ilk karşılaşmamız değildi. Birbirimizin vücudunu ve neyi arzuladığını zaten biliyorduk.

Aramızdaki bağ *o kadar* ." İçimi çektim. "İşte sorun da burada yatıyor. Kendimi duyguları yakalarken görebiliyorum - ve tek gecelik ilişkiler hiçbir şeyi yakalamak için elverişli değildir."

"Orgazm dışında," dedi Cat.

"Evet" diye inledim.

Bryn içkisini kenara çekerek küçük masaya uzandı ve ellerini ön koluma koydu. "Ona karşı bir şeyler hissediyorsun."

Bunu bir soru olarak ifade etmedi.

Şüphelendiği şeyi doğruluyordu.

Ve bu bende ani bir tepkiyi tetikledi. Göğsümde bir gümbürtü, o kadar şiddetli bir gümbürtü ki yavaşlatmak için parmaklarımla örtmek zorunda kaldım. Bu işe yaramayınca kalbimi serbest bıraktım ve içkimi kaldırıp dudaklarıma götürdüm ve yuttum. Tadına bile bakmıyordum. Olabildiğince hızlı içiyordum, bir yandan da gözlerim dolanıyordu. Çünkü en iyi arkadaşıma bakmak sadece onun zaten bildiği şeyi doğrulayacaktı. Birlikte on iki saatten az zaman geçirdiğim bir adama karşı hisler beslediğimi yüksek sesle ve kendime nasıl itiraf edebilirdim?

Orgazmdan daha fazlasını yakaladığımı.

Bu yapabileceğim en aptalca şeydi, çünkü ona ulaşmamın hiçbir yolu yoktu. Lockhart Wright'ı araştırmıştım ve Los Angeles'ta yaşayan biri yoktu - en azından Google'a göre. Ne iş yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve beni ona götürecek hiçbir ipucu da yoktu - yatakta bir rock yıldızı olması dışında.

Daha da kötüsü, baktığım tek bir şey bile dikkatimi çekmiyordu. Barda hiçbir şey yoktu. Girişte bir şey yok. Yemek salonunda ya da arka tarafta hiçbir şey yoktu.

Bakışlarım köşede dörtlü bir grubun oturduğu masada durdu.

Adamlardan birinin yüzü acı verici bir şekilde tanıdıktı.

O kadar tanıdık ki neredeyse martinim boğazımda kalacaktı.
Gözlerimi kırptırdım, gördüğüm şeyin gerçek olduğundan
emin olmak için görüşümü düzeltmeye çalıştım.

Tekrar göz kırptım ve tekrar ve tekrar ve-
Kahretsin.

Manzara değişmedi. Bu
oydu.

Lockhart.

Masayı başka bir adam ve iki paylaşıyordu ve çifte
randevudaymış gibi görünüyordu, yanındaki kadına bakıyor,
bana bana bakışını hatırlatan bir şekilde ona gülümsüyor ve
gülüyordu.

Keşke o koltukta o değil de ben
olsaydım. Ama öyle miydim?

Benimle yattıktan sadece bir hafta sonra randevuya çıkan
türden bir adamdı.

Belki de daha kötüsü, onunla çıkıyordu. Ya da
Tanrım, ya onunla evliyse?

Benim Beyinoldu Sarmal, ve her şey
içeride Ben
yanmaya başladı.

Midem bulandı.

Bakışlarımı yavaşça Bryn'e *çevirdim*, ciğerlerimi doldurdum,
sorusuna sessizce cevap verirken havayı tuttum, *ona karşı*
hislerim vardı, *evet*, ama kelimeler ağızımdan hiç çıkmadı.

Kalp atışlarım onu restoranda görmeden önce olduğundan
bile daha yüksekti; şimdi tüm vücudumu titretiyordu.

Bardağı yere bıraktım ve elimi kaldırarak işaret ettim.
"Şuraya, köşeye bakın, şu dörtlüyü görüyor musunuz? Yüzü bize
dönük, siyah düğmeli bluz giyen, yüzünde ağır bir çizik olan ve
koyu yeşil gözleri ta buradan görülebilecek kadar koyu olan
adamı?"

"Evet, onu görüyorum,"
dedi Cat. "Ben de," diye
onayladı Bryn.

Bir nefes daha çektim. "Bu Lockhart."

"Ne?" Bryn'in nefesi kesildi. "Olamaz... o birlikte..." Sesi sanki zaten düşündüğüm kelimeleri söylemek istemiyormuş gibi .

Kız sessizleşir sessizleşmez Lockhart'ın bakışları yer değıştirdi. Sanki onu duymuş gibiydi ama bu imkânsızdı; bar çok kalabalıktı ve yemek odası son derece gürültülüydü.

Ama şimdi dosdoğru önüne bakıyordu. Ve gözleri doğrudan benimkilerin üzerindeydi.

SEVEN

Hart

| Eğer rüyanın gerçekleşmesi diye bir şey varsa, şu anda gerçekleşiyordu. Çünkü on beş metreden daha az bir mesafede I oldu oturmak içinde ve yemek oda. ve suşi restoranında, Sadie barda oturuyordu. Yüksek yere konumlanmıştı, bir martini bardağı ağzına yakındı, elleri

ince sapın etrafına sarılmış.

Dudaklarım onun amını öptüğünden beri uykumda beni ziyaret ediyordu ve her sabah onu bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyordum.

Umut etmek daha .

Ama bana dizlerinin üzerine çöküp döllerini emmek istiyormuş gibi bakmak yerine, benim onun orgazmlarını yalama karşılık, bana sanki beni öldürmek istiyormuş gibi bakıyordu.

Ve bu ifade geçen her saniye daha da yoğunlaştı.

Ne be?

Neyi yanlış yaptım ben?

O sabah giden oydu, ben değil.

Yanında bulunan diğer iki kadına bir şeyler söyledi ve sonra bardağını bırakıp sandalyesinden kalktı. Barı geçip yemek salonunun önünden geçerek tuvaletlerin bulunduğu koridora doğru ilerlerken bana bakmadı.

Gecenin geri kalanında onunla göz göze gelebilir ve aklında ne olduğunu anlamaya çalışarak bu küçük ileri geri saçmalık oyununu oynayabilirdim ya da ona kendim sorabilirdim.

Tercih ettiğim yolun doğrudan olduğunu düşünerek gruba "Birkaç dakika içinde döneceğim" dedim ve koridora çıktım.

Burası arkadaşlarımla sık sık gittiğim bir restoran olduğu için tuvaletlerin tek kişilik olmadığını biliyordum. En azından erkekler tuvaletinde birkaç kabin ve pisuvar vardı, bu yüzden kadınlar tuvaletinin kapısını aralayıp Sadie'den başka kadın olup olmadığını kontrol ettim.

Buradan, hiç ayak bulunmayan kabinleri ve onun durduğu lavaboları net bir şekilde görebiliyordum. Porselenin kenarlarını tutmuş, aynada kendine bakıyordu.

Kahretsin, çok güzeldi.

elbise giymişti - geçen geceki gibi değil, bu daha sade ve parlak kırmızı, uzun, büyük boy bir kazak şeklinde - ve diz boyu çizmeler.

Üzerinde büyüleyici görünen bir renk.

Ve lanet olası dişlerimle yırtmak istediğim bir elbise.

Yalnız olduğundan oldukça emin bir şekilde içeri girdim ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Sadie hemen aynanın içinden benimle göz göze geldi ve bana doğru döndü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Merhaba demeye geldim." Durakladım. "Ve çok ihtiyacım olan bazı cevapları almaya geldim."

Güldü. Bir şakadan sonra gelen türden bir ses değildi. Bu öyle bir sestir ki bana şok olduğunu söyledi.

Beni görünce çıkarabildiği tek ses bu oldu. "Neyle ilgili cevaplar?"

"Neden o sabah uyandığımda gitmiştin?"

"Ne önemi var ki?" demeden önce gözlerimi yavaşça ileri geri

Benden hoşlandığına yemin ettiğim ilginç bir yanıtı. O gece boyunca içinde bir tutku beslemiştim ama bunun daha derinlere indiğinden emindim. Bunu göğsümde hissetmiştim ve onun da hissettiğini sanıyordum. Ama barın ve buradan bana bakarken yüzünde beliren ifade, geçen gece bana aval aval baktığı halinden tamamen farklıydı.

"Ne fark eder ki? Sana biraz dürüstlük vermeme ne dersin? Çünkü bunu yapmanın tek yolunu biliyorum. Geçen hafta boyunca her gün seni düşündüm. Seni ne kadar istediğimi. Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu." Yakamı gevşetmeye gittim, üstteki iki düğmenin çoktan açılmış olduğunu fark ettim. "Seni sadece bir gecedir tanıdığımı düşünürsek, belki bu biraz dramatik. Ama bana yaptığın buydu, Sadie. Bıraktığın izlenim bu. Bana böyle hissettirdin."

"Tek gecelik bir . Daha fazlası değil." Yanlarında asılı duran parmaklarını sıktı, ses tonu ve duruşu çok soğuk ve kapalıydı. "Bana böyle söylemiştin, hatırladın mı?"

"Benden tüm istediğin bu mu? Bir gece mi? Bu yüzden mi gittin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"İşte şimdi bir yerlere varıyoruz." Boynumun kavradım. "Beni hiç düşündün mü?"

"Önemli değil."

Bu yanıt hiç hoşuma , ne ilk duyduğumda ne de ikinci kez duyduğumda.

Benim kaşlar itilmiş birlikte dışarı .
Hayal kırıklığı. "Neden bana numaranı bırakmadın?"

"Bunun da bir önemi yok."

"Bunların hepsi önemli, Sadie. Lütfen bunu söylemeyi kes." Boynumu serbest bıraktım ve ellerimi ceplerime soktum. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Kollarını kavuşturarak göğüslerini yukarı kaldırdı. "En azından bunun cevabını bilmiyor olman beni şaşırtıyor. Neden gittiğimi ve sana numaramı vermediğimi neden bilmediğini anlayabiliyorum-"

"Bana bir veda öpücüğü bile vermeden gittin."

Gözleri kısıldı ve sessiz kaldı.

"Keşke beni uyandırsaydın," dedim. "Seninle çok güzel zaman geçirdim ve bu güzel zamanın bitmesini istemedim. Kahvaltıyı teslim almak istedim ve ..." Bundan sonra olabilecekleri düşünmek dudaklarımın aralanmasına neden oldu. "O zaman ben-"

"Hayır, hayır, hayır." Başı tekrar sallandı. "Lütfen bana o planların ne olduğunu söyleme. Gerçekten duymak istemiyorum."

Tanrım, bu kafa karıştırıcı olmaya başlamıştı. Tek gecelik bir ilişki istememişti. Gitmesinin sebebi bu değildi. Ama bana neden böyle baktığını bilmem gerekirdi. Yine de en ufak bir fikrim yoktu.

Benimle takıldığı için pişman mıydı?

Bir şekilde sıçıp batırmış mıydım?

Yoksa başka bir şey miydi?

Elimi cebimden çıkardım ve başparmağımı dudaklarımın üzerinde gezdirdim. "Birdenbire sana ne yapmak istediğimi duymak istemedin, ama duşta amına fısıldadığımda, dışarı çıktığımızda onu nasıl becereceğimi söylediğimde, o zaman şikayet etmedin. Ve sonunda yatağa uzandığımızda, seni kollarımla sardığımda ve yüzün göğsümde olduğunda, saniyeler içinde uykuya daldın, şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha memnun. Söyle bana, o zamandan bu zamana ne oldu?"

Başı geriye düştü ve boğazı ortaya çıktı. Bana tekrar bakana kadar birkaç saniye öyle kaldı.

"Her şeyi."

"Ne?" Bekledim. "Her şey ne halt?" Ne söylemediğini anlamaya çalışarak gözlerini inceledim. "Bunun sadece bir gecelik bir ilişki olduğunu konuştuk, bunu anlıyorum. Sen gittin, bunu anlamıyorum. Ve şimdi kadınlar tuvaletinde durmuş seninle bu konuda konuşmaya çalışıyorum ve sen hiçbir şey söylemiyorsun. Söylemen gerek Sadie." Ağırlığımı değiştirdim. "Tek istediğim bunu atlatıp dizlerimin üzerine çökmek ve amını suratıma dayamak." Gülümsedim, dikkatini dağıtmanın ruh halini hafifleteceğini umuyordum.

"Gerçekten bu kadar cahilsin, değil mi?" İşe yaramamıştı.

Elimi başımın üstünde gezdirdim ve sertleşmiş, jelleşmiş parçaları hissettim. "Lütfen bana neler olduğunu anlat."

Dudaklarını birbirine yapıştırdı, derin nefesler alırken göğsü yükseliyordu. "Bu gece birlikte olduğun kadın."

"Peki ya o?"

"Hani şu kalp gözüyle baktığın. Burada olduğunu ve bana bunları söylediğini öğrenirse çok üzüleceğini hissediyorum." Sesi daha da keskinleşmeye başladı. "Beni düşündüğünü. Beni arzuladığını. Beni bu banyoda yemek istediğini." Bakışlarını üzerimde bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Bu iğrenç bir hareket, de öyle değil mi?"

Sözlerinin her biri bana çarparken boynum geriye doğru çıkıntı yaptı.

Tekrar ve tekrar.

"Bu bir ... *ne*?" diye sordum.

"Beni duydun."

Birlikte olduğum kadın.

Sümüklü.

Hay sikeyim.

Sonunda anladım.

Buna neyin sebep olduğunu çok iyi biliyordum. İlk başta aklıma gelmemiştir ve olayların nasıl görüldüğünü bile düşünmemiştim. Şimdi çok mantıklı geliyordu.

Ancak bu fiili ele almadan önce ortaya çıkarmam gereken birkaç şey vardı.

Ona doğru bir adım attım, sonra bir adım daha attım ve üçüncü elini kaldırıp "Orada kal. Daha fazla yaklaşma."

"Peki, ama sana şunu sormama izin ver." Ellerim ceplerime döndü, böylece ona uzanmak istemeyecektim. "Terk eden sendin. Sana ulaşmam için bana hiçbir yol bırakmadın. Peki, bu gece bir kadınla birlikte olmam seni neden rahatsız ediyor? Beni bir daha görmek istemediğin çok açık."

Sadece bakışlarını gözlemlemedim.

Hissettim. Lanet vücudumun her yerinde.

"Tabii," diye devam ettim, "gittiğin için pişmanlık duymuyorsan. Şimdiye kadar ikinci, hatta üçüncü randevumuza çıkmış olurduk."

Sözcükler ağzımdan çıkıvermişti ve bu beni şaşkına çevirmişti. Kadınlara asla söylemediğim şeyleri, kadınlar hakkında asla hissetmediğim şeyleri ona çoktan itiraf etmiştim. Bildiğim tek şey, o sabah uyandığımda onu tatmayı bitirmemiş olduğumdu. Gittiğini fark ettiğimde hayal kırıklığına uğramıştım ve daha fazlasını istemişim. Ama daha fazla buluşacağımızı itiraf ettiğimi duymak bunu bir adım daha ileri götürüyordu.

Ve, kahretsin, bundan hiç nefret etmedim.

"Lockhart, neden ayrılmaktan pişmanlık duyayım ki? Açıkçası, seni paylaşmak zorundaydım - bu gece çok açıktı.

-"Ve ben üçlü yapmam."

Kıskançlık onu ateşlendirdi.

Lezzetli.

Ve her katmanı içime çekmek istedim.

Gülümsedim. "Ben de bilmiyorum... özellikle de kız

kardeşimle." Kaşları kalktı. "Senin ... *kız kardeşin*?"

"Birlikte olduğumu sandığınız kadın bu. Diğer çift evli olan iş ortaklarımız. Çifte randevuda değilim, Sadie. Kız kardeşimle birlikte çalışıyorum ve iş arkadaşlarım da benim iyi arkadaşlarım."

Sessizdi. İşleniyordu. Yüz ifadesi aydınlanıyordu, her ne kadar kafa karışıklığının ipuçları olsa da.

"Tanrım.. Düşündüm ki..."

"Ne düşündüğünü biliyorum, ama bu varsayım doğru olmanın yakınından bile geçmiyordu." Bunun yerleşmesine izin verdim. "Bu sadece ilk sorun. İkincisi ise neden gittiğini hâlâ bilmiyorum."

Tavana baktı, dudaklarındaki parlatıcıyı yaladı, başı titriyordu. "Önemli bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu ve bunu süitte yapmak istemedim." Sonunda bana baktı. "Acele verilmiş bir karardı ve... doğru bir karar değildi."

Hiç de şüphelendiğim gibi değil.

Pişmanlık peşimi bırakmayan bir kelimeydi ve onu tekrar kullanmam gerekiyordu. "Bana pişman mu söylüyorsun?"

"Bunun , değil mi?"

"Neden ki? Senin gitmen her şeyi değiştirdi. Bu gece şanslıyız ama ya bu kadar şanslı olmasaydık?" Ellerimi ceplerimden çıkardım, ona dokunmaya hazırdım.

"Bilmiyorum. Ben de bunu düşünüyordum. Ve ..." Başını yana eğdi. "Evet, pişmanım." Sesi yumuşaktı. "Evet, bu konuda kendimi çok kötü hissettim." Sesi daha da kısıldı. "Ve evet, her gün yeniden başlayabilmeyi diledim."

Bir adım attım ve bu sefer beni durdurmadı, mesafeyi yavaşça kapattığımda bile ellerim beline gitti ve onu kendime doğru çektim. "Bu işi bitireceksin. Hemen şimdi."

Parmakları göğsüme bastırdı. "Ben de bir an . Belki tam olarak böyle değil ama kesinlikle

karşılaşmamızın bu şekilde olmasını istemedim. Ama o kadar yer varken, benimle aynı anda burada olduğuna inanamıyorum."

Burnumu yanağına sürttüm. "Ya olmasaydım?"

Geri çekildiğimde gözleri benimkilere yapıştı. "Seni nasıl bulacağımı bilemezdim. Bunu nasıl düzelteceğimi bilemezdim."

"Ve birbirimizi bir daha görmeden sonsuza kadar gideriz."

Başını salladı. "Bu düşünceden nefret ediyorum."

Kalçalarından sırtının alt kısmına doğru uzandım. "Tekrar yapmak hakkında.." Kokusunu daha fazla alabilmek için boynuna doğru eğildim. "*Seni özledim, Lockhart. Seni gördüğüme sevindim Lockhart.*" Görüş alanının dışında olmama rağmen gülümsedim. "*Amım karıncalanıyor ve seni istiyor Lockhart.*"

Güldü. "Sen..."

Ona bakmak için arkama yaslandım. "Neyim ben, muhteşem mi?" Onu içime çekerken dudaklarımı yaladım. "Kıskançlığın sende çok seksi durduğunu söylemeliyim."

"Dick." Güldü. "O kısım hoşuna gitti, değil mi?" "Ne olduğunu ve nedenini anladıktan sonra

Yaptım. Oraya ulaşmak sadece biraz acı vericiydi."

Parmaklarıma doğru eğildi. "Ama diyelim ki bu gece beni başka bir adamla gördün. Ona da sana baktığım gibi baktım. Gülümseyerek. Gülüyordum. Bu seni rahatsız eder miydi?"

Nedenini bilmiyordum ama düşünce hoşuma gitmemişti.

Bacaklarının arasına girdiğimde, ona en yüksek sesle çığlık attırdığım fikri aklımı başımdan almıştı. Hiç kimse onu benim gibi yalamamıştı. Benim onun amını hayal ettiğim gibi o da benim sikimi arzulayarak uyanacaktı.

Yüzüne uzanıp tutmama neden olan düşünceler bunlardı. "Eğer bara bakıp seni başka bir adamla görseydim, şu anda yaptığımız konuşma dışında bu gece aynen devam ederdi. Bu farklı görünürdü."

"Nasıl yani?"

"Sana kendini benim kadar iyi hissettirip hissettiremeyeceğini sorardım. Eğer cevabım evet olsaydı, seni tuvalette bırakırdım. Eğer cevabın hayırsa, o zaman ..."

Kapıda bir tıkırtı oldu, ardından kapı çalındı ve "Merhaba? İçeride biri mi ? Kapı neden kilitli? Affedersiniz, banyonun kapısının neden kilitli olduğunu biliyor musunuz?" I bakışlı doğru ve Kapı, görmek Eğer o budged ve sonra tekrar Sadie'ye baktı, Gözleri yavaş yavaş benimkilere dönüyordu.

"O zaman sen ne yapardın?" diye sordu.

Gülümsedim. "Bu cevabı gerçekten bilmek istiyor musun?" Başını salladığında, "Yoksa sana göstermemi mi tercih edersin?" diye ekledim.

Göz kırptı. "Bana sürpriz yapmanı istiyorum."

EIGHT

Sadie

TOnun *adamı*, benim *Tanrım*.

Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin onu durduramayacağını söyleyen bir aciliyetle beni tuvaletten çıkarması. Ellerim onun ellerinde kenetlenmiş halde beni ön girişten binanın yan ve arka tarafına doğru aceleyle götürüşü. Dar, karanlık sokağın ortasında durup avuçlarını yüzüme koyması ve beni öpmesi.

Ama sıradan bir öpücük değildi.

Dudaklarının benimkilere değmediği son bir haftayı telafi eden bir öpücüktü bu.

Sonunda ağzını çekip ciğerlerimdeki tüm havayı aldığında, beni binanın tuğlalarına yaslayana kadar sırtladı. Uzun boylu, geniş, devasa vücudu, kendimi küçük ve tamamen korunmuş hissettirecek şekilde üzerimde duruyordu.

"Ayrıldığım için duyduğum pişmanlığı daha da derinleştireceğim."

"Zaten öyle," diye itiraf ettim.

Burnunu yüzümün yan tarafında gezdirdi, dudaklarını da sürükledi, nefesinin sıcaklığı beni sıcaktan kavurucu hale getirdi. "Sana yapmak istediğim o kadar çok şey var ki, bu sokak buna izin vermiyor."

"Hepsini istiyorum." Parmağımı ağzının ortasına koydum. "Ama gelecekte dizlerinin üzerine çökmek gibi şeyler yapman için daha pek çok zaman olacak."

Parmağımın arkasını ısırды, elleri başımın üstündeki duvarda düzleşti. "Bu sefer bana numaranı vereceğini mi söylüyorsun?"

Güldüm ama bu doğrudan mizahtan kaynaklanmıyordu; seks doluydu da. "Bilgin olsun, beni süitte soyundurmadan önce numaramı alabilirdin."

"Yapabilirdim, evet. Ama ya süite gittiğimizde aramızdaki ilişki yürümeseydi ve ben senden hoşlanmasaydım?" Dudakları yanağımı sıyırdı. "Ve sonunda senin için çılgına dönmeseydim, yani bunu boşuna almış olurdum." Kulak mememin altını yaladı ve içimden bir ürperti geçti. "Bunun yerine, onu alamadım ve o zamandan beri her gün senin için acı çekiyorum. Bana ne yapıyorsun, Sadie?"

"Ne kadar çok acı çektin?"

"Aletimi hisset." diye inledi.

Ellerim zaten karnındaydı, hâlâ hayalini kurduğum karın kaslarını okşuyordu, bu yüzden şişkin ereksiyonunun üzerine gelmeden önce sadece biraz alçalmaları gerekiyordu. "Şaka yapmıyormuşsun," diye fısıldadım. "Bana ihtiyacın var."

"Sana otuzbir çekmekle seni becermek aynı şey değil. Sikimi ne kadar pompaladığımın bir önemi yok. Asla senin amın kadar iyi hissettirmeyecek."

Bu kadar pis ağızlı bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştım ve bundan bu kadar hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim.

"Bana mastürbasyon mu yaptın?" "Evet."

"Peki ne hayal ettiniz?"

"Sen. Vücudun. Islaklığın." Ağzı göğüslerime indi ve hâlâ ağır, kalın elbisemin içinde olmama rağmen dudaklarının meme uçlarımı sıyırdığını hissedebiliyordum. "Kukunun sikimi sarma şekli." Göğsümden bana baktı. "Boşalırken nabzının nasıl attığını."

"Bunu bu gece alacaksın."

"Ve bunun tadını çıkarmak istiyorum. Seni her pozisyona sokmak ve hangisinin seni en yüksek sesle çığlık attırdığını görmek istiyorum." Tekrar dudaklarıma doğru yükseldi. "Şu anda böyle bir şey olmayacağına göre, bu sokakta yapmamız gerekecek."

Kot pantolonunun dışını okşadım, tüm uzunluğunu kavradım, elimi tepesinde yuvarladım. "Onu istiyorum."

"Çıkar onu. Senin olsun." Zayıf noktam olan boynumun öptü ve vücuduma ani bir ürperti gönderdi. "Onu içinde, amını sikerken ne kadar çok istediğini göster bana."

Kemerinin tokasını çektim ve bir kez açtıktan sonra kot pantolonunun düğmelerini açtım ve fermuarını indirdim, boxer külotunu aletini serbest bırakacak kadar aşağı . İki elimle sikini çevreledim ve pompaladım.

Dudakları dudaklarımin önündeyken inledi, "Bu senin içine girene kadar bekle. Bu pişmanlık seni gerçekten ."

Ona inandım.

Arkasına uzandı, cüzdanını çıkardı, -en son birlikte olduğumuz zamandan dolayı- kapaklarından birinde bir prezervatif sakladığını biliyordum. Folyoyu çıkardı ve köşesini dişleriyle yırttı.

Hareket bana onun kolonyasının sıcak, odunsu kokusunu gönderdi. Hatırladığımdan daha mükemmel bir kokuydu.

Parmağımı ucuna sürttüğümde nefes nefese kaldığıma yemin ettiğim bir koku, pre-cum'un boncuk boncuk dışarı çıkmasını sağladı.

Tadının olduğunu bilmem gerekiyordu.

O kadar derin bir arzu ki, hissettiğim anda onu sildim ve ağzıma götürdüm. Çoğunlukla karanlık olmasına rağmen gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. İzliyordu. Bekliyordu.

Küçük damlayı yalayıp dilime değdiğinde tuzluluk patlamasını tadarken bakışları büyüyordu.

"Hayatımda gördüğüm en ateşli manzara," diye homurdandı.

Bu dünyada onunki kadar seksi bir ses tonu yoktu.

Sesli kitap dinleyen biri olarak bu konuda olumluydum.

"Bu senin için değildi," dedim ona. "Bu benim içindi."

Prezervatifi taktı ve boynumun kenarından tuttu. "Tadım nasıldı? Bir ağız dolusu yutmak istemene yetecek kadar mı?"

"Memnuniyetle."

Derin, sert bir kıkırdama çıkardı. "Böyle devam Sadie, seninle evleneceğim." Beni öptü. Bu sefer daha sert. Dudaklarındaki sertlik beni ne kadar çok istediğini gösteriyordu.

Evlenmek mi?

Nedenini bilmiyordum ama verdiği cevap beni hiç tahmin etmediğim bir sınıra doğru sürükledi.

Yüzümü serbest bıraktı ve bir bacağını kaldırarak beline sardı, ardından elbisemi yavaşça yukarı kaydırды.

"Beni her yere getirebilirdin. Neden buraya?" diye sordum.

"Sana yapmak istediğim şeyi arabamda yapamam. Bunu biliyorsun."

Sesinden gülümsediğini duydum ve dudaklarımda hissettim.

"Sanırım kadınlar tuvaletinde kalabilirdik, ama birinin kapıyı açma riskini göze aldık ve seni böyle bir duruma sokmamın imkanı yoktu."

"Ne gibi bir pozisyon?"

"Herhangi birinin, hatta bir kadının seni çıplak görmesi. İnlemelerini duymalarını. Ya da herhangi bir utanç duyma riskini göze almak. Seni becerdiğimde, sadece ikimiz olacağız. Başka kimse olmayacak."

" devam Lockhart, seninle evleneceğim."

"O zaman anlıyoruz."

Kollarımı boynuna doladım. "Anladığım kadarıyla beni o kadar sert becereceksin ki kimsenin beni duymaması ya da görmemesi için mahremiyet isteyeceğim." Sırtımı duvara yaslayarak doğruldum. "Kanıtla o zaman."

Bir saniye içinde -nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu- külotum yırtıldı, kelimenin tam anlamıyla vücudumdan ayrıldı ve onları önümde tuttu.

"Bunu gerçekten alışkanlık haline getiriyorsun," dedim.

Danteli ağzına götürdü ve kumaşı burnunun altından geçirdi. "Kendime engel olamıyorum. Kukun o kadar güzel kokuyor ki, benimle kalmasını istiyorum. Sonsuza kadar."

"Diğer çift hala sende mi?"

Onları bir yere, muhtemelen cebine koydu ve elini tekrar yüzüme götürerek yüzümü kendisine doğru eğdi. "Ya sana evdeki ofisimde olduklarını söyleseydim?"

"Masanın çekmecesinde olup olmadıklarını sorardım." "Ya öyleyse?"

Gülümsedim. "Neden masanızın üstünde çerçevelenmediklerini merak ediyorum."

"Onları istediğin yer orası mı?" Güldü. "Yani oraya her oturduğumda senin amını mı düşünüyorum?"

"Bunu zaten düşünüyor olman gerekirdi. Hatırlatmaya ihtiyacın olmamalı."

O inledi, "Mmm." Ve sonra o dedi, "Sen yanlış değil."

Aletin ucu girişimi okşarken gözlerim kapandı ve "Bana işkence ediyorsun" diye iç geçirdim.

"O sabah ayrıldığın için bunu cezan olarak kabul et." "Adil. Ama sen hala bir pislüksin."

Güldü, bu ses içime doğru kayarken hızla homurtuya dönüştü.

"Ahhh," diye nefes verdim. "Çok iyi hissediyorsun."

Alaycılık gitmişti ve şimdi aramızdaki tek şey zevkti. Hiç tereddüt etmeden hareket ediyordu,

memnuniyet hızla geliyordu.

O beni istedi.

Ve bana sahip olmayı beklemekten yorulduğu çok açıktı.

"O gece seni kaç kez becerdiğimi düşünürsen, ne kadar sıkı olduğunu zaten bildiğimi sanırsın. Ama lanet olsun, sana her soktuğumda bir sürpriz oluyor. Ve"-yüksek bir inilti çıkardı-"sadece sıkı değilsin, aynı zamanda çok ıslaksın."

Bunu hissedebiliyordum.

Kadının onun kız kardeşi olduğunu öğrendiğimden beri tahrik olmuşum ve bunu takip eden her konuşma sadece sözlü ön sevişmeydi. Beni kadınlar tuvaletinden çıkardığında sırılsıklam olmuşum.

"Bana yaptığın şey bu," diye itiraf ettim.

Hızını artırdı, her vuruşta daha hızlı ve daha derine gitti. "Sana asla doyamayacağım."

Tırnaklarım omuzlarına girdi. Düğmeli bir bluz giymesine rağmen, kumaşı deldiğime ve doğrudan derisine girdiğime yemin edebilirim.

Özellikle de gücü arttıkça ve "İşte bu!" diye tısladığında... Bu da benim ona karşı koymama neden oldu.

Bedenim olanlara karşı koyamıyordu. Karıncalanmalar, gerginlik, ıslaklık, hepsini hissedebiliyordum. Sanki yıllardır bana dokunulmamış gibiydi. Bu ne kadar güçlü bir histi ve bu içimde hareket ettiği yoğunluktu. Ona o kadar uyum sağlamıştım ki, içimde ortaya çıkardığı şeyden o kadar etkilenmişim ki.

sadece duvara yaslayıp sikmiyordu.

Kalçalarını bir daire çizerek, hassas olduğunu bile fark etmediğim noktalara vuruyor, beni her ileri dalışında klitorisime vuracak şekilde konumlandırıyordu. Ve sonuna kadar girdiğinde, tekrar dönerek G noktama dokundu.

Bu kombinasyon neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. "Oh!" diye bağırdım. "Evet!"

Sokağın girişinde yürüyen insanlar olup olmadığını bilmiyordum. Restoranın arkasından sigara içmek için çıkan ve bizi duyabilecek çalışanlar olup olmadığını bilmiyordum.

Umurumda

değildi.

Kaybolmuştu

m.

Onun içinde.

Onun içinde.

Ve bulunmak istemedim.

"Daha sert." Tırnaklarım da aşağı indi. "Lütfen."

Tuğlalara sürtündükçe kürek sızlıyordu, süveterin içinde bile halı yanığı gibi bir his vardı. Ama umurumda değildi. Her şey inanılmaz hissettiriyordu, bu bile.

"Daha sert kaldırabileceğinden emin misin? İstediyinin bu olduğunu biliyorum ama seni kırmak istemiyorum."

Nefes nefese, "Kır beni." dedim.

Dudaklarımızı aynı hizaya getirdi. "Benimle dalga geçme, Sadie."

"Bu bir şaka değil. Sana yalvarıyorum. Sana ihtiyacım var, Lockhart-"

Bana tam olarak istediğim şeyi verirken hava ciğerlerimi terk etti.

Ama nefes almama gerek yoktu.

Çünkü karıncalanma artıyordu ve artık kontrol bende değildi.

Benden çıkan seslerden değil.

İçimde hareket eden ya da etmeyen havadan değil. "sıkılaşıyorsun." O öne doğru fırladı, bana verdi. en derin, en hızlı vuruş. "."

Öyleydim, bu yüzden "Durma" dedim ve sonra "Lütfen, Tanrım, durma!" diye bağırdım.

Vücudumu nasıl bu kadar iyi tanıyordu?

Sadece bir gece daha birlikte yattıktan sonra beni nasıl bu kadar harika hissettirebildi?

Neden tüm hayatım boyunca bu adamla birlikteymişim gibi hissediyordum?

"Benimle gel," diye yalvardım. "Lütfen Lockhart, sana ihtiyacım var. Bunu hissetmem gerek."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, dudakları başka bir şey söylememi engelledi. Ve bir kez daha, bu öpücük diğerlerinden farklıydı.

Daha aç. Needier.

Çok daha zorlu.

Ve bir sözle birlikte geldi.

Çünkü birkaç smaçtan sonra bana istediğim her şeyi veriyordu.

"Ah!" Zirveye yaklaşırken çığlığım birkaç saniye sürdü. "Aman Tanrım, Lockhart, oradayım! Geliyorum!"

"Siktir! Beni boşaltıyorsun!"

Birlikte titriyorduk. birbirine karıştı, inlemelerimiz iç içe geçti, birbirimizin içine doğru sallanırken hareketlerimiz eşleşti.

Orgazm olduğunda, pompalamaları daha keskin, homurtuları daha derin oldu ve "Sadie" diye bağırdığında, benim hissettiklerimi onun da hissettiğini anladım.

"Evet!" Nefes nefese kaldım. "Lockhart!"

Ben onun omuzlarına yapıştım, o da kalçalarımı kavradı, içime doğru fırladı, geri çekildi ve battı. Ve ne kadar hızlı inşa ettiysek, durgunluk ve sessizlik tamamen ele geçirene kadar aynı hızla yavaşladık.

Beni öptü, önce yumuşak bir şekilde sonra biraz daha tutkulu bir şekilde. "Seninle bir anlaşma yapacağım."

"Tamam."

"Seni , ama bir şartla."

Ona daha sıkı sarıldım. "Bunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"Bana numaranı ver." Güldüm.

"Ya vermezsem?"

"Fikrini değiştirene kadar benimle burada, bu pozisyonda sıkışıp kalacaksın."

Yanağına sokuldum, onu içime çektim. İçimden büyük bir memnuniyet dalgası geçerken gözlerim otomatik olarak kapanıyordu. "Beni topraklıyormuşsun gibi geliyor, Lockhart."

"Artık bu işi şansa bırakmayacağım. Bence kötü olmayı seviyorsun." Dudağımlı kemirdi. "Ve sanırım yine kötü bir kız olmak istiyorsun."

Koşarak masaya dönüp oturduğumda, kız kardeşimin yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Nerelerdeydin? Tabii son on beş dakikadır gerçekten tuvalette değilsen?" diye sordu.

Bryn de bana bakıyordu, beni değerlendiriyordu, gözleri her santimetrekareyi tarıyordu, sanki nerede olduğumu çözmüş gibiydi.

Yüzümün kızarıp kızarmadığından emin değildim ama ısınmış gibiydi. Buraya gelmeden önce tuvalete gitmemiştim, bu yüzden nasıl göründüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu. Saçım dağınık mıydı? Makyajım dağılmış mıydı? Üzerimde seks kokusu var mıydı?

"Sana söylesem bana inanmazsın." İçlerinden birinin benim için sipariş ettiği dolumu kaldırdım ve martininin tamamını bir dikişte mideye indirdim.

"Onunla seks , değil mi?" Bryn gülümsedi ve yutkunmamın ardından onaylamamı bekledi.

Gülümsememi gizleyemesem de sessiz kaldım.

"Aman Tanrım, yaptın, seni küçük sürtük." Koluma hafifçe vurdu ve parmaklarını üzerimde tuttu.

Bardağı yere bıraktım. "kız kardeşi, randevusu değil. Bunu beni kadınlar tuvaletine kadar takip edip kapıyı kilitletiğinde öğrendim."

Kız kardeşimin gözleri büyüdü. "*Orada mı* yaptın?"

"Hayır." Sanki bu benim için çok normal bir şeymiş gibi güldüm, oysa tam tersiydi. "Biz yaptık

dışarıda. Restoranın arkasındaki ara sokakta."

"Sana her ne yapıyorsa, hoşuma gidiyor." Bryn onun tuttuğu yeri sıktı. "**Çok** hoşuma gidiyor, çok."

"Ben de ve bana bu sefer numarasını aldığını söyle?" Kedi sordu.

Elimi bardaktan geri çektim ve kolumu karnıma doladım.

"Çantamı burada sandalyenin üzerinde bıraktığım için telefonum yanımda değildi. Ama o benimkini aldı." "Bunun büyük bir şeyin başlangıcı olduğunu biliyorsun, değil mi?" Bryn'in gülümsemesi hiç görmediğim kadar büyüktü. "Büyük, yani bir sonraki randevunuzun sonunda tam anlamıyla bir ilişki."

Heyecan . Duygu da. Karıncalanmalar yaklaşmamıştı bile.

Söylediği her kelimeyi duymuş olmama ve bu kelimelerin kalbime en güçlü şekilde çarpmasına rağmen, Lockhart'ın biriyle çıkmadığını da biliyordum. Tek gecelik ilişkiler yaşıyordu. Ve eğer bağlanma hastalığı onu ısırırsa, tereddüt edip fikrini değiştireceğinden ve kaçacağından endişeleniyordum.

Ben de "Göreceğiz..." diye cevap verdim.

"Neyi göreceğiz?" Cat karşı çıktı. "Kendine bir bak. Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim, bu da beni çok mutlu ediyor."

"**Bizi** en çok mutlu eden de bu," diye ekledi Bryn.

Kızlarıma gülümsedim. "Bilmiyorum... İçimde iyi bir his var. Oturduğu masaya baktım ve sanki bakışlarımı hissetmiş gibi yukarı baktı ve bana en seksi sırıtışını yaptı.

-"Mükemmel."

NINE

Hart

BEN

Selam, güzelim. Ben Lockhart.

SADIE

Bana mesaj atman çok uzun sürdü. Bütün bir gün mü? Senden daha fazlasını beklerdim ...

BEN

Numaranı daha dün gece aldım.

SADIE

Ve sadece seninle oynuyorum. 😊

BEN

Seni görmek istiyorum.

SADIE

Bu kadar çabuk mu?

BEN

Yapmamak için tek bir neden bile düşünemiyorum. Tabii ağrın yoksa. Bunu kabul edebilirim. Yine de seni görmek isterim. Sadece ellerimi senden uzak tutabilir miyim bilmiyorum. Ya da bana sosyal medya dünyasının seni çok bağladığını ve hava almak için bir gecen olmadığını söyleseydin.

SADIE

LOL. Misafirperverliğin sizi meşgul ettiğinden emin olduğum gibi beni de meşgul ediyor, ama hayır, zaman yaratabiliyorum.

Diğer kısma gelince, biraz ağrım var. Ama seni görmemi engelleyecek kadar değil.

BEN

Sana yeterince sert davranmamış olmalıyım.

SADIE

Ha! Ama bunu ben istedim ve hayır, sen değildin, LOL.

BEN

Kahretsin, Sadie. O zaman bir dahaki sefere kadar bekle. Ona karşı hiç nazik olmayacağım.

SADIE

ve fazlasıyla hazırım.

Bana planları anlat. İçki? Akşam yemeği? Yoksa beni doğruca yatağa mı götüreceksin?

BEN

Yemek genellikle önce gelir, sizin durumunuz hariç. O kadar uzağa gidemiyoruz. Sanırım bunu değiştirmenin zamanı geldi.

SADIE

Bu beni restorana götüreceğin anlamına mı geliyor?

BEN

Bana gelmeye ne dersin? Bir yataktan çok uzakta olmak istemiyorum...

SADIE

Bu fikri sevdim.

BEN

Cumartesi akşamı. Akşam 7'de. O gün sana adresimi gönderirim.

SADIE

O bekleyebileceğinden emin misin?

BEN

Zor olacak... Yalan söyleyemem.

BEN

Bir gece daha.

SADIE

Geri sayım , hoşuma gitti.

BEN

Sadece seni gerçekten istiyorum.

SADIE

Ben de seni isteyebilirim. Birazcık.

BEN

Yemeğe kadar dayanamayacağız, Sadie.

SADIE

Bu hızla olmaz, hayır.

BEN

Birbirimize bir söz verelim. Tatlıyı bitirene kadar dokunmak yok, öpüşmek bile yok.

SADIE

Tatlı mı? Bu büyük bir bağlılık. Ana yemeği anladım. Ama tatlı 30 dakika sonra gelebilir, belki daha uzun. O kadar uzun tutabileceğinden emin misin?

BEN

Yok artık.

SADIE

Hala anlaşmayı yapmak istiyor musun?

BEN

Evet.

SADIE

LOL. Neye bahse giriyoruz?

BEN

Sana ne istersen veririm. Ödülün bir anlamı yok.

SADIE

Herhangi bir şey?

BEN

Herhangi bir şey.

SADIE

Sen tehlikelisin, Lockhart.

BEN

Sanırım bu seviyorsun.

SADIE

Yarın akşam ne getirsem diye buzdolabıma bakıyorum.
Fikri olan var mı?

BEN

Ben olsam yeni bir külot getirmezdim. İyi bir koleksiyona başlıyorum.

SADIE

İç çekiyorum. Az kalmamın sebebi sensin.

BEN

Sana yüzlerce çift alacağım, merak etme.

SADIE

Ne seçtiğinizi görmek ilginç olurdu. Renk, kumaş, bu tür şeyler. Favorileriniz neler?

BEN

Merakınızdan mı soruyorsunuz yoksa bu kıyafetle mi geleceksiniz?

SADIE

İkisi de.

BEN

Seni kırmızılar içinde seviyorum. Suşi restoranında giydiğin parlak kırmızıyı.

SADIE

Kumaş mı?

BEN

Dantel güzeldi. Görmek istediğim şeyin ipuçlarını veriyor ve bunun için çalışmamı sağlıyor.

SADIE

Çok ilginç. Şimdi, ne getirdiğime dönelim. Şarap mı? Meze? Tatlı?

BEN

Ben her şeyi . İyisin.

BEN

On iki saat. İşte bu başa çıkabileceğim bir geri sayım.

SADIE

Yalan söylemeyeceğim, oldukça yavaş geçti.

BEN

Hatırlatmayın bana.

SADIE

Cumartesi sabahın 7'sinde bana mesaj atıyorsun. Erkenci bir kuş olduğunu mu söylüyorsun?

BEN

Sen uyanık mısın? Uyanıksın.
LOL.

SADIE

Hayır. Yaklaşamadım bile. Sabahları huysuz oluyorum. Uyumamamın tek sebebi telefonumu sessize almayı unutmam ve mesajının beni uyandırması.

BEN

Siktir, özür
dilerim.

SADIE

Olma. Senden gelen bir mesajla uyanmaya bayılıyorum.
Ve konuşmak istiyorum.

Konuşmak istiyordu. Muhtemelen mesaj yoluyla konuşmak istiyordu ama ben bu fırsatı kaçırmak istemedim ve onu aramak için tuşa basıp telefonu kulağıma götürdüm.

Cevap verirken güldü ve sesinde sabahın yoğunluğunu duyabiliyordum.

"Bu sözleri kelimesi kelimesine , değil mi?"

"Bu ve ilk uyandığında sesinin nasıl olduğunu duymayı çok istiyordum. Bu şans benden daha önce çalınmıştı."

Bir inilti çıkardı. "Romantik misin, Lockhart?"

"Dürüst cevap mı istiyorsun?"

"Her zaman."

"Bilmiyorum. Hiç test edecek kadar uzağa gidemedim. Genelde güneş doğmadan gitmiş olurum. Ama bu sabah, seni yatağında istedim. Seni kollarımda istedim. Ve sen konuşmak istediğini söyleyince, seslerini tanıma fırsatını kaçıramazdım."

Egzersiz öncesi karbonhidrat hazırlamak için mutfığa girdiğimde, pencerelerin olduğu koridora baktım, bulutların arasından süzülen güneş yüzüme vuruyordu.

"Senin hakkında bilmek istediğim başka ne var biliyor musun?"

"Söyle bana."

"Sabah ne kadar yumuşak göründüğünü görmek için." Gülüşü sertti. "Yumuşak mı?"

"Teniniz. Gülüşün. Bana karşı hissettiklerin - son derece yumuşak olduğunu varsaydığım her şey." Kahve makinesinin önünde durdum. "Sabahları akşam olduğundan daha farklı göründüğünden şüpheleniyorum. Makyajsız olduğun için demiyorum. Şafak vakti herkesi biraz daha savunmasız yaptığı için demek istiyorum. Bu kırılganlığın sende nasıl göründüğünü bilmek istiyorum."

İç çekti. "Tanrım, çok romantiksin."

Bardağı yerleştirdim ve tek atış için düğmeye bastım. "Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır. Bu çok, çok iyi bir şey. Bu sadece bir yığın yapışkan olacağım anlamına geliyor. Her zaman. Şu anda olduğum gibi."

"Sabah bile mi?"

"Zor bir görev ama az önce yaptın, yani mümkün." Ses tonu sözlerini destekliyordu.

"Sabahlarla derdin ne senin?"

"Geç saatlere kadar ayakta kalma eğilimindeyim -bazen çalışıyorum, bazen çalışmıyorum- bu yüzden alarmım çaldığında, altı saat kadar uyumuş olsam bile henüz yatağa gitmemiş gibi hissediyorum. Kalkmak için kendime yeterli kafeini pompalamam biraz zaman alıyor."

"Sosyal medya asla uyumaz."

"Gerçekten uyumuyor."

Espresso shot'ını dudaklarıma götürdüm. "Kahve tiryakisi misin?"

"Kahve, ardından sabah geç saatlerde bir enerji içeceği ve öğleden sonra latte içmeye de karşı değilim."

Kıkırdadım. "Çok yüksek dozda kafein almışsın."

"Beni harekete geçirmek için çok şey gerekiyor dediğimde şaka yapmıyordum. Sabahlara olan aşkın nereden geliyor?"

Fincanı tezgâha bıraktım ve tost makinesine bir parça ekşi mayalı ekmek attım. "Ben buna aşk demezdim. Rutin diyebilirim. Egzersiz yapmak için erken kalkıyorum. Öğleden sonraları ya da akşamları yapacak halim yok ve evde bir spor salonum olduğu için en kolayı bu işi halledip işe gitmek." Çıplak göğsümü kaşıdım. "Bu erkenlik hafta sonlarına da yansıyor. Kahretsin, altıdan sonra nasıl uyuyacağımı bile bilmiyorum."

"Ugh."

"Merak etmeyin, yarın sabah sizi uyandırmayacağım - ama eğer herhangi bir noktada bu gece kalıp kalmayacağınızı sorguladıysanız, bunun cevabı evet."

Gülüşü küçük ama güçlüydü. "Anlamıştım."

"Söylediğim şeye geri dönelim. Sen istemedikçe seni uyandırmayacağım. Ya da kahvaltı istemiyorsan. Bu durumda, sana yatakta servis yapacağım."

"Yatakta

mı?" "Tabii

ki."

Nefes verirken çıkardığı hava zevk doluydu. "Eller aşağı, bir erkeğin bana söylediği en seksi şey. Yemek yapabildiğin düşüncesi de öyle."

"Dinle, tanıdığım en iyi aşçı ben değilim - o yer ailemden birkaç kişiye ayrılmış durumda - ama mutfakta kendime yetebilirim."

"Aynen. Asla annem kadar iyi olamayacağım ama kendi başımın çaresine de bakabilirim."

Ekmeği çıkardım ve kilerden fıstık ezmesi, bal ve biraz da hurma aldım. "Bu akşam yemeklerimin tadına bakacaksın."

"." Gölümsediğini duyabiliyordum.

Her şeyi tezgâhın üzerine koydum ve hoparlöre inanmadığım için - şimdiye kadar yapılmış en sinir bozucu ayar - ve bu kahvaltıyı bitirmek için iki elime de ihtiyacım olduğu için, "Seni yatağına geri bırakacağım. Akşama görüşürüz, güzelim."

"Yakında görüşürüz."

SADIE

Diyelim ki söylediklerinizi görmezden geldim ve bir tatlı getirdim. Karşı olduğun bir tat var mı?

BEN

Uyanık ve kafeinli.

SADIE

LOL. İki kahve ve bir enerji içtim.

BEN

Tanrım. Sen iyi misin?

SADIE

Yani, kalp krizinin eşiğinde miyim? Hayır. Tamamen iyiyim, söz veriyorum.

BEN

Güzel. Benim yüzümden ölmeni istemiyorum, Sadie. Her şey daha yeni başlamışken olmaz.

SADIE

Bu kulağa hoş geliyor - sadece başlama kısmı, ölme kısmı değil, ha ha.

Lezzet sorusuna geri dönelim. Nefret ettikleriniz nelerdir?

BEN

Limonlu. Evet, limonlu hiçbir şey bana iyi gelmiyor.

SADIE

Bu bir favorin olmadığı anlamına mı geliyor?

BEN

Benim favorim sende kokladığım lezzet.

SADIE

Her şeyi nasıl bu kadar mükemmel yapabiliyorsun?

BEN

Sadece dürüst
oluyorum.

SADIE

Yani bir favorin yok ve limon sevmiyorsun. Bu, ananaslı kek getirsem yiyeceğin anlamına mı geliyor?

BEN

Ne oluyor ?

SADIE

Ha!

BEN

Bu senin favorin mi?

SADIE

Ben çikolatalı bir kızım ama her şeye açığım. Ananaslı bir keki geri çevirmem. Tadına bakarım.
Her şeyin tadına bakarım.

BEN

O zaman tatmak istediğin şeyi bana getir ve üzerimden yalayabilirsin.

Telefonumu elimde tutuyor, Sadie'nin mesajlarına bakıyor, başparmaklarım ekranın üzerinde geziniyordu. Kadınları asla evime davet etmezdim. İhtiyacım olan son şey, her tek gecelik ilişkinin nerede yaşadığımı ve kapımdan nasıl geçeceğini bilmesiydi.

Kaostan hoşlanmıyordum ve bu doğrudan bir davet olurdu.

Ama söz konusu o olduğunda, işler başından beri farklıydı. Nedenini bilmiyordum, nasıl olduğunu bilmiyordum. Sadece daha fazlasını istediğimi biliyordum.

Adresimi yazdım ve bu gecenin sadece bir başlangıç olmasını umarak Gönder tuşuna bastım.

Birbirimizi daha fazla tanımaya başlamamızın başlangıcı.

Daha fazla bir şeye başlamamızın başlangıcı.

Ve birbirimizin vücudunu daha fazla keşfetmeye başlamamız.

Birkaç saniye cevabı geldi.

SADIE

Ohhh, Hills'de yaşıyorsun. Süslü.

😊 Yakında görüşürüz.

Beck'in adı ekrandayken telefonu kulağıma götürdüm ve "Konuşmak için yaklaşık on var," dedim. "İyi misin kardeşim?"

"Takımımızın uçağında oturmuş, havalanmayı bekliyorum."

Eski moda bir viski hazırlama dramatizmini atlayıp kendime bir viski doldurdum ve oturma odamda otururken bardağı ağzımdan çok tutmadım. "Yarınki maç için çoktan New York'ta olacağını sanıyordum."

"Olmalıydım ama hava durumu bizi geciktirdi. Konuşmak için sadece on dakikan var, ne yapıyorsun?"

Kahretsin, o lanet gülümseme dudaklarımda geziniyordu.

"Sadie. Buraya geliyor. Sana söylediğimi sanmıyorum. onun hakkında."

Kıkırdadı. "Boynuzlu'daki kadın o mu?"

Beck antrenman yaptığı ve Walker'ın bizi sürüklediği aile toplantısına katılmadığı için, Sadie'yle geçirdiğim geceden bahsettiğinde birilerinin konuştuğunu anladım.

"Hangi kardeşimiz sana söyledi?"

Bir toplantı yapılmamış olsa bile, bu ailede sır diye bir şey .

"kim?" diye sordu. Dudağımı

ısırdım. "Walker."

"Bingo." Güldü. "Dur . Buraya geleceğini mi ?"

"Evet."

"Senin için cesur bir hareket, değil mi?"

Pencereden dışarı, kanyonun kenarındaki evlere baktım.

"Kapımdan içeri giren ilk randevu."

"Tanrım, Hart, sen de kimsin?"

"Bilmiyorum," diye nefes verdim. "Onda farklı bir şeyler var. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde birbirimize uyuyoruz. O da bana Lockhart diyor, diğerleri Hart diyordu. Onda daha büyük hissettiren bir şey var. Özel diyebiliriz sanırım." İçkiyi yere bıraktım, gözlerim kapanırken ekledim, "Bunu sevdim Beck. Hem de çok. Onu istediğim kadar iyi tanımıyorum bile ama onda bağımlılık yapan bir şeyler var." Gözlerim açıldı. "Durmadan onu düşünmemi sağlıyor ve uyanık değilsem rüyamda onu görüyorum."

"Kötü durumdasın, adamım."

Göğsümdeki his bana onun haklı olduğunu söylüyordu; bunu inkar etmek için hiçbir neden yoktu.

"Sanırım öyle ve asıl çılgınca olan onu sadece iki kez görmüş olmam. Bu gece üçüncüsü olacak. Bir sürü mesaj ve bir telefon görüşmesini de eklersek, işte bana yaptığı bu. Bir ay sonra mı? Kahretsin, nasıl olacağımı hayal bile edemiyorum."

"Spade kardeşlerin hepsinin kadınlarına aşık olduğu zamanları hatırlıyorum. Her biri aşkın tavşan deliğinden aşağı iniyordu ve bu konuda konuştuklarında bana ne dediklerini hatırlıyorum."

"Ve bu?" Ben sordum.

"Bazen tek gereken bir bakış." "Haksız değillerdi."

"Senin için her şeyin bu kadar mı olduğunu söylüyorsun?"

Kendi kendime başımı salladım ve şöyle dedim: "Henüz orada olduğumu, aşkın o tavşan deliğinden aşağıya indiğimi söylemiyorum. O seviyeye ulaşmak için zamana ihtiyacım var. Ama girişi görebiliyorum ve bir kez olsun ona açığım."

"Senin adına çok mutluyum, adamım."

Sonunda gülümsemesi soldu ve ben de içkimi indirdim. "Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Bu yüzden aramadığınızı biliyorum. Konuş benimle. Bana neler olduğunu anlat."

"Basit tutacağım. Horned hakkında çok düşündüm."

"Restoran mı?"

"Evet"-güldü-"ve bu kısmen Walker'ın bu konuda çenesini kapatmamasından kaynaklanıyor. Kısmen de takım arkadaşlarımdan bazıları geçen gece oraya gitti ve bana ne kadar iyi olduğunu söyledi. Eden'la konuştum ve anlattıklarına bakılırsa restoran kapanın elinde kalmış. Gordonlar sahibi değil, sadece finanse ediyorlar."

"Bu doğru."

"Ee, ne düşünüyorsun?"

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım ve parmağımı bardağın kenarında gezdirdim. "Bana onu satın almakla ilgilendiğini mi söylüyorsun?"

"Bu yüzden sana geliyorum. Walker bu konuşmayı yapamayacak kadar yemiş durumda. Bence bunu istiyor ama bence kafasında çok fazla şey var ve yorgun. Konu bu olduğunda Eden kayıtsız, her iki tarafa da gidecek, ama aynı zamanda ne karar verilirse verilsin destekleyecek ve yardım edecek. Colson? Onu tanırsın, yaşamak için çalışır, tersi için değil. Geriye sen kalıyorsun Hart. Burada ne yapmamız gerekiyor?"

Bir ağız dolusu havayı tıslayarak çıkardım.

"İhtiyacımız var mı?" "Sikeyim hayır."

"Horned patlasa bile, şu anda olduğundan daha büyük, önemli değil, yine de ona ihtiyacımız yok."

"Doğru." Durakladı. "Peki ya Gordonlar burayı satın alıp bir şeye dönüştürürlerse? Charred gibi bir şeye?"

"Bana FOMO olup olmayacağımı mı soruyorsun?" Kıkırdadı. "Öyle de diyebilirsin."

Kanyona doğru bakarken tanıdığım evler vardı. Biri Beck'in eviydi. Diğer Walker'ındı. Colson ve Eden'in evleri de yakındaydı ama buradan göremediğim bir yöne bakıyorlardı. Kanyonu ünlülerle, diğer sporcularla, multimilyonerlerle ve milyarderlerle paylaştık.

Weston'ların durumu iyiydi.

"Biliyor musun Beck, her sabah şirket ofisimize girdiğimde, inşa ettiğimiz cehenneme inanamıyorum. Sahip olduğumuz restoran ve kulüplerin sayısı. Artık uluslararası bir marka olan imparatorluk. Bunların hepsi babamın kendi restoranına sahip olma hayali sayesinde oldu ve bu da böyle bir şeye dönüştü."

"Her şeyi takdir ediyorsunuz, anlıyorum. Ayrıca bir *ama* olduğunu da biliyorum geliyor..."

Güldüm. Beni çok iyi tanıyordu.

Beni bu yüzden aramıştı - bu *ama* yüzünden. "Ortak bir noktamız var," dedim ona.

Elimin tersini sandalyenin koluna dayadım. "Ve bu?"

"Hiçbir şey kaybetmeyi sevmeyiz."

"Tam da düşündüğüm gibi." Sesinde yoğun bir heves .
"Birkaç yeri arayacağım."

TEN

Sadie

Lockhart evinin açık kapısında durdu ve önünde durmadan önce araba yolunun geri kalanında ve üç büyük ön basamakta yürümemi izledi. Bana bakışı normal bir bakış değildi. Saf açlıktan kaynaklanan bir bakıştı ve dizlerime kadar vücudumun her santimini kaplıyordu.

Ceketimin üstünden dışarı çıkan göğsümün izini.

Ama o beni içine alırken, ben de aynısını ona yapıyordum. Yanaklarındaki kırışıklıklar ve koyu yeşil gömleğinin - gözleriyle aynı renkte- üst kısmından ayrılıp kaslı göğsünü ortaya çıkarması. Genişliği, kollarını kavuşturmuş bir şekilde kapının kenarına neredeyse tüm alanı kaplıyordu.

Lockhart'ta kesinlikle küçük bir şey yoktu. Ne elleri.

Ayakları da.

Vücudu değil.

Elbiselerinin altında da bir şey yoktu.

"Merhaba." Gülümsedim.

"Merhaba." Bakışları bir kez daha daldı ve inledi, "Mmm. Bu seni içinde gördüğüm ikinci ceket ve ilk giydiğinden bile daha çekicisin.

-Ve bu asla unutamayacağım bir palto oldu çünkü onu çıkarışını izlemem gerekti."

"Evet, bu da özel bir tane." Yakasına dokundum, sonra elim tekrar kolumdaki cam tabağa gitti. Onun kokusunu alabilecek kadar yakındım, o sıcak, odunsu koku her nefes alışımında anıları tetikliyordu. "Güzel ev."

İki katlı dış cephesi camlarla kaplı oldukça güzel bir malikaneydi ve bulunduğumuz yer itibariyle arka taraftaki manzaranın muhteşem olması gerektiğini biliyordum. Paranız varsa Tepeler'de yaşırdınız ve gördüğüm her şeyden Lockhart'ın bolca parası olduğu anlaşıyordu.

"Birazdan sana göstereceğim." Ellerime doğru başını salladı. "Sana söyledim, bir şey getirmene gerek yoktu."

"Bu" -plastik kapağa baktım- "bir şey değil." Güldüm. "Sadece birkaç ananaslı kek."

"Onları gerçekten sen mi yaptın?"

Gülümsemeye devam ettim. "Bunlar düz ananas değil. Piña colada. Tarifini internetten buldum, böylece bu gece ikimiz de cesur olabiliriz. Umarım hindistan cevizi seversin."

". "

"O zaman onları seveceksin gibi görünüyor." Göz kırptım.

"Benim hindistan cevizine olan nefretim beni yemekten alıkoymayacak.

onları." Elini uzattı. "Buraya gel."

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve tabağı benden aldı, diğer eli yüzüme gitti ve ona doğru eğdi.

"Tanrım, çok güzel kokuyorsun." "Sen de öyle."

"biraz da viski karıştırdım. Ön sevişme yaptım."

Nefesini daha fazla içime çekerken kirpiklerim titredi. "Ben de bu kokuyu çok seviyorum."

"Öp beni."

"Sanırım birbirimize verdiğimiz sözünü unutuyorsun. Bu kekleri yiyene kadar dokunmak yok, öpmek bile yok."

Derin bir nefes verdi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Gülümsedim, tüm gece boyunca sahip olduğum en büyük gülümseme. "Gerçekten mi? Konuştuğumuzdan beri hafızanı mı kaybettin? Bu da iddiaya girdiğimizi unuttuğun anlamına geliyor. Sadece hiçbir şey üzerine bahse girmedik, bu yüzden bilinmeyen ante'yi biraz yükseltmeyi kendime görev edindim."

Gözleri kısıldı. "Nasıl?"

Kenarları bir arada tutan bağı çekerek sıkı olduğundan emin oldum. "Bu ceketin altına giydiğim tek şey kırmızı dantel külot ve ona uygun bir sutyen."

Başı geriye düştü ve "Sadie... sik beni" diye inledi. "Oh, .

Bunun senin hediyen olmasına karar verdim.

Eğer önümüzdeki birkaç saati bana dokunmadan geçirebilirsen."

"Kendini bana vereceğini mi ?"

"Sanırım bunu geçmişte zaten yapmıştım, değil mi?" Durakladım. "Ama karar verdiğim şey, bana istediğin şekilde sahip olabileceğin."

Dudaklarını yaladı ve dili uca ulaştığında dışarıda kaldı, köşeye doğru titreşti. "Bana bu kadar mı güveniyorsun?"

"Sanırım biliyorum."

"Sana her şeyi yapabilmem için yeterli mi?" " şeyler var ben yapmadım , ama ben istekliyim ve bence sen bunu yapmak için mükemmel bir insansın."

Kıkırdadı. "Peki bu sırada sana dokunursam ne olacak?"

"Bu dokunuş hiçbir şeye yol açmayacak çünkü o zaman beni hiç alamayacaksın. Bu da oldukça acı verici olacak.

Parmakların beni sıyırdığı anda bu ceketı çıkaracağım ve gecenin geri kalanında sana işkence edeceğim."

Saçını çekti. "Çok ." Gülümsedim. "Anlaştık mı?"

"Bilmiyorum," diye homurdandı.

"Bana dokunmadan birkaç saat geçiremeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Evet, ben de sana bunu söylüyorum. Şu anda ölüyorum, Sadie. Tek yapmak istediğim seni kendime doğru çekmek, kollarıma almak ve dudaklarımı dudaklarına bastırmak."

İçimde bir yerlerde baygınlık geçiriyordum ama "Y" dedim ve göğsüne dokunur gibi havaya vurdum. "Sadece henüz değil." Bekledim. "Anlaştık mı?"

Birkaç saniye sürdü ama sonunda santim geri çekildi. "Evet. Şimdi, içeri gel."

Fuayeye adım attım ve bakışlarım hemen yüksek tavana ve ağır metal aydınlatmaya yükseldi ve sanat eserlerine ve ayaklarımın altındaki siyah zemine indi. "Tanrım, içerisi daha da güzelmiş."

"Sizin ve benim evimin ortak bir noktası var." Göz göze geldik ve sırtıttı. "Sana hızlıca bir tur attırayım." Gece çantamı kolumdan aldı, kendi çantasına astı ve yaklaştığımız kapıyı işaret etti. "Ev ofisi şurada, en az zaman geçirmeye çalıştığım yer, ama orospu çocuğu beni içine çekiyor."

Öfkelendim. "O hissi bilirim."

Siyah ahşap masasına ve asılı duran övgülere hızlıca bir göz attım -okuyamayacağım kadar küçük kelimeler- ama gördüğüm şey sandalyesinin arkasındaki duvardaki büyük harfti. Metalden yapılmış ve siyaha boyanmış gibi görünen dev bir *W harfi*. Wright'ın *W*'si. Çok anlamlıydı. Daha ona doğru bakmadan bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Seksi ofis," dedim ona.

Kıkırdadı. "O masayı vaftiz edeceğiz, benden söylemesi."

"Hiç yok."

Onu oturma odasına ve mutfığa kadar takip ettim, tamamen açık, doku, renk ve his yoluyla erkeksilik damlayan alanlar. nedeniyle seçmeyeceğim tonlardı, ama yine de takıntılı olduğum tasarımlar ve tonlardı.

"Bu evi sen mi inşa ettin?"

Tabağı tezgâhın üzerine koydu ve çantamı sandalyelerden birinin üzerine bırakıp bana doğru döndü. "Ben yaptım. Burada daha önce bulunan evi yıkmak ve yeni bir başlangıç yapmak da çok zorlu bir süreçti."

"Tüm bunları tasarlamadın, değil mi?"

"Bir mimar, bir müteahhit ve bir iç çalıştım." Yaklaştı, ama erişemeyeceği kadar. "Onlara sadece işlerini yapmalarını söylemedim. Yaşadığım yerler söz konusu olduğunda güçlü bir fikrim var. Gösteriştten hoşlanmam. Kabartmalardan. Ve her şeyin üstünde bir şeylerin olduğu lanet olası bir karmaşadan hoşlanmıyorum. Eşyalarımın sıkı, temiz ve tercihen çok soğuk olmasını isterim."

"Bu alandaki sıcaklık sizsiniz. Bunu sizin yerinize yapacak bir yapıya ya da dolguya ihtiyacınız yok."

"İlginç bir bakış açısı."

Odayı incelemeye devam ettim. "Ve manzara - o da ısı dolu." Kanyonun ve içindeki evlerin katmanlarını tükettikten sonra tekrar ona baktım. "Tüm bu camların sebebinin bu olduğunu varsayıyorum?" Her yerdeydi; burası bir anlamda sera olmasa da o hissi veriyordu - en azından buradan.

"Beni bu arsaya ikna eden şey manzarasıydı. Bu evin içindeki her yerden manzarayı görebilmek istedim. Duvarlar bir şeyleri engellemek içindir. Burada, her şeyi içeri almak istiyorum."

Karnıma sarıldım. "Katılıyorum. Bu kadar nefes kesici bir şeyi neden ziyan edelim?"

Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Komik, kız kardeşim de ona planları gösterdiğimde aynı şeyi söyledi."

"Kadınların nasıl düşündüğünü bildiğimden, buraya getirdiğin her randevunun da aynı şeyi söylediğini söyleyebilirim."

Başını iki yana salladı. "Bunu ilk gören sensin." "Yeni taşındığın için mi?" Kaşlarım kalktı. "Çünkü ben evime kadın sokmam. Asla." Bu sözlerin kaynamasına izin verdim.

Şok olmamalıydılar. Tek gecelik ilişki yaşayan bir adamdı. Böyle erkekler kadınları eve getirmezd; adreslerinin ve nerede olduklarının bilinmesini istemezlerdi ve onları içeri davet etmek çok fazla mahremiyeti ifşa etmek olurdu.

Ama ilk olduğumu duymak? Bu vurdu.

Sadece karnıma değil, göğsüme de.

"Bir başka komik şey de," dedim, "ortak bir noktamız var. Dairemi üç yıl önce aldım ve bir erkek içeri adımını atmadı."

"Neden?"

"Birincisi, ben tek gecelik ilişkiler yaşamam. İkincisi, son birkaç yıldır pek kimseyle çıkmadım. İş neredeyse beni ele geçirdi. Randevulara çıktım ve işler ilerledi ama hiçbir zaman onu davet etmemi gerektirecek kadar ciddileşmedi."

Başka bir sebep daha vardı. Henüz içine giremediğim bir sebep.

Ve bu da Sevgili Foodie'ydi.

Çekiciliğinin bir parçası da anonim olmasıydı ve Bryn ve onun hakkında her şeyi bilen ailem dışında evimde birinin olması kimliğini ortaya çıkaracaktı çünkü evimin büyük bir sürekli çekim için düzenlenmişti. İkinci yatak odası tamamen bir ofis ve stüdyoya dönüştürülmüştü ve mutfağında sahne aydınlatması ve birden fazla tripod vardı. Oturma odası aynı zamanda içerik çekimi yaptığım ve PR paketlerinin taşıdığı yerd. Eğer işler bu şekilde devam etseydi

onları buraya getirebilirdim. Ama birkaç hafta, hatta birkaç ay, onlardan bir gizlilik sözleşmesi imzalamalarını istemek ve hayatımın bu kısmını ifşa etmek için yeterli bir zaman değildi.

yüzden hiç riske girmedim.

"Patlatmama izin vereceğin bir kiraz mı o?" Gülümsedi. "Seni evime alıp almayacağımı mı soruyorsun?"

Başını salladı.

"Belki." Göz kırptım. "Ben senin kadar açık sözlü değilim. Beni içeri aldığın için minnettarım - beni yanlış anlama, sadece oraya ulaşmam biraz daha zaman alıyor."

"Sabahları gibi. Kendini iyi hissedene kadar çoklu kafein seansları."

Başımı salladım. "Evet, aynen öyle. Çoklu kısma odaklanarak."

"Endişelenmiyorum. Kısa evinize gireceğim." Oturma odasının uzak tarafındaki bara doğru yürüdü. "Sana ne içireyim?" Üzerinde cam ve aynalı raflar olan uzun tezgah şeridine ulaştığında bana doğru döndü. "Bende her şey var. Ne istersen söyle."

"Viski mi içiyorsun?"

"İçiyordum."

"Eski moda yok mu?"

"Kendimi tembel hissediyordum. Ama istediğin buysa, sana bir tane yaparım."

Bakışlarından tenim yanıyormuş gibi hissettim ve saçlarımı omuzlarımdan ayırdım. "Bir martiniye ne dersin?"

"Ne tür?"

"Votka, cin değil. Diğerleri beni şaşırtır. Tek isteğim, alkolün yanı sıra, o kadar iyi çalkalayın ki üstünde buz parçaları yüzsün."

"Ben de benimkini böyle seviyorum." Raftan bir şişe Tito's çıkardı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, güvenlik nedeniyle turun geri kalanını atladım."

"Güvenlik sebepleri mi?"

Votkanın bir kısmını çalkalayıcıya döktü. "Bu evde beş yatak odası, bir spor salonu, sinema salonu, erkek mağarası var - hepsi de sizi yatıracak yüzeylerden başka bir şey olmayan odalar. İki kanepe ve çok sayıda sandalyenin bulunduğu oturma odası da güvenli değil ama mutfağın yanında, yani bu alandan kaçmanın bir yolu yok." Omzunun üzerinden bana baktı. "Ayrıca, içkilerin bulunduğu yer de burası -eğer erkek mağarasını saymazsak- ve burada olmamızın ve mutfağın ortasında durmamamızın tek nedeni de bu."

Tezgâhı hissedene kadar geri çekildim ve iki elimle kenarını kavradım. "Çok iyi bir çocuk oluyorsun Lockhart. Gerçi daha on dakika kadar oldu. Daha kat etmen gereken çok uzun bir yol var."

Çalkalayıcının içine birkaç farklı şişeden fişkırtıldı, ardından bir kaşık buz kondu. "Tatlı bitene kadar bu şekilde kalacağım, sözümü unutmayın."

"Sence misin?"

"Ve istediğim her şeyi yapma fırsatını kaçırayım mı? Bunu ancak lanet bir aptal yapar." Karışımı sallamaya başladı ve bu hareket gömleğini pazularının etrafında sıkılaştırarak kollarındaki gücü gösterdi.

Tanrım, bu adam çok iyiydi. Kolunu tuttuğumda, , beni havaya kaldırdığında hissettiğim duyguyu unutmamıştım.

Bitirdiğinde kadehi sapsız bir martini bardağına doldurdu ve bana doğru uzattı. "Parmaklarımın bunu nerede tuttuğunu görüyor musun?"

Gözlerinden elinin pozisyonuna baktım. "Evet."

"Bana bir iyilik yapar mısın? Onlara dokunma."

"Bu işi ciddiye alıyorsun. Bu hoşuma gitti." Güldüm. "Elimden geleni yapacağım." Parmaklarından kaçındım ve bir yudum aldım. "Ekstra kirli, ve, adamım, bu iyi."

Ağızma baktı. "Bu gece bunu bir tek sen söylemeyeceksin. Söz veriyorum."

ELEVEN

Hart

W Hile Sadie kavradı onu KİRLİ martini arasında iki el-eller I mucizevi bir şekilde yapmamıştı. dokundu Çünkü bu bahsi kaybetmemin imkanı yoktu. geri döndü için ve bar ve döküldü kendim Bir viski daha. ile a Bardak o oldu birkaç parmaklar Tam, Ona doğru geri yürüdüm. Çok yakın durduğumun farkındaydım. Parmaklarımın normalde kendilerine ait bir aklı vardı ve ben düşünmeden ve onları durduramadan aramızdaki kısa mesafeye uzanıp onun bir parçasını sıyrırır.

Ama sadece onun alanında olmaya ihtiyacım vardı. Her nefeste kokusunu alabileceğim kadar yakınında olmalıydım. Dudaklarımı onun dudaklarına değdirmeliydim. Martininin tadı onun ağzında mı yoksa bardakta mı daha güzel olurdu? Bu cevap için çok çaresizdim.

Lanet , bu bahis saçmalıktı.

Ama bir ödül vardı -hem de çok iyi bir ödül- ve onu kazanacaktım.

İçkimi onunkinin önünde tuttum. "Bu gece ne istersem yapabilmeye."

Güldü. "Bunun gerçekleşmesini ummaktan bahsediyorsun. Henüz o noktada değiliz." Sırıttı. "Doğrusu, oraya yakın bile değiliz. Ama ben yine de alkışlayacağım."

"Bana zaman çizelgesini hatırlatmana gerek yok. Hayatımın en acı dolu birkaç saati olacak." İçkinin küçük bir kısmını yuttum ve mutfığa doğru başımı salladım. "Git. Bu koltuklardan uzak durmanı istiyorum."

"Bana sayaçların daha güvenli olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Gülümsemesi çok güzeldi; onu yemek istedim. "Hayır." Elimi saçlarımın tepesinde gezdirdim, Orada bulunan jeli göz ardı ederek. Sadece bir şeyler çekmem gerekiyordu. "O yüzden bu bardağı tutup adanın diğer tarafında duracağım ve ceketini üzerinden çıkarmıyormuşum gibi yapacağım."

"Ama zihinsel olarak ."

Ondan en uzak tarafa geçtim, içkiyi taşın üzerine koydum ve ellerimi taşın iki yanına koydum. "Zihnimde dilim klitorisinin üzerinde, iki parmağım amında ve duyabildiğim tek şey çığlıkların." Başımı salladım. "Ama bunun hakkında konuşmayacağız. Bunun dışında her şey hakkında konuşacağız."

"Adil."

Açık pembe tırnaklarıyla içkiyi ağzına götürmesini, dudaklarının bardağın kenarını çevrelemesini ve yutkunurken boğazının titremesini izledim. Ne olduğunu bilmiyordum ama tüm bunlarda çok tanıdık bir şeyler vardı. Sanki daha önce de aynı hareketi yaptığını görmüştüm. Ki görmüştüm, ben yemek salonunda otururken o suşi restoranının barındaydı.

Ama hatırladığım şey bu muydu?

Bilmiyordum.

Bardağı taşa geri koydu ve dudağının kenarını çiğnedi. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, o ağzı istiyorum. O dili istiyorum. Ve o parmakları istiyorum."

Başım düştü ve tuttuğum tüm havayı tıslayarak çıkardım. "Beni öldürüyorsun."

"Biliyorum." Taburelerden birini çekti ve oturdu. "Ereksiyonun dayanılmaz hale gelip adanın üzerine atlamadan önce vites değiştirelim." Dili üst dudağına dokunarak benimle alay ediyordu. "Sertleşmeni öldürecek bir şey, mesela... kız kardeşin." Göz kırptı. "Bana ondan bahset. Yakın mısınız?"

"Vites değiştirmek için mükemmel vites." Güldüm ve sikimi düzelttim, ereksiyonumun yumuşamaya başladığını hissediyordum. "Eden onun adı ve evet, biz çok yakınız. Ama ben de üç erkek kardeşime aynı derecede yakınım. Eden en küçükleri - ailem kızlarını alana kadar durmayacaktı."

"Bekle." Öne doğru eğildi. "Dört kardeşin mi var?" "Var."

"anasını. Bu nasıl bir şey?"

Omuz silktim. "Tam olarak beklediğiniz gibi. Biz büyürken kaos dolu bir evdi, her yerde çocuklar vardı, hiç sessiz bir anımız olmazdı. Muhtemelen şimdi o zamanlar olduğumuzdan daha da sıkı bir aileyiz. Bunun nedeni artık aynı çatı altında olmamamız diyebilirim. Bu kadar geniş bir aileniz olduğunda ve herkesin uyuyabileceği kadar yatak odanız olmadığında alan iyi bir şeydir ve yemek, kıyafet, her şey söz konusu olduğunda sonsuz bir paylaşım vardı." Gözlerimi tavana ve oturma odasına diktim. "Biz böyle büyümedik. Ya da uzaktan bile olsa buna bir şeyde."

Başını salladı. "Anladım."

Neyi hedeflediğimi görmek için neredeyse çok karanlık olmasına rağmen dışarıdaki manzarayı çerçeveleyen camı işaret ettim. "Kardeşimin evi kanyonun tam karşısında, diğer kardeşimin evi de sağ tarafta, ikisi de buradan görülebiliyor. Eden ve Colson hemen köşede oturuyor. Komik olan şu ki, sadece evlerimiz aynı bölgede değil, aynı zamanda birlikte çalışıyoruz. Çoğunu her gün görüyorum."

"Sadece kız kardeşim, Cat -hayvan gibi yazılıyor-, ben ve dört kişilik küçük ailemiz var. Büyürken üç Kedi'ye daha sahip olduğumu hayal etmeye çalışıyorum" -elleri başının üstüne gitti- "ve yapamıyorum. Kaos demek yetersiz kalır." Gözleri kocaman açılmıştı ve öyle kaldı. "Sen yaş sıralamasında nereye düşünüyorsun?"

"Tam ortasında." Başparmağımı ensemin kenarında gezdirdim. "Sen de böyle mi tahmin ederdin?"

"Hiçbir şey tahmin etmedim. Zavallı annenin beş kez hamile kalmasının ve bunların dördünün erkek olmasının şokunu hala yaşıyorum."

"Ve her birimiz yaklaşık iki yıl arayla doğduk."

Derin bir nefes aldı. "Bu kadar ay hamile kalmak, beslenmek, bez değiştirmek ve - vay be. Yani, seviyorum ama yine de çok fazla."

"Tüm güç, bir takım çocuk isteyen insanlarda. Büyüme şeklimi hiçbir şeye değiştirmem ama bu evlendiğimde istediğim bir şey değil. Bence iki mükemmel bir sayı."

"Yani, çocuk istiyorsun..." Dişleri geri gelmiş, bu kez alt dudaklarını gıcırdatıyordu.

"Var. Sen?"

"Hem de çok." Ellerini birbirine bağladı. "Büyürken yirmi beşimde evlenip hemen ardından hamile kalmak isterdim, böylece çocuklarımı genç yaşta doğururdum. Otuz yaş yaşlı demek değil, hiç de öyle demiyorum. Şimdi çocuk sahibi olmaya hazır olduğumu da söylemiyorum. Sadece hayatın planladığım gibi gitmediğini söylüyorum." Parmaklarına baktı. "Ama dürüst olmak gerekirse olayların bu şekilde gelişmesinden çok mutluyum. Bu vizyona sahip olmanız ve düşündüğünüz yolda ilerlemeniz ve işlerin asla o şekilde gitmemesi çok ironik."

"Tecrübelerime göre, işler daha iyi gitme eğilimindedir."

Başparmağıyla bardağın üstünü ovuşturdu ve parmaklarını izlemeden duramadım, bakışlarımı kilitleyen bir şey vardı.

"Güney Kaliforniya Üniversitesi'ne gideceğimi sanıyordum ama Arizona Eyalet Üniversitesi'ne gittim - en iyi karardı," diyor. "Mezun olduktan sonra Scottsdale'de yaşayacağımı düşünmüştüm ama onun yerine Los Angeles'a geri döndüm - benim için inanılmaz derecede iyi sonuçlanan bir başka karar." Gülümsedi. "Yani, evet Lockhart, katılıyorum, işler daha iyi gitme eğiliminde."

"Sen bir Sun Devil'sin, ha?"

"Ve bir olmaktan gurur duyuyorum." Güldü. "Kardeşlerinizden evli olan var mı?"

"Hiçbiri öyle değil."

"Dur. Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, hepimiz bekâsız." Kollarımı kavuşturdum. "Bazıları kendi tercihleri yüzünden, bazıları çalışmak için evli oldukları için, bazıları da benim gibi sahada oynamayı tercih ettikleri için. Ya da eski ben, yani seninle tanışana ve fikrimi değiştirene kadar." Gömleğimin kollarını yukarı ittim.

"Tek gecelik bir erkek yerine, iki gecelik bir erkeksin." Yüz ifadesinden bana meydan okuduğu anlaşılıyordu.

"Affedersiniz, bu üçüncü gece." Parmaklarımı ona geçirmek için can atarak uzattım ve tekrar tezgâhın üzerine koydum. "Ve umarım bu geceden sonra çok daha fazlası olur."

Başını yavaşça eğerek onayladı. "Peki çocuklar? Ailenizde çocuk sahibi olan var mı?"

"Colson, en büyük ikinci çocuk, küçük bir kızı var, Ellie." "Eminim onun için çıldırıyorsundur, değil mi?"

Başparmaklarım altlarındaki taşa vurdu. "Hepimiz biliyoruz. O küçüğün bizden alamayacağı hiçbir şey yok. Benden istese ona bir araba alırdım."

"Araba mı? Dur . Kız kaç yaşında?"

Kıkırdadım. "Dört ve bunun aşırı olduğunu biliyorum ama o bana bu kadar sahip. Söz konusu o olduğunda sınır yoktur. Onu çok şımartıyoruz."

Kaşları birbirine çarptı. "Hep birlikte çalıştığınızı söylememiş miydin?"

Başımı salladım.

"Yapıyoruz." "Ne

yapıyorsunuz-"

Mutfaktan gelen alarm sesi onu durdurdu ve beni fırına, onun oturduğu yere yaklaştırdı.

"Yemek hazır." Eldivenleri giydim ve kapıyı açtım.

"Kokudan hiç bahsetmediğimi biliyorum, ama geldiğimden beri içime çekiyorum. Her ne yaptıysan nefis kokuyor."

"Daha önce hiç yapmadığım bir şey." Büyük, yuvarlak dökme demir tavayı çıkarıp ocağın üstüne koydum ve üstündeki folyoyu kaldırdım. Ona şaheseri göstermek için biraz yana döndüm. "Parmesan orzo ile Yunan usulü köfte."

Köfteler tepsinin etrafına dizilmiş, orzo açık kalan boşlukları doldurmuş ve limon dilimleri tepsinin durmuştur.

"Limondan nefret edenlere gelince, eğer bir garnitürse ya da kokteylimin içine katılmışsa sorun yok. Ama tatlı için, hayır." Tekrar fırına uzanıp folyoya sarılmış dikdörtgeni çıkarıp döküm demirin yanına koyarken güldüm. "Kendi pişirdiğim taze bir baget ekmeği."

"Harika görünüyor, özellikle de daha önce hiç yapmamış biri için. Ve taze pişmiş ekmek? Pekala, Şef. Etkilendim." Ellerin havaya kaldırdı.

"Bu tarifi birkaç hafta önce buldum ve mükemmel an için saklıyordum. O an da bu gece oldu."

"Ben de her zaman yemek tarifleri arıyorum. Sen seninkileri nereden buluyorsun?"

Eldivenimi çıkarıp çekmeceye uzandım ve bir çatal çıkardım, istediğim renkte olduğundan emin olmak için bir köftenin kenarını kestim. Gördüklerimden memnun kalınca köfte parçasını ve makarnanın bir kısmını alıp ağzından çok uzak olmayan bir yere koydum.

"Bunu Dear Foodie'den aldım."

Çivilerin yarısında durdu, gözleri benimkilerle kilitlendi. "Yaptın mı?"

"Bu onun yaptığım ilk tarifi değil ve her biri harika oldu. Birkaç hafta önce tüm ailem için onun manicotti dolmasını yaptım ve hepsi çok beğendi."

Hâlâ hareket etmediği için çatalı ona daha da yaklaştırdım. Ete üflemeden önce bir süre baktı ve dudaklarını daha geniş açarak içine aldı, hemen ardından ağzını kapattı.

"Mükemmel," dedi yumuşak bir sesle. "Onu takip ediyor musun?"

"Kim?" Yutkunurken öksürdü ve içkisine .

"Sevgili Foodie."

"Oh." Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve bardağını tekrar koydu. "Evet."

Köftenin geri kalanını aldım ve ağzıma attım, yanmasına değdi - tadı çok güzeldi. "Bu kadın yemekten anlıyor. Nasıl yapılacağını. Nerede yeneceğini. Buranın yemek sahnesi üzerinde epey etkisi var, öyle değil mi?" İki tabağa uzanırken durakladım. "Kimliğini bunca zaman gizli tutabilmiş olması bana çok çılgınca geliyor. Herkes onun kim olduğunu bilmek istiyor ve kimse bunu . Bana sorarsanız dahice."

Çatalı lavaboya bıraktım ve tam ona doğru dönerken eli bileğimi kelepçeledi.

Kollarımı sıyırdığım için sıcak elinin verdiği his beni oldukça etkiledi. Ayrıca beni gülümsemeye zorladı.

"Buna izin olduğuna emin misin, patron? Bunun bir iş olduğunu sanıyordum.

dokunulmaz bölge mi?"

Bana bakarken sessiz kaldı.

"Biri benden önce kırıldı. Bu lanet bir mucize." Güldüm.

"Fikrimi değiştirdim."

"Ne hakkında?"

Şimdi ayağa kalkmış, belinde düğümlenmiş kravatını gevşeyene kadar çekmiş, ceketinin yanları açılmıştı.

"Kahretsin," diye inledim, kırmızı dantel sütyen ve eşleşen külotla kaplı nefes kesici vücudunu alarak. "Bu takım üzerinde muhteşem görünüyor."

"Sanırım tatlıdan sonrasına kadar bekleyemeyen benim."

Bakışlarım onunkilere doğru yükseldi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana ne istersen yapabileceğini söylüyorum Lockhart. Şu andan itibaren."

TWELVE

Sadie

| Kapalı otoparkıma girip cipimin motorunu kapattım ve çantamın askısı omzumda sallanırken dışarı çıktım. Lobi kapısının önündeki fobu salladım ve asansöre binerek kendi katıma çıktım. Daireme girdiğimde çantamı bir sandalyenin üzerine attım ve yere uzandım. Bacaklarımın arasındaki hafif acıdan irkilerek kanepeme uzandım. Ama güzel bir acıydı. Lezzetli bir acı. Son on beş saatin ardından nefesimi toplamaya çalışırken beni gülümseten bir acı. Gecenin soluk soluğa ve çılgınca geçmesine neden olan şey Lockhart'ın Dear Foodie'den bahsetmesiydi. Takipçileri o kadar artmıştı ki, insanlar benim yanımda, benim olduğumu bilmeden ondan bahsettiklerinde şaşırıyordum. Ama ondan bu kadar büyük bir saygıyla bahsettiğini ve onun tarifini kullandığını duymak - tam da bu mutfakta değiştirilmiş bir seslendirme ile çektiği bir tarif - çok fazlaydı.

Onun köftelerinin benimkilerden daha iyi olması da öyle.

Ama ilk kez hoşlandığım bir erkeğin - aslında çıktığım bir erkeğin - benimle Dear Foodie hakkında konuştuğu bir ortamda bulunuyordum.

Ve bu olduğunda, çıldırdım.

Ne halt edeceğimi bilemedim, bu yüzden konuşmayı durduracağını bildiğim tek şeyi yaptım, o ceketimi çözüp bahsi bozmak ve bana dokunmasına izin .

Benim de istediğim bir şeydi.

Ve kesinlikle işe yaradı.

Çünkü o andan itibaren bedenim onun bana yaptığı şey tarafından ele geçirilmişti. Dokunuşları. Yalaması. İticiliği.

Üzerimde onun bir parçası tarafından okşanmamış tek nokta bile .

Tanrım, her şey vardı.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, taze pişmiş bagetle köfte ve orzo yedik ve ben tam anlamıyla cennetteydim. Kahvaltıda daha fazla yedik ve yemeğimizi bitirdikten kısa bir süre sonra oradan ayrıldım.

Ama orada bulunduğum süre boyunca, ekranıma bir bildirim gelir ve o da bunu görür korkusuyla çantamdan telefonumu çıkarmaya cesaret edemedim.

Ben de çok istiyordum.

İnternetteki varlığına bir göz atmak ve resimler aracılığıyla onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim. Kendimi bu şekilde ifade ettiğim için insanlarla en çok bu şekilde ilişki kuruyordum.

Lockhart'la o bağı kurmak istiyordum. Ve bir saniye daha bekleyemezdim.

Ekran kilidini açtım ve Instagram uygulamama tıkladım, Yunan köftesi makarasına kaydardım ve beğenileri yukarı . Kırk binden fazla beğeni vardı ama

Arama çubuğu, beğenilerin hemen üzerindeydi ve videoya kimin iki kez dokunduğuna isimle sağlıyordu.

Lockhart Wright yazdım.

Hiçbir şey .

Sonra *Lockhart* yazdım.

Kırk binden fazla kişi arasında Lockhart adında tek bir kişi bile mu?

Bu garipti.

Ancak bu, Instagram'da onun hesabını bulmaya çalıştığım ilk sefer değildi. Bununla birlikte, paylaşımlarımı beğenen biri olarak onu ilk kez aramıştım. Aynı işlemi toplam takipçi listemde de tekrarladım ama bu da bir sonuç vermedi.

Muhtemelen bunu aşmanın bir yolu vardı.

Takipçilerimin altına *Eden* yazdım.

Altı hesabı yüklendi, ve ben her onların son inceledim isimler.

Smith.

Kelley.

Filla.

Lowery.

Swift.

Sonuncusunda soyadı belirtilmemişti ama Eden'in kullanıcı adında onu takip eden bir *W* harfi ve bir dizi rakam vardı.

Bu oydu, Eden Wright, öyle olmalıydı.

Profilinde, ilişkilendirilebilir emojilerle dolu bir biyografiyle, fotoğraf koleksiyonunda yavaşça ilerledim. Çoğunda yalnızdı, Los Angeles'ta yürüyüş yapıyor, güneşleniyor, yemek yiyordu. Yalnız olmadığı fotoğraflarda ise başka kadınlarla birlikteydi. Görünüş açısından, güzel, uzun sarı saçları ve mavi gözleriyle Lockhart'ın tam tersiydi. Büyük olasılıkla yirmili yaşlarının ortasındaydı, bu da bana verdiği yaş tanımına uyuyordu. Ama sarışın mıydı? Kökleri doğal olup olmadığını anlamak için çok iyi örtülmüştü. I

tekrar yukarı kaydıldı ve takipçilerini araştırdı, Lockhart ve Colsonı aradı - bahsettiği diğer tek kardeş - ve hiçbir şey çıkmadı.

Lockhart'ın kız kardeşi beni takip etti.

Peki ya o? Dear Foodie hakkında konuşma şekli bana onun da bir takipçi olduğu izlenimini verdi. İnternette adını kullanmıyor muydu? Pek çok insan kullanmıyordu çünkü kullanmak zorunda değillerdi.

Kahretsin, Sevgili Gurme benim adım değildi.

Eden'in resimlerine döndüğümde ekranıma bir mesaj geldi.

LOCKHART

Eve sağ salim vardın mı?

Hemen hesabından çıktım, sanki suçüstü yakalanmışım gibi hissediyordum - imkansız olduğunu bildiğim bir şeydi, ama tesadüf esrarengizdi.

Yine de dudaklarıma o gülümseme, iç çekiş, bunları tetikleyebilecek tek kişiydi.

Tanrım, bu adamı sevdim.

Ama işler birdenbire... karıştı? Karmaşık mı?

Nasıl gezineceğimi hiç bilmediğim bir bölge. Ugh.

BEN

Hepsi sağ salim. Harika bir gece için teşekkürler.

Ve sabah.

Desteğe ihtiyacım vardı.

Kişilerimi ve ardından Sık Kullanılanlar klasörümü açtım ve Bryn'in adına bastım, telefonu kulağıma tuttum, "Günaydın-" diye cevap verdiğini duydum.

"Yardıma ihtiyacım var."

"Bu 911 yardımı gibi bir şey mi? Yoksa mozaik yardımına mı ihtiyacın var?"

Yastıklara yaslandım. "Belki ikisinin arasında bir yerde."

"Geceyi Lockhart'ın evinde geçirdin. Bir şey mi oldu?"

"Harika geçti, Bryn. Konuşuyorum, daha iyi olamazdı. Yalnız... Sevgili Foodie'den bahsetti. Ama geçerken değil. Onun hakkında gerçekten konuştu. Yemek dünyasında oldukça etkili olduğunu ve kimliğini gizli tutabilmesinin çığınca olduğunu, herkesin onun kim olduğunu bilmek istediğini ve kimsenin bunu çözemediğini söyledi." Saçlarımın yüzümün iki yanına düşmesine izin vererek lastiğimi çıkardım.

"Sence sen olduğunu biliyor?"

"Hayır." Sözcük ağzımdan çıkar çıkmaz geri adım attım ve "Yani, bu mümkün, ama bildiği hissine kapılmadım. Bu konuda çok lakayttı. Beni kışkırtmıyordu. Bir anlamda hayran olduğu biri hakkında rahatça konuşuyordu. Bunu tarif etmenin doğru yolu bu mu, onu bile bilmiyorum. Ama akşam yemeği için benim tarifimi yaptı, Yunan köftesi. Ve dip not: onunki benimkinden daha lezzetliydi."

"Yüce

Tanrım."

"Evet."

"Tamam, bunu bir perspektife , olur mu? Geçmişte çıktığım erkekler, yemin ederim, evlerine alev alev yanan kızıl saçlarla gitseydim, fark etmezlerdi. Ve eğer onlara farklı görünüp görünmediğimi sorsaydım, muhtemelen yeni bir kıyafet alıp almadığımı sorarlardı. Başka bir deyişle, hiç de dikkatli değillerdi. Belki Lockhart da aynıdır?"

Alnımı ovuşturdum. "Bilmiyorum..."

"Kendini çok iyi saklıyorsun, Sadie. Sesini gizliyorsun. Yüzünün hiçbir kısmını göstermiyorsun. İnsanların gördüğü tek şey kolların, bileklerin ve ellerin ve parmakların da çok belirgin ya da akılda kalıcı değil."

Kaşlarımın arasında bir ağrının oluştuğu yere masaj .
"Doğru."

Telefonum bip sesi çıkardı ve ekrana bakmak için kulağımdan çektim.

LOCKHART

Bu gece ne yapıyorsun?

BEN

Kız yemeği, LOL. Sen mi?

"Bence güvendesin, şey de bu, değil mi?" Durakladı.
"Sevgili Foodie'yi bilmesini istemiyor musun?"

"Bu var, evet. Ama sonunda kim olduğumu bilmesini istersem ne olacak?" Nefes verdim. "Sanki onu zaten tanıyormuş gibi. Ama biz boktan bir şekilde aynı olan iki farklı insanız. Bu tanıştırmayı nasıl yapabilirim ki? *Bu arada, ailene pişirmek için benim tariflerimi kullanıyormuşsun. Beğendiğinize sevindim. Sahip olduğum bu çılgın işin lojistiğini geçelim ve -Bilmiyorum- hava durumu?"*

Telefonum tekrar bipledi.

LOCKHART

Kız yemeği ne?

Kardeşimle çıkıyorum.

BEN

Buzdolabımda ve kilerimde ne varsa onlardan oluşan bir şarküteri tabağı. Bana kıskandığını söyle, LOL.

Ooh. Nereye gidiyorsunuz?

"Hiçbir randevunuza bu yönünüzden bahsetmek zorunda kalmadınız," dedi.

Öne doğru eğildim, telefonu dizlerimin üstünde tutarken onu hoparlöre . "Ve onlara hiç gizlilik sözleşmesi imzalatmak zorunda kalmadım, ki bu zor bir gereklilik."

"Tanrım."

"Evet, yine."

LOCKHART

Boynuzlu. Seni rezervasyonundan çaldığımdan beri oraya geri döndün mü?

BEN

Yesss! Ve bayıldım. Hem de çok.

"Endişenin nereden kaynaklandığını anlayabiliyorum," dedi Bryn. "Sen gerçekten bir problemsin, kız arkadaşım." Güldü.

"Biliyorum."

"*Bunu nasıl düzeltebiliriz* demek istemiyorum çünkü düzeltilecek bir şey yok. Sen neysen osun ve tam bir baş belası patron kaltağsın. Ancak bu diğer tarafın, üzerinde çalışılması gereken birkaç katman yaratıyor."

"Ve bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

LOCKHART

O zaman etkileneceğim gibi görünüyor.

BEN

Aklınızı başınızdan alacak. Bir süredir gittiğim en iyi restoranlardan biri.

I hovered benim Başparmaklar üzerinde
ve Ekran, cazip Okuduğundan emin
olduğum için Dear Foodie'nin eleştirisinden bahsetmek istedim.

Ama yapamadım.

Bunun evrene sadece kötü bir karma göndereceğinden emindim.

BEN

İyi vakit geçirin ve tereyağlı kek için yer ayırın. Uğruna ölünecek bir şey.

Yazdığını gösteren baloncuğun adının altında belirmesini izledim ve sonra hızla kayboldu. Tekrar oldu, ama hiçbir metin gelmedi.

Lockhart'a olan konsantrasyonum Bryn'in "Bunu çözeceğiz Sadie" demesiyle bölündü.

Bir baloncuk daha patladı, bu sadece birkaç saniye sürdükten sonra kayboldu.

"Umarım öyledir," diye nefes verdim.

LOCKHART

O zaman etkileneceğim...

Ama dün geceki tatlıyı yenmek zor olacak. Sanırım piña colada kekleri yeni favorim olabilir. Üzerindeki kremayı yalayarak mı? Lanet olsun, düşündükçe sertleşiyorum.

BEN

Katılıyorum.

THIRTEEN

Hart

"Huysuz olmamak için elimden geleni yapacağım, ama saat şu anda" -Sadie durakladı- "sekizi biraz geçiyor ve ben Kahvemden ilk yudumu alıyorum, yani kafeinli olmadan önce önümde uzun bir yol var."

Onun sesi bana her zaman iki şey yapardı.

İlki yüzüme aptalca bir ifade yerleştirmekti.

İkincisi ise sikimi hemen sertleştirmesiydi.

"Fazla bir söylemene gerek yok," dedim ona. "Sadece sana iyi sabahlar dilemek ve sesini duymak istedim."

"Aw. Çok tatlısın."

Sonunda ışıktaki döndüm. "Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Birinin suratını dağıtmadan önce jetimize binip olmam gereken yere uçmaya hazırım. Bugün trafik tam bir saçmalık."

"Evden çalıştığım için ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsiniz. Her gün o tampon tampona kaosla başa çıkamazdım."

Önümdeki arabalar tekrar geri geri gelmeye başladığında direksiyonu başparmaklarımla gümbürdettim. "On dakika içinde bir toplantım olmasaydı, benim de kığım evden çalışıyor olurdu."

"Yatmadan önce sana mesaj atmayı ve Horned'in nasıl olduğunu sormayı unuttum. Kardeşinle akşam yemeğiniz iyi geçti mi?"

Hayatımı sikeyim.

Bugün ofise gitmemin tek sebebi Horned'du.

Ama aklımdan çıkaramadığım şey, onunla bu konuda yaptığım mesajlaşmaydı. Orayı çok sevmiştii; sanki tüm eyalette daha iyi bir yemek yokmuş gibi yemeğini en yüksek övgülerle anlatmıştı.

Önce Sevgili Foodie. Sonra Eden. Şimdi de Sadie.

Beck ve ben orada yemek yediğimiz için tüm görüşleri doğrulayabilirim.

Ve tüm bunlar kararımı pekiştirdi; Beck ve ben bugün Walker'a bu açıklayacaktık.

"Tıpkı söylediğiniz gibiydi. Aslında, tam olarak sizin kelimelerinizi kullanacağım-aklım başımdan gitti ve uzun zamandır gittiğim en iyi restoranlardan biriydi."

Ve Walker bunu duymak istemeyecekti. Konferans salonumuzda gerçekleşecek savaşa zihinsel olarak hazırlanmaya başlamıştım bile.

"Tereyağı kek aldın mı?" diye sordu.

"Kesinlikle öyle," diye nefes verdim, keşke şu anda bir parça daha yeseydim diye içimden geçirdim. "Açıkçası on tanesini bile yiyebilirdim, o kadar güzeldi."

Bunu kabul etmek Beck'le beni kahretmişti çünkü Charred'daki imza tatlımız olan cheesecake'ten daha iyiydi. Walker'ın kafayı yiyeceğı başka bir şey daha.

Ailemizin bugün konuşacak çok şeyi vardı.

"Yaşasın, sevmenize çok sevindim."

Onu sevmemin neden karmaşık bir senaryo olduğunu açıklamak istiyordum. Ama Sadie neden Horned'a gittiğini bilmiyordu. Weston Grubu'ndan hiç bahsetmemiştik ve ilk isimleriyle hitap ettiğim tek kardeşlerim ünlü olmayanlardı. Aile şirketimiz ve ünlü kardeşlerim, soyadımı öğrendiklerinde kadınların bana açmaya bayıldıkları konulardı.

Belki Sadie biliyordu ve bundan bahsetmek için doğru zamanı bekliyordu. Belki de onun için önemli değildi ve bu konuda konuşmaya hiç niyeti yoktu. Ya da belki de bilmiyordu ve yakında bir gün bu ortaya çıkaracaktım, tıpkı onun beni evine davet edeceği gibi.

Ama kez olsun, bir kadının bana gizemli, dünyaca ünlü Walker Weston'ı; birçok kez Stanley Kupası kazanmış vahşi Beck Weston'ı ya da sahip olduğumuz yüzlerce restoranı anlatmaması çok rahatlatıcıydı.

Bu hayatımın sadece bir parçasıydı. Daha önemli kısmı mı? Sadie'nin gerçekten öğrenmeye çalıştığı şey buydu.

"Söylesene, yarın gece ne yapıyorsun?" diye sordum.

"*Mmm*. İş mi? Evet, sanırım çok iş var."

İleride şirket ofisimizin yüksek binasını görünce çok rahatlardım ve bu saçma trafiğe sadece birkaç dakika daha katlanmak zorunda kalacağımı, sonra da bambaşka bir savaşa gireceğimi biliyordum.

"Bu cevaptan hoşlanmadım Sadie." "Ben de . Değiştirmeye ne dersin?"

Dişlerimi dudağımın üzerinde gezdirdim.

"Akşam yemeği." "*Yesss*."

"Sana sonra mesaj atarım."

"Öyle olsa iyi olur."

Telefonu kapatırken kıkırdadım ve şirket ofisimizin kapalı otoparkına girdim, vale standında indim ve görevli arabamı park ederken asansöre binerek en üst kata çıktım. Yolculuk oldukça uzun olduğu için

Cebimden telefonumu çıkardım, işle ilgili herhangi bir uygulamadan kaçındım ve zaman geçirmenin en stressiz yolu olan Instagram'ı açtım.

Akışımındaki ilk gönderi Dear Foodie'den "*Soy in love*" başlığıyla geldi. İki fotoğraf vardı. İlki bir tabakta üç parça nigiri ve ucunda bir tomar wasabi olan mükemmel konumlandırılmış bir çift yemek çubuğuydu. İkincisinde ise pembe tırnaklarıyla bardağın ağzını tutarak liçi martini içiyordu. Yeri işaretlemişti; iyi biliyordum. Sadie'yle karşılaştığım ve onu binanın arkasındaki ara sokağa götürdüğüm restorandı.

Sevgili Foodie orayı sevdiyse, Toro için de aynı şeyi hissetmesini umabilirim.

Güvenlik monitörleri geldiğimi haber verdiği için asistanım yakınımda dururken, yönetici katının kapısı açıldığında gönderiyi beğendim.

Başımı salladım. "Günaydın, CC."

Cecilia bu lakabı tercih ediyordu ve ailemle ben de yedi yıl önceki ilk gününden beri bu lakabı kullanıyorduk.

"Herkes zaten toplantı odasında." Beni koridora doğru eliyle işaret etti ve o anda tırnaklarını .

"Sende pembe de mi var? Ne yani, bu dünyadaki tüm kadınlar sadece bu rengi mi kullanıyor?"

"Pembe mi?" Görüş alanımı takip ederek havada tuttuğu elini gösterdi. "Oh! Sevgili Foodie bu manikürden ilham aldı. Ne diyebilirim ki?" Homurdandı.

Başımı salladım ve saatimi kontrol ettim. "Geç kalmadım."

"Hayır, kardeşlerin erkenciydi sadece. Sana kahve getireyim mi?"

Simit? Herhangi bir şey?"

"Kahve, yapabildiğiniz kadar sert olsun. Teşekkür ."

Onu geçtim ve çift kapıdan geçip koridorun sonuna kadar ilerledim. Oda kapısı

Konferans odası zaten aralıktı, ben de içeri girdim ve herkes bana bakarken oda sessizliğe büründü.

"Birdenbire hepiniz aşırı başarılı mı oldunuz?"

Eden sıırttı. "İşimi halletmek için erken geldim. Beni gün boyunca rahat bıraksanız ve işimi yapmama izin verseniz normal saatlerde çalışabilirdim."

"Uyuyamadım," diye itiraf etti Walker. "Yatağımda dönüp durmaktansa burada olmak daha iyi."

Colson inledi. "Hiçbiriniz kendi yatağı yerine sizin yatağınızda uyumayı tercih eden, kendini yanlamasına ve çoğunlukla sizin üstünüzde konumlandırıan ve etrafında az on tane mor tek boynuzlu at olmasında ısrar eden dört yaşında bir çocuğunuz olana kadar uykudan şikayet edemezsiniz. O zaman istediğiniz kadar şikayet edebilirsiniz."

"Siktir et onu. Şikâyet etmeye hakkım var," diye kekeledi Walker. "Ayrıca, adları Charred ve Toro olan bir sürü dört yaşında çocuğum ve yönettiğim yüzlerce mutfağım var ve beni uyanık tutmak için harika bir iş çıkarıyorlar."

Öldür beni şimdi.

Bugün lanet olası bir kurşun balon gibi patlayacaktı. Beck'in karşısındaki koltuğa oturdum ve ona doğru başımı salladım.

"Bu şerefe nail olmak ister misin?"

Beck'in üzerinde oynadığı takım olan LA Whalesin kapüşonlu tişörtü vardı ve ellerini masanın üzerinde birleştirmeden önce kollarını yukarı doğru itti. "Horned hakkında konuşmamız gerek."

"Yüce ," diye inledi Walker. "Ne kadar uğraşırsam uğraşayım o restorandan kaçamıyorum."

Beck boğazını temizleyerek, "Size söylemek üzere olduğumuz şey işleri daha da kötüleştirecek," dedi. "Hart ve ben dün gece akşam yemeği için oraya gittik." Durdu ve bakışlarını Walker'a çevirmeden önce bana baktı. "Bunu söylemek bana acı veriyor ama uzun zamandır yediğim en iyi yemeklerden biriydi."

Walker saçlarını yolmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Ve onu satın almak istiyoruz," diye ekledim.

Walker sandalyesinde doğruldu. "Sen... *ne*?"

Başımı salladım. "Markamız için mükemmel bir katkı olacağını düşünüyoruz."

Walker benden Beck'e ve Beck'ten bana baktı. "Neden?" Ayağa kalktı, avuçlarını masanın üzerine koydu ve öne doğru eğilerek Beck'i daha da yakınlaştırdı. "Sahip olduklarımız yetmediği için mi?"

"Elimizdekiler yeterli," diye açıkladım. "Ama bu bizimkine hiç benzemiyor. Bu ..." Elim başımın üstüne gitti ve onu tuttum. "Kahretsin, bunun ne olduğunu bile bilmiyorum. Eklektik ve orijinal ve açıkça söylemek gerekirse, mükemmel."

"Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsunuz?" Walker bize sordu.

"Hayır, işte bu yüzden yönetici şefi tutmamız gerektiğini düşünüyoruz," dedim. "Bir işletmenin lojistiğini yönetmek istemiyor ve Gordon'ları getirmesinin nedeni de bu - sadece mutfakta olmak istiyor. Biz de bunu yapmasına izin verdik. Ona son derece cömert bir maaş ödüyoruz, o yemeklere ve menüye odaklanıyor, biz ise şovu yönetiyoruz. Yeni yerler açtığımızda, eğitim için seyahat edecek ve sonra Laguna Beach'teki merkezine dönecek."

"Gerçekten de maaş bordromuzdaki diğer şeflerden hiçbir farkı yok. Tek fark, işi ondan satın almamız gerekiyor. Ona birkaç milyon verip işi bitireceğiz."

Walker'ın bakışları tekrar Beck ve benim aramda gidip geldi. "İkiniz de çok ciddisiniz."

Beck, "Çok ciddiym," diye cevap verdi.

Walker yüksek sesle bir nefes verdi. "Ve sen," diye seslendi Eden'a, "bu konuda hemfikir misin?"

Pembe tırnaklarıyla çenesini tuttu ve "Orada yediğim yemek hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Bunun nasıl kötü bir yatırım olabileceğini anlamıyorum."

Walker bakışlarını Colson'a çevirdi. "Tartışma sırası sende."

Colson omuz silkti. "Orada yemek yemedim, o yüzden restoran hakkında bir fikrim . Ama bu üçü" - önce Eden'ı, sonra Beck'i ve beni işaret etti- "oranın iyi bir yer olduğunu düşünüyorlarsa, bizi yanlış yönlendirmeyeceklerini biliyorum. Hepinizin kararını destekliyorum."

Walker'ın başı öne eğildi, masayı iterken parmakları bembeyaz . Kafasını kaldırıp baktığında, "Bir içkiye ihtiyacım var," dedi ve konferans odasından çıkıp gitti.

Ağzımın dışı Sadie'nin amından dolayı hâlâ ıslaktı. Dudaklarım son on beş dakika boyunca onunkilere karşı konumlanmıştı - yemek öncesi kokteyllere ara vermişim çünkü eski moda içkimden daha çok içmek istediğim bir şey vardı ve bu da onun amcığıydı. Dilim klitorisini o kadar çok okşadı ki ona iki kez orgazm yaşattım. Onu hâlâ parmaklarımın üzerinde hissedebiliyordum. Parmaklarımın etrafını nasıl sıktığını. Tenimi nasıl ıslattığını. Ve hala dilimde onun tadını alabiliyordum.

Tanrım, mükemmeldi.

Ve şimdi, mutfağında yere bakarken, onu adada yediğim yerden sadece birkaç adım ötede, dizlerinin üzerinde, ağzında sikimle oradaydı.

Dudakları geniş, yanakları dolgundu, iki elini de beni örtmek için kullanarak şaftımı olabildiğince aşağıya doğru sallıyordu

-Bir avucum sikimin içine sığdıramadığı kalan kısmının etrafında dönüyor, diğeri de taşaklarımı avuçluyordu.

Ne halt ettiğini biliyordu ve içimdeki dölleri dışarı çıkarmak için sahip olduğu tüm gücü kullanıyordu.

"İşte bu," diye tısladım. Parmaklarım başının , saçlarını sıkıyordum. Onu teşvik etmek için değil. Hızını arttırmak için değil. Ama bir şeyleri kavramaya ihtiyacım olduğu için -kendimi o kadar iyi hissettiriyordu ki. "Evet, Sadie!"

Ona daha sert olmasını söylememe gerek yoktu; zaten bunu yapıyordu.

Ona daha hızlı gitmesini söylememe bile gerek kalmadı; sanki sınıra ne kadar yaklaştığımı okuyabiliyor ve neye ihtiyacım olduğunu hissedebiliyordu.

"Aman Tanrım," diye inledim.

, bu kadın çok iyi sakso çekiyordu. Acımasız bir ağzı vardı.

Beni acımasızca okşayan eller.

Patlamalar kesemde hareket etmeye başladığında başım geriye düştü. "Beni amına koyayım."

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz gerçekten emmeye başladı, parmakları geri kalanıyla ucuma odaklandı.

Taşlamak.

Pompalıyor.

Orgazmımı zirveye zorluyor.

Başım dikleşti ve göz göze geldik.

"Eğer bir lokma istemiyorsanız, hemen şimdi dursanız iyi olur."

Uyarıyı hak etmişti.

Ama geri çekilip beni eline alacağını düşündüğüm yerde, dudaklarını başımın etrafında tuttu, dilini dolaştırdı, gözleri irileşmiş bir şekilde doğrudan benimkilere baktı.

Ağzına boşalmamı istiyordu. Bu dileğini gerçekleştirecekti.

"İşte bu!" Sadece birkaç kez daha daldırdım ve işte oradaydım. Karıncalanmalarla doluydum. Zevk dalgası içime yayıldı, hep birlikte birleşti ve doğrudan dışarı fırladı. "Sadie, ah!" Fışkırdığını hissedebiliyordum. Cum hissedebiliyordum

dilini etrafımda dolaştırıyordu. "Sikeyim! Siktir! Evet!" Son parça da içimden akıp gitti, yapının hissi artık yoktu ve geriye kalan Şey, yavaşça özölürken vücudumda dolaŐan gerginlik hissiydi. "Kahretsin, bu iğrençti."

Hızı azaldı, durduktan sonra bile gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Ayağa kalkarken dudaklarını yaladı, başparmağını önce altta sonra üstte gezdirdi, az önce üzerimde kurduğı kontrolün farkındaymış gibi gülümsedi.

"Bunu yapmak için can atıyordum," diye itiraf etti.

Kıkırdadım. "Bu işte gerçekten çok iyisin."

Aletimi boxer külotumun içine soktum ve kot pantolonumun fermuarını çektim, düğmesini ve kemerimi bağıladım. Ona hazırladığım eski moda kıyafetine dönmeden önce onu kendime doğru çektim.

"Birbirimize sarılmış durumdayız." Başparmağını ağzımın alt kısmına sürttü, ben de önce başparmağını sonra da dudaklarımı yaladım. "Bana doymıyorsun, Lockhart."

"Hayır, yapamam ve asla yapmayacağım."

Avuçlarımı sırtında gezdirip poposunu avuçlarken gülümsedi ve hızlıca ocağa baktı.

"Akşam yemeğı için her ne yapıyorsan inanılmaz kokuyor." Burnumu onun­inin üzerine sürttüm.

Güldü. "Sana söylemememin tek nedeni seni Őaşırtmayı sevmem."

Bunu yapabildi çünkü doğrudan fırına koyduğı bir Hollanda fırını ve buzdolabına giren bazı Tupperware'lerle gelmişti. Ne yaptığına dair hiçbir Şey görmemiştim.

Ama ilginç bulduğum Şey, bu akşamın planları hakkında konuştuğumuzda, benim evimde yemek yapma arzusunu dile getirmesiydi. Bu kesinlikle sorun etmediğim bir Şeydi. Sadece her zaman evde kalmak zorunda olduğumuzu düşünmesini istemiyordum çünkü bir keresinde bir yataktan çok uzakta olmak istemediğimi söylemiştim.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum çünkü öyle olup olmadığını bilmiyorum." Ellerim yüzüne gitti. "Asla evde kalmak zorunda değiliz. Ne zaman istersen dışarı çıkabiliriz."

Gözlerimi inceledi. "Bu da çıktı?"

"Sana bir keresinde yataktan çok uzakta olmamızı istemediğime dair mesaj atmıştım." Sırıtarak biraz hava aldım. "Az önce mutfağında ve suşi restoranında olanlara rağmen" "söz veriyorum kendimi kontrol edebilirim ve seni dışarı çıkarıp bütün bir yemeği bitirebilirim."

Kollarını boynuma doladı. "Ya bir yataktan çok uzakta olmak istemiyorsam?"

"Bu seni daha da çok sevmeme neden oldu." Burnumu onunkine bastırdım. "Ama ben ciddiylim."

"Biliyorum." Birkaç santim geriye yaslandı ve beni öptü. "Bu gece senin için yemek yapmak istedim ama bu her zaman olmayacak. İçimde dışarı çıkma isteği olacak ve sen de dışarı çıkacaksın. İkisini de yapmayı sevmemiz hoşuma gidiyor."

"Aynı."

Gözleri aniden kocaman oldu. "Oh kahretsın." Kolunu çekti ve saatine baktı. "Akşam yemeği hazır." Beni bıraktı ve fırının yanına gitti, hazırladığım eldivenleri alıp taktı.

Onu adanın bu tarafından, sonsuza dek bakabileceğim bir kış izledim. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır. Ben hallederim." Fırının içinden çıkardı ve ocağın üzerine koydu. Sonra çekmecedan bir çatal aldı ve bana baktı. "Mutfağınızda yolumu bulmayı gerçekten öğreniyorum." Göz kırptıktan sonra Hollanda fırınının kapağını çıkardı ve içinde ne varsa karıştırdı. "Tamamdır. Yemek hazır. Hadi yiyelim."

Dolaptan iki tabak ve çekmecedan bir servis kaşığı aldı, Tupperware'i almak için buzdolabına giderken hepsini ocağın yanına bıraktı. Her şeyi sıraya dizdi ve tabaklamaya başladı.

"Karpuz ve beyaz peynir salatası." Her kepçeye göz attım. "Ve patates salatası."

"Patates salatasını özel kılan içinde ne olduğudur."

Ana yemeği tabağa koyar koymaz, "Kısa kaburga" dedim. Başımınla onayladım. "Güzelmiş."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Kulağa ilginç bir eşleşme gibi geliyor, biliyorum. Ama sürece güvenmek zorundasın."

"Sana güveniyorum. Hiçbir şey için endişelenmiyorum." Tabakları elinden aldım ve o kokteyllerimizi getirirken çoktan hazırlanmış olan yemek odasına taşıdım. Hemen kısa kaburgaları denedim. Sabırsızlanıyordum; harika kokuyorlardı. Et dilime değdiğinde "Sadie" diye inledim.

Gülümsedi. "Şimdi biraz patates salatası ile deneyin. İçinde kurutulmuş yaban mersini var ve mayonez ve zengin, lezzetli etle birleştirdiğinizde harika oluyor."

Haklıydı.

Islık çaldım ve ekledim, "Kahretsin, şaka yapmıyormuşsun."

"Karpuz, ağır yemeği dengelemek için ferahlatıcı bir katkı. Fesleğen yemeğe topraksı bir hava , beyaz peynir ise peynire bayılıyorum."

"Bu ikimizi de yapar." Salata da diğer her şey gibi güzeldi. "Bu olağanüstü. Hem hepsi. Teşekkür ."

"Hayır, teşekkür ."

Eti küçük parçalara , her ısırıktan sonra dudaklarını yalamadan önce silmesini izledim.

"Yemeği seviyorsun ve mükemmel bir aşçısın - sana söylüyorum Sadie, sanırım müstakbel eşimi buldum."

Tekrar güldü. "Bu benim kanımda var. Kendime engel olamıyorum."

Başımı salladım. "O hissi bilirim."

Çatalını bıraktı ve bir aldı. "Bu muhtemelen çok rastgele olacak ama size Eden hakkında bir şey sormak istiyorum. Bana birkaç kez ondan bahsettiniz ve ailenizin flört modellerini anlatırken bir tanesinden bahsettiniz.

kendi seçimiyle çıkmıyor." Durakladı. "Onu mu yoksa kardeşlerinden birini mi ?"

Tereddüt ettim. "O."

Bir karpuz parçasının ucunu kemirdi. "Sadece ona göre değil mi?"

Bu paylaşmak istediğim bir bilgi değildi. Herhangi biriyle.

Sadie'ye yaptığım gibi onları önemsesem bile.

"Bekârlık onun olayı." Bu konuda söyleyebileceğim tek şey buydu.

Başını salladı.

"Anladım." Ama anlamadı.

"Kaç yaşında?" diye sordu.

"Yirmi yedi."

"Çok ilginç."

Eski moda sigaramın kalanını içtim ve cevap verdim: "Yakında onunla tanışacaksın ve onu seveceksin. İlk başta biraz kapalı biri gibi görünecek. Seni sıcak ve samimi bir şekilde karşılayacak bir tip değil - o böyle tanımlıyor, ben değil." Kıkırdadım. "Ama bir kez o dış katmanı aştığında" - Eden'i çevreleyen duygu göğsümdeydi, ne zaman ondan bahsetsem hep öyleydi, ama bunu göstermeyi reddettim - "hayatında sahip olabileceğin en iyi insanlardan biri."

"Bunu dört gözle bekliyorum." Yüzünü çevirerek bana profilini . "Ama gerçekten onunla yakında tanışacağımı düşünüyor musun?"

"Bahse girecek biri olsaydım -ki öyle olduğumu biliyorsun- yakında tüm kardeşlerimle tanışacağını söyledim."

O lanet gülümseme.

Buna doyamadım.

FOURTEEN

Sadie

| yapmadı Aşkdijital yapılacaklar Listeler; Orada
değildi. yeterli memnuniyet içinde geçiş
kapalı her biri Öğe tamamlandı. Kutuyu
işaretlerdim ve görev sanki hiç var olmamış gibi ortadan
kaybolurdu. Ancak zor bir şekilde var olmuştu ve tamamlamam
muhtemelen saatlerimi alabilirdi. Ben istedimiçin bkz.
hepsi o zor Çalışıyorum; I yapmadı
istiyorum hatırlatma ortadan kaybolurdu. Bu yüzden
sorumluluklarımı yapışkan notlara yazmayı tercih ediyordum.
Onları gökkuşağı renklerinde çizerdim. Ve çizim yapmaktan
yeterince tatmin olmadığımda a hat aracılığıyla ve
Görev,I olur bazen birden fazla satır karalardım,
ve bu beni yeterince rahatlatmadığında bir Sharpie
kullanırdım ve her ipucunu karalardım.

o.

Çöp kutum, neredeyse hiç rengi kalmamış buruşturulmuş
yapışkan notlarla dolup taşıyordu - üzerlerini kaplayan çok fazla
siyah keçeli kalem vardı.

Benim haftam da böyle geçiyordu.

Ve hala ofisimin her yüzeyinde bir dizi gökkuşağı notu
asılıydı ve bir görev ,

on tane daha .

Çekim.

Kurgu.

Gönderme.

Yorum yapma.

Bir influencer'ın hayatı.

Ama arada bir mola vardı; San Diego'nun Gaslamp Mahallesi'nde sadece birkaç ay önce açılan yeni bir İtalyan restoranında bir akşam geçirdim. İçeride en fazla on masa vardı; aile Lucca, İtalya'dan taşınmıştı, bu nedenle menü Toskana'daki bölgelerinden lezzetlere odaklanmıştı.

Masamda oturmuş, geçen hafta yeni bir Fransız restoranında yaşadığım felaket deneyime kıyasla büyük bir gelişme olan övgü dolu eleştirimi bitirirken, telefonumun ekranında patronumun adı belirdi.

Makale bir saatten az bir süre içinde tamamlanacaktı ve yarına kadar teslim edilmeyecekti. Teslim tarihime geç kalmamıştım ve Boynuzlu olayından beri de geç kalmamıştım.

Aramasının başka bir nedeni olmalıydı.

Parmağımı ekranda kaydurdım. "Alo?"

"Günaydın."

Monitörümünden saati kontrol ettim. "Günaydın - her ne kadar gerçekten sabah olmasa da, sanırım."

"Teknik olarak öğleden sonra ama senin için sabah. Sanırım hala ilk fincan kahvenizi içiyorsunuz?"

O kadar uzun süredir birlikte çalışıyorduk ki, nasıl çalıştığımı biliyordu.

"İkinci fincanıma başlamak üzereyim." Güldüm.

"Seni tutmayacağım. Sadece konuşmamız gereken birkaç şey var. İlki, Boynuzlu hakkındaki yorumunuz."

Sandalyemde arkama yaslandım, sallanıyordum, her ne kadar bu hareket beni daha da geriyor gibi görünse de. "Tamam..."

"Yayınlandığından bu yana *Seen*'in izlenme oranı yüzde on iki arttı ve bu artış her gün istikrarlı bir şekilde devam ediyor."

Duymayı beklediğim şey hiç de bu değildi. "Vay canına" diye cevap verirken başım sallandı.

"Seni arayıp şahsen tebrik etmek istedim Sadie. Sosyal medya hesaplarımız seninle ilgili yorumlarla dolup taşıyor, okuyucularımız senin sesini daha fazla duymak için yanıp tutuşuyor ve *Seen*'deki yöneticiler daha mutlu olamazdı."

Patronum iltifat eden biri değildi. Yayın için büyük bir değer olduğumu bilmesine rağmen bana yanlış yaptığım şeyleri söyler, doğru yaptığım şeyleri asla söylemezdi.

Bu nedenle, o konuştuğça, bu konuşma daha da şok edici hale geldi.

"Bunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi bilemezsin," diye itiraf ettim.

"Biz de aynı şekilde düşünüyoruz ve takdirimizin bir kısmını bir sonraki maaş çekinizde göreceksiniz. Sana zam ."

"Bunu beklemiyordum. Teşekkür ."

"Aramamın bir diğer nedeni de bölgedeki bazı yeni restoranların açılış tarihlerinin bize bildirilmiş olması ve bunları not almanızı istedim. Özellikle bir tanesine gerçekten gözümüz gibi bakıyoruz."

Bir kalem ve bana en yakın renk olan yeşil bir yapışkanlı not defteri aldım. "Ve bu?"

"Toro."

"Oh, evet, her biliyorum." Kalemime dokundum. "Walker Weston'ın markalaştırdığı yeni konsept. Sanırım Denver ilk yeri, Banff ikinci yeri ve şimdi Los Angeles pazarını test ediyor."

"Ben de öyle anlıyorum." "Sanırım gitmemi istiyorsun?"

"Şimdiden bu kadar ses getirmişken, Horned'da yaptığımız gibi incelemenizin ivmesini arttırmak istiyorum. Seyircilerimizle dalga geçin. Al

ağızlarının suyu aksın. Sonra da onlara dürüst geri bildirimlerinizi iletin."

Birkaç not aldım. "Açılacağı kesin bir tarih var mı? İnternette karışık şeyler okudum. Bazıları inşaat ve izinlerin işleri geciktirdiğini söylüyor."

"The Weston Group'tan resmi tarihi duyuran ve ekibimizi ön açılışa davet eden bir e-posta aldım, bu nedenle bu sorunların çözüldüğünü sanıyorum. Açılışa geleceğinizi tahmin etmiyorum -ki bu anlaşılabilir bir durum- ama davet etmek istedim."

"Buna minnettarım ama malum nedenlerden dolayı pas geçeceğim." Durakladım. "Benimle konuşmak istediğin başka bir şey var mı?"

"Bu her şeyi ."

Kalemimi yere bıraktım. "Bir dahaki sefere kadar mı?" Kıkırdadı. "Bir dahaki sefere kadar."

Telefonu kapattım ve telefonumu tutucuya yerleştirirken ekrana bir mesaj geldi.

Beni gülümseten bir şey.

LOCKHART

Seni uyandırmamak için elimden geldiğince uzun süre bekledim ama seni çok özledim.

Cevap vermek yerine daha iyi bir şey yapmaya karar verdim. Rehberimde onun adına ve telefonu kulağıma götürdüm.

Lockhart cevap verirken, "Bana sesini veriyorsun," dedi.

"Bunun bir emoji den daha kişisel olacağını düşündüm." Kalemimi tekrar elime aldım ve mürekkepsiz ucunu ağzıma soktum.

"Nasılsın güzelim?"

Ofisime göz gezdirirken iç çektim, neon yapışkan notlar dikkatimi çekti, ne kadar çok olduklarını fark ettiğimde göğsüm sıkıştı. "Şu anda işe gömülmüş durumdayım."

"Seni tatmayalı çok uzun zaman oldu."

Tekrar nefes verdim, bu sefer daha derinden. "Nefret ediyorum. Durdur şunu."

Derin bir nefesle inledi. "Bu gece çocuklarla . Yarına ne dersin?"

"Bu gece Bryn ile birlikte olduğum için yarın ." "Seni dışarı çıkarmama izin verecek misin?"

Güldüm. "*Belki*."

"Neye karar verirseniz, bana uyar."

Onu en sevdiğim Tayland restoranına mı yoksa birkaç hafta önce aşık olduğum deniz ürünleri restoranına mı götürmem gerektiğini bilmiyordum. Ya da evde kalıp onun inanılmaz yemeklerinin tadını çıkarmalı ve sonunda evinin arkasındaki o büyük, harika jakuzili küvete mi girmeliydik.

Çok fazla karar var.

"Yarın görüşürüz," dedim.

"Elbette görüşeceğiz."

"Bu restoranda çok seksi bir şeyler var," dedi Bryn karşımda otururken, kadehinin sapını iki parmağının arasında çevirerek koyu kırmızı cabernet'in kenarlara sıçramasını sağladı. "Peki ya yemekler? İç çekiyorum, çok güzel."

Akşam yemeği için bir et lokantasına karar vermiştik. Üst düzey ve çoğu kişi tarafından sevilen bir yer.

"Bunu söylediğimde bana inanmayacaksınız ama buraya sadece iki kez geldim."

Kaşları kalktı. "Ne? Buradan beş dakika kadar uzakta yaşıyorsun."

"Biliyorum." Ekşi mayalı somunun hâlâ sıcak ve tam olan bir köşesini kopardım ve çırpılmış, üzerine tarçın ve esmer şeker serpilmiş tereyağının üzerinde gezdirdim. "Sadece çok fazla

Santa Barbara'dan San Diego'ya kadar gitmem gereken restoranlar var ama bir yeri gerçekten sevmediğim sürece oraya geri dönmem çok nadir oluyor, mesela her zaman gittiğimiz suşi restoranı gibi. O nigiriyi hayal ediyorum."

"Yemek sizin işiniz olduğunda, her şey değişir. İpotek parası için yemek yiyorsun, bebeğim."

Büyük bir gülümsemeyle yavaşça başımı salladım, şekerin tatlılığı dilime vururken gözlerim kapanıyordu. "Gerçek."

Bir yemek koşucusu yaklaştı ve Bryn ile benim arama bir tabak koydu ve şöyle dedi: "Avokado, zencefil ve tempura gevreği yatağı üzerinde ton balığı tartarı, üzerine wasabi aioli ve biraz ponzu serpiştirilmiş. Yanında daldırmak için kızarmış wonton cipsleri var. Afiyet olsun."

"Teşekkür ederim," dedim ona.

Bryn masamızdan ayrılırken "Ağzımın suyu akıyor," dedi. "Yemeden önce bir fotoğraf ister misin?"

Güldüm. "Beni çok iyi tanıyorsun." Telefonumu çıkardım ve Kamera uygulamasını açtım, cep telefonumu tabağın üzerine tutarak farklı açılardan birkaç fotoğraf çektim. "Her şey hazır."

Wontonlardan birini aldı ve ton balığının içine daldırır gibi attı. "Aman Tanrım, evet." Elinin arkasından konuştu.

"Yani, görüldüğü kadar iyi mi?" "Daha iyi." diye inledi.

Telefonumu yerine koyarken ekrana bir mesaj geldi.

LOCKHART

Seni düşünmeden duramıyorum.

"Bu dünyada sadece tek bir şey sizi bu kadar gülümsetebilir, o da Lockhart."

Bir parmağımı kaldırarak bir saniyeye ihtiyacım olduğunu belirttim ve yazmaya başladım.

BEN

Dur... Müstakbel kocamı bulduğumu düşünmeme neden olacaksın.

"O kadar belli mi ediyorum?"

Kadın . "ama. O benim. Ve o. Belli olmak hafif kalır."

Telefonumu çantama geri koydum ve eski moda sigarayı ağzıma götürürken titredim. "Bu adam her yerimi karıncalandırıyor." Viskiye içime çekip dilimi yakmasına izin vererek bir yudum aldım. "Sadece doğru kelimeleri söylemekle kalmıyor, tüm doğru şeyleri de yapıyor. Bana bakışı, bana dokunuşu... Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım." Masamızın kenarında titreyen mum ortamı yumuşatmıyordu; Lockhart bunu kafamın içinde yapıyordu. "Daha önce hiç böyle hissettiğimi sanmıyorum."

"Yapmadın. Olsa bilirdim." Tabağın karşısına uzandı ve elini bileğime koydu. "Bu adamla tanışmam gerek. Hem de hemen. O gece onu restoranda görmek yeterli değildi. Onunla konuşma fırsatım bile olmadı."

"Çok yakında gerçekleşecek." Güldüm. "Bu da bana kardeşleri hakkında söylediği şeyle aynı."

"Aileyle tanışmaya mı gidiyorsun?"

Beni bıraktığında bir wonton aldım ve üstüne biraz ton balığı koydum. "Ailesi hakkında hiçbir şey söylemedi, sadece erkek ve kız kardeşlerinden bahsetti ama onlar da aile sayılır."

Ağzını bir peçeteyle sildi. "Ve hala senin evine gelmedi mi?"

Başımı salladım, havayla doldururken şişirdim. "Hiçbir şekilde sormadı ya da zorlamadı. Belki de bunu yapabildiğim kadar uzun süre sürdüreceğim ve sonra zamanlama doğru hissettirdiğinde - bilmiyorum - ikinci kişiliğimi ona bırakacağım."

"Her şey ."

Uzun bir nefes aldım. "Tüm evrende en sevmediğim kelime, Bryn. İyi hiçbir zaman iyi değildir."

Şarabını kaldırdı. "Bebeğim, söz veriyorum."

FIFTEEN

Hart

SADIE

Dur... Müstakbel kocamı bulduğumu düşünmeme neden olacaksın.

Eğer Eden ve Beck'le birlikte olmasaydım, Charred'in barında bir şeyler içiyor olsaydım, Sadie'ye nerede olduğunu sorar, böylece restorana gelip onu tuvalette boşaltabilir, sanki ağzımı amına sokmamışım gibi onu Bryn'le yemeğine geri götürebilirdim.

Ama kardeşlerimle plan yaptığımda onları iptal etmedim.

Yine de kendime engel olamıyordum; onun için ne kadar acı çektiğimi bilmesine ihtiyacım vardı.

BEN

Seni
istiyorum.

Telefonu barın üzerine bıraktım ve bizimle konuşmanın ortasında olan Eden'a baktım, ona Horned satın alma teklifini sunduğumuzda Walker'ın tepkisini tartışıyorduk.

"Stresli," dedi pipetini votka sodasına daldırarak.
"Buluşmamızdan birkaç saat sonra onu aradım ve

Onu kontrol ettin ve ne yaptığını biliyor musun?"

"Sormaya korkuyorum," diye cevap verdim.

"Mutfaktaydı - lokantada değil, evinde, ki sabahları asla yapmadığı bir şeydir, ortalığı karıştırıyor, tavaları kırıyor, yangın alarmı çalıyordu. Söylediklerini zar zor duyabiliyordum."

"Tanrım," diye inledi Beck. "Gerçekten içinden geçiyordu."

"İki kadeh ve saat on bile değildi."

ekledi. "O gece Charred'a gitmedi." "Bu hiç de onun yapacağı bir şey değil," dedim.

SADIE

Bunu bana her söylediğinde beni ıslattığını biliyorsun.

BEN

Ne kadar
ıslak?

SADIE

Sanki klitorisimi gibi.

BEN

Beni öldürüyorsun, Sadie.

"Bunu bize satın alma fikrinden vazgeçmemiz için mi söylüyorsun?" Ona sordum.

"Hayır." Eden'in eli pipetin üstünde durakladı. "Bunu söylüyorum çünkü önce Toro'nun açılmasına izin vermemiz gerektiğini düşünüyorum. Bence tüm o pürüzlerin çözülmesine izin vermeliyiz ve sonra, Walker nefes alabildiğinde, Horned'un satın alınmasına yavaşça geçebiliriz. Ancak Toro ve Horned'u aynı anda yapmak Walker'ı geri dönemeyeceği bir uçuruma sürükleyecektir."

Beck'e baktım. "yapılabilir, değil mi?"

Başını salladı. "Dalton Group'taki avukatımız Troy Wolf'a ulaşip bir sözleşme taslağı hazırlamasını isteyeceğim. En azından Horned'in şefine evraklar hazır olacak. Satmak için acelesi , bunu biliyorum ve Gordon'lar bir teklifte bulunduğumuzu öğrendiklerinde, eminim biraz pazarlık ve dans olacaktır.

ileri geri." Burbonundan bir yudum aldı. "Onlar aletlerinin ne kadar büyük olduğunu gösterecek, biz de bizimkinin daha büyük olduğunu göstereceğiz. Sonunda biz kazanacağız."

SADIE

Öyle mi? Ne kadar kötü?

BEN

Bana vücudunu verdiğinde sana yapmadığım tek bir şey vardı. Onu istiyorum.

Bunu hemen şimdi istiyorum.

Eden iç çekti. "Bir aşk üçgeni. En sevmediğim mecaz." "Hiç aşk olmayacak Eden. Muhtemelen çirkinleşecek ve pahalıya patlayacak." Beck kadehini kaldırdı. "Bunu karşılayabiliriz."

"Gordon'lardan nefret ediyorum," diye . "Horned bizim olacak, buna hiç şüphe yok."

SADIE

Kıçım mı?

BEN

Evet.

SADIE

Bunu daha önce hiç yapmamıştım.

BEN

Sanırım... bu da size karşı son derece nazik olmam gerektiği anlamına geliyor.

"Boynuzlu'yu gerçekten de Kömürleşmiş'in boyutuna mı getireceğiz? Toro ile yapmak istediğimiz gibi mi?" Eden sordu. "Yani üç büyük restoran şirketimiz ve kulüplerimiz mi olacak?"

Sikim sertleşmiş olmasına ve o anda hiçbir şeyi komik bulmamama rağmen kıkırdamaya çalıştım. "Böyle söyleyince nedense kulağa çok şeymiş gibi geliyor. O sabah Walker'a teklif ettiğimizden daha fazla."

"Daha fazla personele ihtiyacımız olacak," diye cevap verdi. "Zaten ihtiyacımız var," diye karşı çıktı Beck.

"Ve çok daha fazla binaya ihtiyacımız olacak," diye devam etti.

Beck, "Spades'in avukatı Jenner Dalton ticari alanlar konusunda yardımcı olabilir," dedi. "Otellerini inşa edecekleri arsaları bulma konusunda çok başarılı, imar ve şehir yetkilileriyle çalışma da uzman. Toro ve Horned'in ne kadar düşünürsek, muhtemelen onunla bir toplantı ayarlamalı ve düşündüğümüz alanları tartışmalıyız."

SADIE

Ya nefret edersem?

BEN

Ya seni ona aşık edersem? Anal için yalvaracağın noktaya kadar.

SADIE

Kibrine bayılıyorum.

BEN

Biraz daha anlat.

SADIE

Bu kadar emin olduğuna inanamıyorum. Ona aşık olacağımı bildiğine.

"Ve tüm bunları Toro açıldıktan sonra yapacaksın," diye onayladı Eden. "Unutma, Walker'ın rahatlayabilmesi için önce aile ve arkadaş gecesini, sonra da ilk açılışı ve ardından ilk ayı atlatmamız gerekiyor."

Beck sandalyesinde dönerek gülümsedi. "Gerçekten sıkı pazarlık yapıyorsun."

"Ben her zaman kardeşlerimi kollarım. Benim bu. Ve birinizin bir şeye ihtiyacı olduğunu bildiğimde, bunu gerçekleştiririm. Walker'ın ihtiyacı olan şey bu ve her şeyi dün istediğini biliyorum ama birkaç ay daha seni öldürmez." Bana baktı. "Ya da seni."

BEN

Sanırım ne kadar güvendiğimi kanıtladım.

Bar taburemde arkama yaslandım ve yemek salonunun bu gece ne kadar dolu olduğunu fark ederek ana salona şöyle bir göz attım. Bar o kadar kalabalık değildi, bu da bize misafirlerimizden biraz uzaklaşma imkânı veriyordu - Beck'in takdir ettiğini bildiğim bir nefes alma alanı. Çoğu zaman fotoğraf çektirmek ve imza almak için kendisine yaklaşıldı ve restoranımıza geldiğinde de bunu ailesiyle ilgili tutmaya çalışırdı. Ancak şapka takmadığı sürece, ki bu gece takmamıştı, kolayca tanınırdı.

Bakışlarım tekrar bara doğru sürüklenirken, odanın ortasına yakın bir şey dikkatimi çekti. Öyle bir şeydi ki bu, beni çok sert bir şekilde ve anında terlemeye başladığım için elimi pantolonumun paçasına sürttüm.

Bir şey değil.

Bir şey.

Muhteşem, siyah saçlı bir kadındı ve sırtışı içimi . Telefonunu önünde tutarken yüzü aydınlanmıştı - mesajıma bir cevap yazdığını varsayıyordum.

O kadar yer varken, bebeğim, sen benimkine geldin.

SADIE

Eğer istediğin buysa, sahip olacağın da budur. Sana güveniyorum. Vücudumun her parçasıyla.

Garsonlarımızdan biri onun masasında durdu ve bir tabak getirerek iki kadının arasına koydu. Sadie telefonunu tabağın üzerine tuttu ve cep telefonunu masaya koymadan önce birkaç fotoğraf çeker gibi yaptı. Ardından eline bir bıçak aldı ve taze burrata gibi görünen bir şeyi kesmeye başladı.

En yakındaki sunucuyu çağırdım ve ona dedim ki, "Masa 21. Orada oturan iki kadın var. Ne içtiklerini öğrenmeni ve onlara birer içki göndermeni istiyorum. Benden."

", " diye sunucu.

Kız kardeşime dönüp baktığımda, o da telefonunu yüzünün önünde tutuyordu, yüz ifadesi hiç hoşuma gitmedi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Siktir," diye cevap
verdi. "Sikmek mi?"

Ben sorguladım.

Telefonu yavaşça bana doğru çevirdi.

Ekranında bir Celebrity Alert vardı - ne yazık ki çoğu zaman doğru çıkan saçma sapan bir dedikodu sitesi. Ünlülerle ilgili bir haber aldıklarında bildirim gönderiyorlardı.

Bu , okuduğum kelimeler ve gördüğüm resimler beni çok etkiledi.

"Siktir," diyerek onun ifadesini yansıttım ve Beck'e baktım.

Beck uyarıyı okumayı bitirdiğinde, bakışları benimkine dönmeden önce etrafımızı saran yüzlere bakarak barı taradı. "Beni burada fark ederlerse, Ünlüler Alarmı hakkında sorular sormaya başlayacaklar - bu dünyadaki her lanet olası insan gibi okuduklarından emin olduğum bir şey - ve etrafımı saracaklar. Bu olmadan önce buradan çıkmalıyım."

Omzunu okşadım, verilen tüyoya ne kadar sinirlendiğimi etmemeye çalışıyordum. "Bu muhtemelen iyi bir fikir."

SIXTEEN

Sadie

| Lockhart'ın son mesajıma yazması ihtimaline karşı telefonumu masanın üzerine bıraktım - ona vücudumun her parçasıyla güvendiğimi söylemiştim - ve burratadan bir ısırık aldım.

yeni teslim edildi.

Bryn bana iş yerindeki yeni adamın ona üçüncü kez çıkma teklif ettiğini anlatıyordu. Bana anlattığı her şey kulağa harika geliyordu, bu yüzden geçmişte ondan bahsettiğinde, bu gece ile birlikte, onu randevuya gitmesi için cesaretlendirdim. Ama o reddetti, ofis aşklarının yürümediğinde gariplikten başka bir şeye yol açmadığı konusunda kararlıydı ve ona göre hiçbir zaman yürümedi.

İstisnalar olduğunu kanıtlamaya çalışıyordum ve *onunla çıkmalıydın* dersinin tam ortasıdaydım *ki* parmağını havaya kaldırarak beni durdurdu ve "Beck Weston için ara vermeliyiz" dedi.

Beck Weston?

"Ne yapmamız gerekiyor?" Ben sordum.

Saatine bakarken çenesi düştü. "Biliyorsun, Beck Weston, benim sahte erkek arkadaşım, şu anda yüzü bana bakıyor. Sigh." Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi.

"Bryn, kayboldum. Saatinde neden onun yüzü sana bakıyor? Tabii arka plan resmi olarak kaydetmediysen... ve bu durumda, gerçekten kaydettin mi? Ve bir müdahaleye ihtiyacın var mı?"

Cep telefonunu eline aldı ve odağını oraya kaydırды. "Fotoğrafını saklamak için kendimi zor tutmazdım ama hayır, az önce onunla ilgili bir Ünlü Alarmı geldi." Ekranda ne olduğunu okurken gülümsemesi büyüdü. "Kafayı taktım. Bu adam çok seksi. Hayır, *seksi* doğru kelime bile değil. Bu normal bir seksilik seviyesi için. Onun yakışıklılığı bu ölçeğin ötesinde." Ekranı bakmaya devam ederken gözlerinde ateşli bir bakış vardı.

Lockhart hakkında ben de aynı şekilde hissediyordum, bu yüzden ne söylediğini ve nasıl hissettiğini tam olarak anladım.

Birkaç saniye geçmesine rağmen hâlâ başını kaldırmadığında, "Beck tam bir gönül avcısı, değil mi?" diye sordum.

"Hayır, o bir vag-throb."

Güldüm.

"Geçen gece ofis ekibiyle onun maçındaydım - bahsettiğim insan grubunu biliyorsun ve ısınma sırasında buzun üzerinde geriniyordu." İki avucunu masanın üzerine koydu ve bana doğru eğildi. "Aşağı doğru köpek hareketinden bahsetmiyorum Sadie. Tamamen açılmış, elleri ağırlığını tutuyor, temelde şınav çekerken bacakları kurbağa tekmesi gibi dönüyordu. Muhtemelen hayal etmesi zor, ama temelde buza vuruyordu. Sanki ben onun altındaymışım ve o da bana çok yavaş ve ekstra sert bir şekilde vuruyormuş gibi."

Gülmeden duramadım. "Ve sen öldün, sanırım?" "ÖLDÜM."

Parmaklarıyla yüzünü yelpazeledi. "Ben Sanırım bu işi yaparken sahip olduğu izleyici kitlesini fark etti.

o hareketi. Ya da yaptıysa bile o adam bizim için yapıyordu. Yani, kalçalarını açıp kasıklarını geriyor olabilir ve gerçekten sadece buna odaklanmış olabilir, ama *bunu* izlerken beynimin oraya gitmemesine imkan yok." Başını salladı. "Aklımda tek bir şey vardı, sadece tek bir şey. Ve o şey" -yarı inledi, yarı ıslık çaldı- "Beck Weston bana ne zaman vermek isterse kabul edeceğim."

"Şimdi gerçekten ölüyorum." Kahkahalar devam etti. "Oyun nasıldı?"

"Ne oyunu? Gördüğüm tek şey oydu. Nasıl oynadığını, takımının ya da diğer takımın ne yaptığını, hatta kimin kazandığını bile söyleyemem. Kesinlikle hiçbir fikrim yok."

Gülümsedim. "Bu gerçek aşk." "Hayır, bebeğim, bu gerçek şehvet."

Bardağımyı kaldırdım ve en iyi arkadaşıma içtim. "bu Celebrity Alert neymiş?"

Bardağı yere bıraktıktan sonra telefonumu elime aldım ve beni uygulamalarına götüren bildirime dokundum. En üstte "*Beck Weston, Boynuzlu mu Aç mı?*" başlığı vardı. Altında Beck'in Horned'in karanlık bir köşesindeki bir masada, sırtı kameraya dönük başka bir adamla yemek yerken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Fotoğrafın açısı bana bu kareyi Horned'un bir müşterisinin ya da çalışanının çektiğini söylüyordu.

The Weston Group'un sahiplerinden ve yatırımcılarından biri olan Beck'in kardeşi Hart ile birlikte Horned'da görüldüğünü anlatan makaleye kısaca göz attım. Bunun üzerine, yemek yemek için mi orada bulundukları yoksa iki kişilik bir parti için sipariş ettikleri yemek miktarı göz önüne alındığında, markaları için satın almak istedikleri bir işletme olup olmadığını görmek için mi geldikleri sorusu gündeme geldi.

Makalenin son paragrafının altında Beck'in birkaç fotoğrafı daha vardı. Masadan kalkarken çekilmiş, yüzünü daha iyi gösteren bir fotoğrafı. Onları neden karıştırdığımı bilmiyordum, nasıl görüldüğünü biliyordum.

Bryn'in takıntısı yıllar önce başlamıştı ama bir şey Beck'in ilk iki fotoğrafını geçip üçüncü fotoğrafta durmama neden oldu. Bu fotoğrafta Beck açının dışındaydı ve odak birkaç adım gerisinde, başını eğmiş, yüzünün büyük kısmını gizleyen kardeşi Hart'taydı.

Weston Group hakkında her şeyi biliyordum, dünyanın dört bir yanında yüzlerce restorana sahip beş kardeşten oluşan aile - iki farklı mutfak ve dans kulübü. Ama sadece Beck ve Walker'ın nasıl görüldüğünü biliyordum; diğerleri daha çok gizemliydi, işlerinin perde arkasında çalışıyorlardı.

Hart'ı merak ediyordum ve daha fazla fotoğraf olduğu için çevirmeye devam ettim, kendimi altıncı resimde tamamen donmuş buldum.

Başının artık aşağı dönük olmadığı. Sonunda yukarı bakıyordu.

Kameraya doğru baktığı yer.

Ne oluyor lan?

Gördüğüm şeyin gerçek olduğundan emin olmak için resmi parmaklarımın arasına aldım, , pikselleri büyüttüm.

"Aman Tanrım," ağzımdan döküldü.

"Yaşayan en seksi şey o, haksız mıyım?"

"Hayır. O değil."

Hart'ın omuzlarındaki genişlik. Duruşu. Duruşu. Gömleğinin ilk iki düğmesinin açık oluşu - ne zaman düğmeli bir ceket giyse düğmeler hep açık olurdu.

Jöleli saçlarının karanlığı. Kirli yanakları.

O delici yeşil gözler. Bu ...

Lockhart. Lockhart

Wright. Hart değil.

Ve Hart Weston değil.

Ama... öyle miydi?

Anlamadım. I ...

Aradığım şeyi bulana kadar makalenin bazı bölümlerini tekrar okuyarak yukarı doğru ilerledim.

Hart. Yayınlanan isim buydu ve ben bunu kendi gözlerimle görüyordum.

Ama neden ona öyle diyorlardı? Adı

Lockhart iken?

Hart Weston, Hart Weston, kafamda tekrarladım.

Hayır...

Lockhart.

Lanet olsun, adını kısaltmışlar. Böyle mi anılıyordu? Bana uzun versiyonunu mu vermişti? Neden beni düzeltmedi? Yoksa yanlış mı basılmıştı? Ve neden bir Weston olduğundan bahsetmemiştir? Neden soyadının Wright olduğunu söylemişti?

Bekle.

Soyadının Wright olduğunu söyledi mi?

Yoksa ben Bay Yanlış'tan bahsederken o da kendisine Bay Doğru mu dedi ve beynim bunu Wright'ın soyadına mı dönüştürdü?

Zihnim , geçirdiğimiz her anı tarıyordum.
birlikte ve yaptığımız her konuşma.

Masasının arkasındaki *W* harfi -gördüğümde anlamlıydı ama aslında Weston'ı temsil ediyordu.

Yani Instagram'da bulduğum Eden onun kız kardeşi miydi? Yoksa başka biri mi?

Bana yemek meraklısı olduğunu söylemişti. Bunu bana defalarca kanıtlamıştı ve şimdi nedenini biliyordum.

Ayrıca ailesindeki en güçlü aşçı olmadığını da söylemişti.
-Çünkü Walker bu unvana sahipti.

Arabası, evi, özel jetinden bahsetmesi... Hepsi çok parası olduğunu gösteriyordu. Ama Weston'ların sadece

çok paraları vardı. Dünyanın en büyük restoran markasına sahip milyarderlerdi.

O kadar zengin olduğundan hiç şüphelenmemiştim.

Hakkında her şeyi bildiğim bir ailenin parçası olduğundan hiç şüphelenmemiştim.

Ve aşık olduğum adam Lockhart'ın Hart Weston olduğundan, yemek dünyasında benim kadar etkisi olan bir ailenin parçası olduğundan hiç şüphelenmemiştim.

Önümüzdeki haftalarda incelemeyi planladığım Toro LA adlı restoranı inşa etmekte olan bir aile

...

Yavaşça telefonumdan başımı kaldırdım, içimdeki her şeyin gerildiğini hissettim - midem, göğsüm, boğazım. "Bryn... Ben-"

"Bunlar sizin için," dedi garsonumuz aniden ortaya çıkarak - ya da belki ben yaklaştığını fark etmemiştim- ve önümüze iki içki koydu.

Bryn için bir şarap ve benim için eski moda.

"Bir tur daha sipariş etmedik, değil mi?" Bryn sordu. Ne yaptığımızı hatırlayamadım.

Celebrity Alert gelmeden önce bu akşamla ilgili tek bir ayrıntı bile hatırlayamıyordum.

"Bu içkiler onun ikramı," dedi garson, barı işaret ederek.

Parmağını takip ettim, bakışlarım yemek odasından bara doğru ilerledi ve Lockhart'ın üzerine düştü.

Ya da Hart.

Bu noktada ona ne diyeceğimi bile bilmiyordum.

Ama Tanrım, *o* buradaydı.

Aynı restoranda.

Ve sadece bir oda ötede.

Bana çok iyi tanıdığım o seksi, şehvetli sırtıtlığını yaptığında hava ciğerlerime doldu. Bu normalde vücudumun her yerinin karıncalanmasına neden olurdu. Ama şu anda karıncalanma yoktu. Orada her şey başka duygular vardı,

duygular, endişe, hepsi birleşerek dev bir dalgaya dönüşüyordu.

"Bay Hart Weston," diye ekledi sunucu, "sahibi-"

"Charred'ın," diye fısıldadım.

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz Lockhart sandalyesinden kalktı ve masamıza doğru yürümeye başladı.

SEVENTEEN

Hart

T Sadie'nin bakışlarındaki sıcaklık beni masasına kadar takip etti. Gözünü kırpmış gibi bile - o kadar odaklanmıştı. Ve beni ona yaklaştıran her adımda kafamdaki düşünceler daha da büyüyordu. Onu Charred'e kadar takip ettiğimi ya da onunla karşılaşmamın tesadüften öte bir şey olmadığını düşünmesini istemezdim. Ama buranın sahiplerinden biri olduğumu göz önünde bulundurursak -ki onunla hâlâ konuşmamıştım- gelme sebebinin bu olup olmadığını ve benim Weston Group'un bir parçası olduğumu bilip bilmediğini merak ettim. Ya da biliyordu. hiçbir şey hakkında benim iş, ve geçiş yollar oldu

Sadece şans eseri, onu rastgele gördüm.

"Sadie," dedim sadece bir adım uzaktayken, sandalyesinin yanında durdum ve eğilip yanağından öptüm. "Seni görmek çok güzel."

"Merhaba... *Lockhart*."

İnanılmaz kokusunu içime çekerek bir süre oyalanırken, dudaklarımın teninde gezinmesine izin verdim. Hiç bir senaryo var mıydı

Sadie'nin inanılmaz güzel görünmediği bir yer var mıydı? Henüz bulamadım.

"Seni burada gördüğüme şaşırdım." diye fısıldadım. Geri çekildiğimde gözlerimi yakaladı. "Ben de."

"Ailemle dışarı çıktığımda, on seferden dokuzunda soluğu burada alırsınız." Arkamdaki barı işaret ettim ama o tarafa bakmadım. "Az önce orada erkek ve kız kardeşimle bir şeyler içiyorduk."

"Sunucumuz sahibi olduğunuzdan bahsetti... Bilmiyordum." Durakladı. "Buraya gelmeyi seçmeniz mantıklı, özellikle de bu kadar iyiyken."

Yani, bilmiyordu ve bu bir tesadüften başka bir şey değildi.

Bir gurme olduğumdan bahsederken restorandan ya da herhangi bir restorandan bahsetmediğim için üzülüp üzülmediğini merak ettim.

Bildiğim şey, bu durumla ilgili bir şeylerin yanlış hissettirdiği idi ve bunun ne olduğunu tam olarak belirleyemiyordum.

"Aman Tanrım, çok kaba davranıyorum," dedi Sadie. "Bryn, bu Lockhart." Bryn'e gözlerini dikti. "Lockhart, bu benim en iyi arkadaşım Bryn."

Elimi en iyi arkadaşına doğru uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bryn. Senin hakkında çok şey duydum."

"Lockhart," dedi Bryn, parmaklarımı sıkarken gözleri büyüdü. "Sanırım senin hakkında çok duyduğumu biliyorsun." Gülümsedi. "Çok komik, ben de tam Sadie'ye seninle tanışmayı ne kadar çok istediğimi söylüyordum." Boştaki eliyle elimi sardı. "Sonunda bu fırsatı yakalamak çok güzel."

Dişlerimi üzerinde gezdirerek alt dudağımı oynattım. "Bir sürü, ha?"

Güldü. "Kız arkadaşımın övüp durduğu adam sensin."

"Bryn..." Sadie inledi.

"Ne? Bu doğru." Bryn ona göz kırptı.

Kıkırdadım. "Sadie benim için ne hissederse hissetsin, ben onun için daha da derin şeyler hissediyorum."

Bryn başını salladı, sırtışı büyüdü. "Oh, senden hoşlandım."

Ellerimizi bıraktık ve ben de "Charred'da eğleniyor musunuz?" diye sordum.

Bryn, "Biz sadece ton balığı ve burrata yedik," diye cevap verdi. "Olağanüstülerdi."

"Haklı," dedi Sadie. "İkisini de gerçekten sevdim."

Kötü hissettiren şey gözleriydi. Bana bakışları, içimi görmeye çalışmaları. Ve ses tonu da öyleydi. Normalde flört ve hafiflikle doluydu ama bunlar yoktu. Onların yerine bir ağırlık yoktu; vücudundaki giysileri parçalamam için benimle sözlü olarak alay etmek yerine sadece bir arkadaş gibi konuşuyordu.

Bunun The Weston Group'un sahibi olmamla ilgili olduğundan emindim - şimdi onunla konuşmam gereken bir şey. Burada değil ama yarın akşamki randevumuzda.

Walker'ın olduğu mutfağa doğru baktım. "Kızlar gecesine geri dönebilmeniz için sizi bırakmadan önce, akşam yemeğinizin yanında özel bir şey aldığınızdan emin olmak istiyorum. Kardeşim Walker bu gece mutfakta olacak. Bu görevi ona ben verdim. Bakalım ne bulacak."

"Walker bize bir şey mi yaptı?" Sadie sordu.

"Kesinlikle öyle." Walker şef beyazları içinde masanın önünde durduğunda elim omzuna gitti. "Walker, bu Sadie"-durakladım onlar el sıkışırken ben el sıkıştım.

-"Bu da en iyi arkadaşı Bryn." "İkinizle de

tanıştığımıza memnun oldum," dedi

Walker.

"Hayranı olduğumu söylemek hafif kalır," dedi Sadie. "Umarım bunu itiraf etmemin bir sakıncası yoktur?" Durakladı, utandığı belliydi. "Ben sadece büyük bir ... gurmeyim. Ve yemeği benim kadar seven herkes sizi isminizle tanır. Yemek kitaplarınız bile var bende." Sırıttı. "Seninle tanışmak bir onur, Walker."

Walker ona, "Bunu takdir ediyorum," diye karşılık verdi. "Hakkınızda çok şey duydum. Kardeşim sizden övgüyle bahsediyor."

Sadie yanıt olarak gülümsedi.

"Burada biraz dalgıç deniz tarağı var." Walker, hanımların içinde ne olduğunu görebilmesi için tabağı aşağı doğru tuttu. "Bu akşamki yemeğim için sipariş ettim ve dağıtımcım fazladan birkaç tane gönderdi." Ton balığı ve burratayı ayırdı ve deniz taraklarını kadınların arasına koydu.

"Umarım akşam yemeğini senden almamışsızdır?" Bryn sordu.

"Hayır, hayır, bunlar ekstra." Walker ona gülümsedi.

Sadie kadehini kaldırdı ve içmeden önce, "Menüde deniz tarağı yok," dedi.

"Değil, haklısın." Tabağı işaret etti. "Küçük deniz taraklarını pek sevmem. Genellikle çiğnenir ve lezzetsiz olurlar. Bu yüzden Charred'in hiçbir yerinde servis etmiyorum." Havaya vurdu. "Bu büyüklükte deniz tarağına erişimim olsaydı, her gün servis ederdim, ancak dalgıç deniz tarağı bulmak son derece zor ve bulabildiğimde de kaç tane olacağı asla garanti değil. Bu yüzden genellikle kendime saklıyorum ya da ailemi çağırıp onları şımartıyorum." Bana doğru başını salladı.

"Yaptığın en sevdiğim yemeklerden biri," diye itiraf ettim kardeşime.

Sadie çatalını bir ortasından geçirdi, tekrar dörde böldü ve küçük bir parçayı ağzına götürdü, dudakları çatalı çevrelediği anda inledi. "Walker, yapamam..." Elinin arkasından konuştu. "Bunun ne kadar lezzetli olduğunu anlatacak kelime bulamıyorum. Bunlar şimdiye kadar yediklerimin en iyisi."

"Teşekkür ," diye seslendi Walker.

Sadie bir parça daha kaldırdı ve inceledi. "Tereyağı mı? Sırrınız bu mu? Hem de çok mu?"

"Her iki tarafını da soğumuş eritilmiş tereyağına buluyorum, una batırıyorum ve et suyunda pişiriyorum. Ben kendim yapıyorum; bol sebzeli tavuk karışımı. Tavada yağ kullanıyorum,

tavanın aşırı sıcak olduğundan emin olun. Her iki tarafını da en fazla doksan saniye pişiriyorum. Mükemmel deniz tarağının püf noktası budur."

Sadie, "Bir sonraki yemek kitabınıza eklemeniz gereken bir tarif," diye önerdi.

Walker güldü. "Ve en parlak deniz tarağı sırlarından birini ele mi vereyim? Asla. Bu benim varislerim ve şimdi de senin için."

Sadie bir ısırık daha aldı. "Yüz tane daha yiyebilirim."

"Hoşuna sevindim." Walker elini

Omzuma geri yaslandı. "Ben mutfağa gidiyorum. İkinizle de tanışmak harikaydı." Beni sıktı ve gitti.

"Ne güzel bir ikram, Lockhart. Teşekkür ederim." Sadie elime uzandı ve onu tuttu.

"Tabii ki." Sırıttım. "Charred'de iyi akşamlar." Bakışlarım yoğunlaştı. "Yarın gece görüşürüz." Sonra Bryn'e baktım. "Bir kez daha, tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de." Bryn gülümsedi.

Sadie'nin çıplak omzunu öptüm, ağzım sonra boynuna gitti ve dudaklarım yanağını sıyırıp uzaklaşmadan önce, "Sana bir restoranda ellerimi senden uzak tutabileceğimi söylemiştim," diye fısıldadım.

EIGHTEEN

Sadie

İ izledim Lockhart Yürümek uzakta gelen bizim Masa, ve Duyma menzilinden çıktığından emin olduğum anda elim göğsüme çarptı ve masanın üzerine çıkmadan Bryn'e yaklaşılabildiğim kadar yaklaştım. "Ben bir tam gelişmiş panik atak."

"Neden?" Bir deniz tarağını çiğnemeyi bitirdi. "Sorun nedir? O çok muhteşem. I-"

"Tüm bunların ne farkındasın, değil mi? Ve az önce ne olduğunu? Ve bunun ne anlama geldiğini?"

Çatalını yere bıraktı. "İtiraf etmeliyim ki biraz kaybolmuştum. Garson Hart Weston'ın Charred'in sahibi olduğunu söyledi ve sahibi geldiğinde beni Lockhart'la tanıştırdınız, sonra da şef olduğunu tahmin ettiğim kardeşi Walker'la tanıştım. Ama garson neden ona Hart dedi? Ve neden ona sahibi dedi?"

Derin bir nefes aldım, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki yeterince hava alamıyordum. "Lockhart'ı sadece Lockhart olarak tanıyordum. Onun Hart olduğunu bilmiyordum." Bunun kaynamasına izin verdim-

Sadece onun beyninde değil, benimkinde de. "Aman Tanrım, Bryn. O lanet olası Hart."

"Hâlâ kafam karışık."

Dudaklarımı birbirine yapıştırdım, itiraf etmek üzere olduğum için şaşırıyordum, "Soyadının Weston olduğunu da bilmiyordum. Bunca zamandır Wright olduğunu sanıyordum."

Gözleri yuvalarından fırladı. "Bekle. Weston mı? Ünlü Weston ailesi mi?"

Başımı salladım. "Lockhart, Hart -adı her neyse- The Weston Group'un sahiplerinden biri ve az önce tanıştığın kardeşi Walker da öyle. Bu da Hart, Walker ve diğer üç kardeşinin dünyadaki tüm Charredlara, açacakları deniz ürünleri ve çiğ bar Toro'ya ve kulüpleri Musik'e sahip oldukları anlamına geliyor."

Yüzünün yan tarafını ovuşturdu. "Bunu yavaş yavaş hazmediyorum."

Rahatça konuşabileceğimizden emin olmak için her iki tarafa da baktım. "Walker dünyanın iyi şeflerinden biri, Bryn. Adam ünlü biri. Bunu bilmediğini biliyorum çünkü benim gibi yemekle ilgilenmiyorsun ve bu dünyayla hiç ilgilenmiyorsun, ama çok satanlar listelerinde yer alan yemek kitapları ve sosyal medya hesaplarımda etkilemek için para aldığım bir dizi tencere seti var."

Yanakları hava ile şişti. "Bu iş her geçen saniye daha da ağırlaşıyor."

Elimi elbisemin alt kısmına sürterek terimi silmeye çalıştım. "Bu aynı zamanda -henüz hesaba kattığını sanmadığım- Lockhart ve Beck'in kardeş olduğu anlamına da geliyor."

Parmakları havaya kalktı. "Dur bakalım. Yani senin erkek arkadaşınla benim sahte erkek arkadaşım... kardeş mi?"

"Evet." Telefonumu masadan kaldırdım ve Celebrity Alert'ü açtım, resimleri ona göstermek için ekranı ona doğru çevirdim. Yavaşça göz gezdirdim; muhtemelen yapmadığı bir şeyi uyarısını okuduğunda yapmıştı.

Telefon. "Lockhart bana birkaç gece önce kardeşiyle yemek yemek için Horned'a gideceğini söyledi. Beck'ten bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu." Lockhart'ın kameraya baktığı son fotoğrafa geldiğimde ekledim: "Bu fotoğrafı gördüğümde her şey yerine oturdu. Eğer öyle diyebilirim. Daha çok içimde bir şeylerin patladığı andı. Birkaç saniye sonra garson içkileri getirdi ve Hart'ın burada olduğunu ve bize bir içki gönderdiğini söyledi" -başımı salladım- "ve ben yine çıldırdım."

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Her şeyi anladığımdan emin olmak için bunu yavaştan almalıyım. Adım adım gidelim." Parmaklarını saymak için kullanacakmış gibi uzattı. "Bir, Lockhart ve Beck kardeş mi?"

İçimi çektim. "Evet."

"İki, Lockhart'ın bir Weston olduğunu bilmiyor muydunuz?"

Telefonumu yere bıraktım, tüm zihnim kafatasımın içinde patlamadan önce elim alnımı tutuyordu. "Evet. Bunca zamandır farklı olduğunu sanıyordum, o kısmı uzun hikâye."

"Üç, Lockhart'ın ne iş yaptığı hakkında hiçbir fikriniz yok muydu? Sanırım bir noktada bana onun konaklama sektöründe çalıştığını söylemişsiniz, ama tüm bildiğiniz bu muydu?"

"Doğru."

"Whoa."

Havayı salladım. "et."

"Dört, o bir Weston olduğuna göre, bu dünyadaki restoranların yarısına sahip olduğu anlamına gelir - abartı sayılır. Ama biraz doğru mu?"

Yutkunmaya çalıştım. "Evet."

"Ve sen" - boğazını temizledi, istediğı kelimeyi söylemek yerine bu jesti kullandığını işaret ediyordu

- "Bu da işleri daha da karmaşık hale getiriyor çünkü" -tekrar temizledi- "bu sektörde hayatını kazanıyor ve destansı bir takipçi kitlesine ve etkiye sahip ve onun- senin-her neyse erkek arkadaşının da bu dünyanın bir parçası olduğunu öğrenmek en hafif tabirle bunaltıcı."

"Bu nedenlerin her biri yüzünden kendimi kaybetmek üzereyim." Kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalıştım ama nafileydi, vücudumdaki hiçbir şey sakinleşmiyordu. "Ona kim olduğunu bilmeden önce," -boğazımı temizledim- "kim olduğumu söylemek istedim. Ama şimdi? *Ona o* olduğumu nasıl söyleyebilirim? Birkaç hafta içinde yeni restoranını incelemem gerekiyordu Bryn. Ve şimdi... Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Önümde duran ve yediğim deniz taraklarından akan damlaların toplandığı tabağa baktım ve yavaş yavaş başımı kaldırdım. "Ben *şuyum*. O ise *bu*. İkisi birbirine karışamaz. Bu sektörde yağ ve sirke gibiyiz." Duygular içimde hızla akıyordu. Ve hareket etme hızı baş edebileceğimden çok daha fazlaydı. Midem çalkalanıyordu. Göğsüm o kadar sıkışmıştı ki iştahım kaçmıştı. "Karşı takımlarda olduğunuzda, yapmanız gereken-"

"Sakın bana onunla ilişkini bitirmek zorunda olduğunu söyleme." Dudaklarımdan başka bir kelime daha çıkmadan önce eski moda sigaramı tutan elimi tuttu. "Lütfen, Tanrı aşkına, başını sallama ya da evet deme." Bana sert bir ifade verdi. "Farkında *misin* bilmiyorum ama sen *o* kadar kendini kaptırmıştın , *o bir Weston*, farkına bile varamadın ama o adamın sana bakışı şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Sanki sen onun tanrıçasısın. Sanki sana tapıyor. Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musun?" Bana küçük bir gülümseme verdi. "Ve omzunu öpüp kulağına fısıldadığında" - beni sıktı - "neredeyse ölüyordum. İkiniz birlikte çok ateşli olduğunuz için neredeyse kendimi havalandırmak zorunda kalıyordum."

İçimi diğer elimle tuttum, çünkü onu tutuyordu. o kadar sıkıydı ki hareket ettiremedim ve birkaç ağız dolusu likör içtim.

"Ve ona karşı ne hissediyorsan, onunki daha derin" dediğinde - dudaklarını yaladı ve bana daha da yaklaşmak için eğildi- "*En iyi arkadaşımınla hemen evlen*".

"I Biliyorum."I fısıldadı. "Ama, Bryn ... Bu o Berbat.
Bunu söylemenin başka bir yolu yok."
"Bir yolunu bulacağız. Sorunun etrafında çalışacağız. Ama her şeyi bitirme, Sadie. Bunun için değil."

LOCKHART

Selam güzelim. Yemek nasıldı?

BEN

Yatağa girdiğimde sana mesaj atacaktım.
Restoranınızdan döndüğümde beri küvette bekliyorum.
Kesinlikle çok lezzetliydi. Her lokmasıyla övünebilirim.

LOCKHART

Küvette mi? Bu görüşü sevdim.

BEN

LOL. Sen .

LOCKHART

Bu konuyu yarın konuşmak istiyorum ama size Charred'in sahiplerinden biri olduğumu söylemeliydim. Ben söylemedim.
Bu şekilde öğrenmeni istiyorum. Bu gerçekten gündeme gelmeyen bir konuşma ve aynı zamanda
Bundan kaçındım. Seni gördüğümde her şeyi açıklayacağım.

Son mesajına bakarken duygularımı bölümlere ayırmaya çalıştım. Tüm Wright konuşmasını yanlış anladığım ve sahip olmadığı bir soyadı varsaydığım için ona kızamazdım. Aynı şeyi ben ona yaparken, onun bir Weston olduğundan hiç bahsetmemiş olmasına da üzülemezdim. Aramızda iş konusunun açılmamış olmasına daha çok şaşırmıştım.

Gerçi... belki de öyleydi?

Evinde bulunduğum zamanlardan birinde, birlikte çalıştıklarını göz önünde bulundurarak ailesinin ne iş yaptığını sorduğumu ve cevap vermediğini hayal meyal hatırlıyorum.

Ancak yemek, restoranlar ve Los Angeles'taki işletme sahipleri hakkındaki bilgimle bunu anlamamış olmama şaşırdım. Wright'ın soyadı olduğundan çok emindim.

Gerçek şu ki, ne iş yaptığı benim için önemli değildi.

Adama aşık oluyordum. Bana davranış şekline. Bana bakışı için. Daha önce hiç kimseyle hissetmediğim kimya için. Vücuduma her dokunduğunda hissettirdikleri için.

Parasını nasıl kazandığı umurumda değildi. Ama şimdi, önemliydi.

Artık her şeyi etkiliyordu.

Artık her şey farklıydı.

BEN

Yarın akşam mı? Senin evinde mi?

LOCKHART

Bunu isterim.

I izin ver dışarı a uzunNefes al, benim
gözler Kapanış, benim nasıl cevap vereceğimi
düşünürken göğsüm çarpıyordu.

BEN

Ben de
öyle.

Telefonumu banyonun yanındaki paspasın üzerine bıraktım ve kendimi suyun altına bıraktım.

NINETEEN

Hart

"Y Ou her zaman şirketimizin yüzü olmak istemediğini söylerdi," diye seslendi Beck telefonu kulağıma götürürken.

"Vay, vay, kardeşim, bu bir gecede değişmedi mi?"

Elimi başımın üstüne koydum ve mutfağımın adasındaki burbon bardağına baktım. Bu ikinci bardağımdı ve yaklaşık on bardağa daha ihtiyacım vardı. "Başlatma şimdi. Celebrity Alert'e sahip olan, çalışan ve bahşiş gönderen her orospu çocuğunu dava etmek istiyorum."

"Sosyal medyanız mı?"

"Sikeyim hayır. O şey özelde. Ama yüzlerce takip talebi geldi ve her biri reddedildi." Burbonu göğsüme dayadım ve sırtımı tezgâha yaslayarak dışarıdaki tepelere baktım.

"Uyarıda yayınlanan bu resimler oldukça büyük bir etki bıraktı."

"Nasıl? Masamızdan uzaklaşıyordum. Gömleğimi çıkarmamıştım. Poz vermedim. Gülümsemedim. Fotoğraf çekildiğinden haberim bile yoktu, bu yüzden onlara hiçbir şey vermedim."

"Bunların hiçbirini yapmak zorunda değildin. Ama onlara verdiğin şey, yani yüzün ve giysilerle kaplı bedenin, işlerin sarpa sarması için yeterliydi."

"Saklanmıyordum Beck. Ortaklarınız olan kardeşleriniz olduğu biliniyor. O uyarı yayınlanmadan önce de internetteydim. Ama anlamıyorum, neden şimdi? Neden sadece birkaç fotoğraftan sonra işler böyle patlıyor? Tek yapmanız gereken adımı Google'da aramak ve fotoğraflarımı görmekken?"

"Çünkü bu uyarı dikkatleri üzerinize çekti ve internet kadınları sizi etti. Daha önce görünmez olduğunuzu söylemiyorum, konaklama sektöründeki insanlar adınızı ve yüzünüzü biliyor, ama halk? Hayır. Ve bazen tek gereken budur, bir anlık bir bakış ve aniden herkes size binmek ister."

Öfke göğsümde fokurduyordu. Kardeşimle dışarı çıktığım onca zaman içinde -ki sezon dışında bu her hafta oluyordu- hiç fotoğrafım çekilmemişti. Bu onun hayatıydı - NHL'de olmanın getirdiği bir şeydi.

-Ama bu benim hayatımın bir parçası değildi ve olmasını da istemiyordum. Dışlerimi birbirine geçirdim. "Bundan hoşlanmıyorum, Beck."

"Bunun için artık çok geç. Herkes kardeşimin kim olduğunu bilmek istiyor."

"Ben kibirli olanım. Ben buyum işte. Ve bilmeleri gereken tek şey de bu."

"Sadece bekle. Daha da kötüleşecek."

Başım arkaya düştü. "Bana bunu söyleme..."

"Hani golden retriever cinsi bir köpek sizi öpmeye çalışır da siz yüzünüzü kapatırsınız ve tek yaptığı burnunu kollarınızın arasında oynatarak içeri girmek için bir yer kazmak olur ya? Dışlandığınızda ve hayatınızı gizli tutmaya çalıştığınızda olan budur. Kazıyorlar kardeşim ve seni bulana kadar da kazmaya devam edecekler."

Öfkelendim. "O kadar da ilginç değilim."

"Bu sabah Instagram'da gördüğüm makara aynı fikirde değil. Hart, bayanlar seni seviyor . Sen görmelisin tüm

yayınlanan kolajlar ve altındaki tüm yorumlar." "Ne? Tanrım."

Sürgülü cama doğru yürüdüm.

Kapılar, manzaraya yaklaşmanın beni rahatlatacağını umuyordum. Çünkü bu haber? Bununla hiçbir ilgim olsun istemiyordum. "İstediğim tek bir bayan var ve o da buraya geliyor." Bir yudum aldım. "Senin gereken antrenman ya da esneme seansın yok mu? Instagram'da ne halt ediyorsun?"

Güldü. "Satın alma dedikodumuz hakkında konuşan biri var mı diye bakmak istedim. Bazen Instagram en iyi kaynaktır; söylentiler ya orada yayılır ya da orada ölür."

"Ve?"

"Oh, yayılıyor."

Gözlerim kapandı. "Kahretsin. Dışarıda gerçekten çok fazla konuşma var mı?"

"Senin hakkında mı yoksa Horned hakkında mı konuşulduğunu mu soruyorsun?"

Ciğerlerimi doldurdum ve havayı yavaşça dışarı verdim. "Beck, beni öldürüyorsun. Kendimi sormadığımı biliyorsun."

"Sana bok vermeyi seviyorum." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Haberler hızla yayılıyor, bu yüzden avukatımız Troy'la irtibata geçerek bir sözleşme hazırlamasını istedim. Ayrıca dün gece bahsettiğim Spades'in avukatı Jenner Dalton'a da ulaştım. Açmak istediğimiz alanları belirlemeye başlamamızı istiyorum, böylece bu kısım geride kalacak ve Jenner bize inşa edebileceğimiz bir arazi ya da dönüştürebileceğimiz mevcut alanlar bulabilecek."

"Peki ya Walker? Eden, Toro açılmadan önce bir şey başlatırsak bunun onu uçuruma sürükleyeceğini düşünüyor."

"Toro'nun açılışı onu zaten oraya götürecek. Tabağımıza daha fazlasını eklemenin onu nasıl daha stresli hale getireceğini anlamıyorum. Adamın zaten kapasitesi var. Ayrıca, tüm yükü o taşıyor. Dördümüzün de rolleri var ve yaptığımız işte iyiyiz. Ünlüler alarmı varken bekleyebileceğimizi sanmıyorum. Ya ilerleyeceğiz ya da Gordonlar bizden önce davranacak."

"Bizi yenemeyecekler," diye homurdandım.

"Sizi anlıyorum ama bunu sağlamamanın tek bir yolu var.

Bu yüzden topu yuvarlamaya başladım."

Mutfağa geri döndüm ve saatimi kontrol ettim. "Celebrity Alert çıktığından beri Walker'dan haber aldın mı? Ondan bu sabah ya da en azından bugün bir mesaj bekliyordum ama hiçbir şey alamadım."

"Aynen. Sanırım Horned'u satın almakla ilgilendiğimizi öğrendiğinden beri dünyayı karıştırıyor. Bir patlamaya hazırlanıyorum."

Kıkırdadım. "Gülmemeliyim. O patlama her neye benziyorsa, hiç de hoş olmayacak." Sadie'nin kapımda olduğuna dair uyarı geldiğinde telefonu yüzümden çektim. Kapıyı açan düğmeye bastım ve "Gitmem gerek" dedim.

"Avukatlardan haber aldığımda sana haber veririm."

"Güzel," dedim ve ikimiz de kapattık.

Benimkiyle birlikte doldurduğum diğer burbonu da aldım ve ön kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda Sadie araba yolundan geçip ön girişe doğru yürüyordu. Her adımda gözleri benimkilere daha da odaklanıyordu.

"Uzun bir gün oldu," dedi ellerini önünde sallayarak, "ve kıyafetler bir türlü olmuyordu."

"Ya sana bu görünüşünü sevdiğimi söylesem?"

Siyah saçları omuzlarından aşağı sarkıyor, fermuarlı sweatshirt'ünün kenarlarıyla buluşuyor, altından pembe bir sporcu sütyeni çıkıyor ve taytının başlangıcından önce karnının bir kısmını gösteriyordu. Taytını yüksek çorapları ve spor ayakkabıları tamamlıyordu.

"Öyle mi? Gerçekten mi?" En üst basamakta durdu ve şimdi daha yakın olduğu için gözlerindeki duyguyu görebiliyordum.

Ya bugün zor bir gündü ya da dün gece öğrendiklerinden dolayı çok üzgündü.

İçkiyi ona uzattım. "Geceyi burada geçirmenle ilgili en sevdiğim şeylerden biri senden önce uyanmam ve

seni uyurken izleyebiliyorum. Saçların yastığa döküldüğünde, yüzünde hiç makyaj kalmadığında, ya çıplakken ya da bana ait bir şey giydiğinde. Benim için giyinmene asla ihtiyacım yok, Sadie. Benim düğmeli tişörtlerimden ya da şundan başka bir şey giymesen"- başımla onu işaret ettim-"çok mutlu olurum."

Derin bir nefes aldı. "Buna şerefe diyeceğim." Bardağını benimkiyle tokuşturdu ve bir yudum aldı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim." Yoldan çekilerek içeri girmesine izin verdim ve o eşikten adımını atarken boştaki elim beline gitti. "Umarım aramızdaki ilişkiyi mahvetmemişimdir." Başımı kapının kenarına yasladım. "Sana açıklamam gereken çok şey var."

Başını salladı. "Ben de öyle. Bu yüzden buradayım."

Hâlâ belini tutarken yavaş yavaş boynuna doğru eğildim, tenine yaklaştıkça gözlerinin kapanmasını izledim. Dudaklarım oraya vardığında, geri çekilmesini, uzaklaşmasını, bana durmamı söylemesini bekledim. Ama ben onun meyveli yasemin kokusunu içime çekerken bunların hiçbiri olmadı.

Kulağının dibiyle boğazı arasında kalan yumuşak bir yerini öptüm ve "Benimle gel," diye fısıldadım. Elinden tutup onu oturma odasına götürdüm ve koltuklardan birine oturttum.

Ayaklarını spor ayakkabılarından çıkarıp bana doğru çevirdi ve işte o zaman topuklu ayakkabılarını yakalayıp kucağıma koydum.

"Siz bir şey söylemeden önce, size Wright olayını ve kafamın nerede olduğunu anlatmam gerekiyor."

"Ne?" Dedim.

Gözlerini devirdi. "Aynen öyle." Yüzündeki birkaç tutam saçı itti. "Horned'daki konuşmamızı hatırlıyor musun, sana tek yaptığımın Bay Yanlış'la tanışmak olduğunu söylemiştim ve sen Bay Doğru açıklamasıyla geri dönmüştün?"

"Evet. Hatırlıyorum."

"Soyadınızın W-R-I-G-H-T olduğunu ve bunu sadece eğlenceli ve zekice bir şekilde kullandığınızı düşünerek ifadenizi kelimesi aldım. Sonra evdeki ofisinizde masanızın üzerinde *W* harfini gördüm ve bu düşüncemi doğruladı. R-I-G-H-T'ye gönderme yaptığınızı ve benimle oyun oynadığınızı hiç düşünmemiştim."

"Komik, bu şakanın kafandan geçtiğini düşünmüştüm, ama bunu görmezden gelmek ve aslında neyi kastettiğimi asla açıklığa kavuşturmamak istemedim. Ben sadece-"

"Biliyorum." Koluma dokundu. "Bu benim karışıklığım, senin değil. Ama şimdi sana şunu da sormak zorundayım: Eden sarışın mı?"

"Hayır." Güldüm. "Annemle babamın ikisi de siyah saçlı. Hiç sarışın doğurmamışlar. Onun saç rengi benimkiyle aynı. Neden?"

"Bu başka bir günün hikayesi" diye homurdandı. Sonra küçük bir kıkırdama çıkardı. "Bay Lockhart Wright-ne düşünüyordum ki ben?"

Ben de onunla birlikte güldüm. "Bilmiyorum."

Sessizleştğinde, "Bana her anlat Lockhart. En başından başla."

Vücudumu kaydırarak ona doğru yönelttim. "Bunu elimden geldiğince iyi bir şekilde açıklamaya çalışacağım. Mantıklı olup olmayacağımı bilmiyorum, bu yüzden bana tahammül edin."

Bunu nasıl ele alacağımı düşünmüştüm ama o düşünceler ve planlar artık yoktu.

Sadie en baştan başlamamı istemişti, ben de seslendim: "Walker ve Beck uzun zamandır gündemde. Walker aşçılık okulunda adını duyurdu, Beck ise liseden beri bir yıldız. Ben onların sahip olduğu şeyi istemedim, bunu asla istemedim."

Bardağı kalçamda dengeledim ve dudaklarımı sildim. "Geçmişim ve randevularımın bir geceden sonra nasıl bittiği konusunda sana açık davrandım ama sana söylemediğim şey, o kadınların hepsi olmasa da çoğunun benim kim olduğumu bildiği ve

içine. Aile işimizi, mali durumumuzu ve ünlü kardeşlerimi biliyorlardı. Ama sen, Sadie... sen farklıydın." Elim içkiye geri döndüğünde burbondan uzun bir yudum aldım. "Hiçbir şey bilmiyordun ve bunun ne kadar rahatlatıcı olduğunu anlatamam." Ayağını sıktım. "Bana dolar işaretlerinden yapılmışım gibi bakmaman. Beni Walker ve Beck hakkında soru bombardımanına tutmaman." Ayak parmaklarının üst kısımlarını ovuyordum ve durdum. "Bunun çok uzun sürmesine izin mi verdim? Muhtemelen. Dün gece garson sana soyadımı söylemeden önce soyadımı duyman gerekir miydi? Evet." Devam ettim, ama parmaklarımı ayak parmaklarının altına götürdüm ve aşağıya doğru ilerledim. "Bunun için özür dilerim. Her şey için özür dilerim."

Kollarını kavuşturdu, hâlâ içkisini tutuyordu. "Başlangıçta haberler şok ediciydi ama belki de bunun Celebrity Alert ile ilgisi vardı, bilmiyorum. Sunucu kokteyllerinizle masamıza gelmeden birkaç dakika önce telefonumda okumuştum, bu yüzden fotoğraflarınızı görüp Beck'in kardeşi olduğunuzu düşünürken, sunucunun Charred'ın sahibi olduğunuzu ve Wright değil Weston olduğunuzu söylemesiyle karşılaştım." Eli alnına gitti ve alnına bastırdı. "Bu bir bilgi çöplüğüydü ve hepsi bir anda oldu."

"Kesinlikle çok fazlaydı."

Eli alnından ayrıldığında başparmağı ağzına gitti ve pembe tırnağının köşesini çiğnedi. "Misafirperverlikte ne yaparsan yap, iyi yaptığını biliyordum. Araban, bahsettiğin jet ve bu ev arasında bunu yapmak zorundaydın" -salona baktı- "ama dürüst olmak gerekirse, benim için önemli değildi." Sessizleşti. "Keşke alarmdan ve sunucudan öğrenmemiş olsaydım ama kızgın değilim." Dudakları içe çekildi ve derin bir nefes aldı. "Bunu benden için sana kızamam Lockhart."

"Nasıl hissetmek istiyorsan öyle hissetmeye hakkın var."

"Demek istediğim, bana yalan söylediğini düşünmüyorum. Wright olayı kötü niyetli değildi, bir yanlış anlaşılmaydı. Beni kasıtlı olarak yanlış yönlendirmediniz. Ve Weston Grubu söz konusu olduğunda, bana söylemedin. Bu da yalan sayılmaz." Yutkunurken boğazının hareket edişini izledim. "Ve anlıyorum, hepsini anlıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, bu kadar bağışlayıcı olacağını düşünmemiştim."

Başını salladı ve göz temasını kesti. "Bazen... olayların olması gerektiği gibi gelişmesi gerekir." Bakışları yavaşça benimkine döndü. "Ve öyle oldu. Bizimle ilgili."

Kemerine masaj yaptım. "Bunu görme şeklini seviyorum."

"Lockhart..." Pencere duvarına doğru bakarken sesi kesildi. "Birinin sana aşık olmasını istedin; kardeşlerinin, ailenin ya da maddi olarak sahip olduğun hiçbir şeyin değil." Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde, "Bunu başardın" diye fısıldadı.

"Bu sözleri söylediğini duymanın beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin."

Gözleri bir an için kapandı ve tekrar açıldığında, duyguları içinden çıkmaya başlamıştı. "Şimdi, eğer bu Bryn olsaydı, elinizde *sahte* bir *erkek arkadaş* durumu olurdu."

Kaşlarım çok hızlı kalktı. "Bir ne?" "Beck'e aşık."

"O çok uzun bir kadın listesinin bir parçası."

"Eminim." Elimi iki ayağının arasına aldı. "Her şeyin bir nedeni vardır, buna gerçekten inanıyorum. Bak, sen biriyle çıkmaya meraklı değildin -tek gecelik bir adamdın- ve ben de kimseyle çıkmakla ilgilenmiyordum çünkü çok fazla Bay Yanlış'la tanışmıştım." Göz kırptı. "Birbirimizi Horned'da bulduk - ikimizin de tutkularını besleyen bir yer - ve her şey gelişti. Sanırım bu

mükemmel bir başlangıç." Kaşları çatıldı. "Anlamadığım tek şey, sana ne zaman Lockhart desem -birkaç saniye önce bile- beni hiç düzeltmedin. Neden?"

"Lockhart benim gerçek adım, herkes bana kısaca Hart der. Kahretsin, annem bile bana Lockhart der. Ama bu geçmişimle ilgili söylediklerime geri dönüyor. Diğer herkes Hart'ı kullandı. Ama tanıştığımız andan itibaren girişimiz önceki kadınlara hiç benzemiyordu ve bunun nedeni bana Lockhart demeni söylemiş olmamdı. Bu hoşuma gitti. Başka hiçbir kadında olmayan bir parçamın sende olması hoşuma gitti. Bu yüzden seni hiç düzeltmedim." İçkiyi yanımdaki masaya koydum ve arka mindere uzanıp elimi boynunun dibine yerleştirdim. "Horned'da tanıştığımız o gece bana Lockhart demeni söylememin nedeni orada gizli görevde olmamdı." Kıkırdadım. "Kulağa çok resmi geliyor ama bölgede yeni restoranlar açıldığında Colson, Eden ya da ben gidip kontrol . Walker ve Beck gidemez, hemen tanınırlar. Yani, rakiplerimizi değerlendirmek için o bardaydım. Sadece bir kokteylden öteye gidemedim."

Gülümsedi. "Oops."

"Bir garsonun, müşterinin ya da barmenin adımın Hart olduğunu söylediğimi duyması ihtimaline karşı, pek tanınmadığım bir isim seçtim. Walker ve Beck en tanınmış iki Weston olsa da, ailemiz sahip olduklarımızla son derece halka açıktır ve -kim bilir- birinin benimle bağlantı kurma ihtimali vardı ve ben bu riski göze alamazdım." Çenesinin altını okşadım.

Bana neredeyse emojiye benzeyen geniş bir sırıtış attı. "Artık pek çok kişi senin kim olduğunu biliyor diyebilirim."

Tıslayarak biraz hava çıkardım ve elimi omzuna kaydırdım. "Evet, o konuda."

"Bugün internetin her yerinde sen vardın."

Başımı salladım. "Durdur şunu," diye inledim.

Güldü. "Kendin bir ailen var. Yüzünün çoktan internete düşmemiş olması muhtemelen bir mucize." Parlatıcıyı

dudaklarını. "Çok da güzel bir yüz." Göz kırptı. "Neden bütün kadınların senin için yanıp tutuştuğunu anlayabiliyorum."

"Sadie, duruma hiç yardımcı olmuyorsun." Yanıtıma rağmen hâlâ kıkırdıyordum. "Telefonda Beck bana benden makaralar yapıldığını söylediğinde zaten kaybettim. Bunu istemiyorum."

"Bazı gönderileri taramış olabilirim." Gülümsemesini engellemeye çalışarak dudaklarını dışarı doğru itti. "Beck haksız değil. Ama makaralardan daha fazlası var. Her sosyal medya sitesinde varsın ve paylaşımlar... seni karşı konulmaz bulan bir grup azgın kadından bekleyebileceğin türden."

İçimi çektim. "Sik beni."

"Görünüşe göre büyük bir rakibim var."

Şaka yaptığını anlayabiliyordum ama yine de "Yapmıyorsun." dedim. Elini tuttum. "Bunu istiyorum. Seni. Bizi. Hepsini." Bekledim. "Umarım bunu açıkça belirtmişimdir. Ve umarım bunların hiçbirisi senin hislerini değiştirmez."

Gözlerindeki duygu tamamen kaybolmuştu ama geri gelmişti. "Sen de benim için farklıydın. En başından beri, hiçbir şey daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemedi." Nefes almak için durdu. "Senden hoşlanıyorum Lockhart. Senden gerçekten ama gerçekten hoşlanıyorum."

"Neden bir *ama* geliyor gibi hissediyorum?"

Yüzü düştü ve elini tutuş şeklime baktı. "*Ama diye bir şey* yok." Sonunda tekrar yukarı baktı, göğsü inip kalkıyordu. "Hiç *ama* hiç yok."

"Bu işte biz de varız."

Bu kez, dudakları aralanırken duyguları da döküldü. "Evet. Kesinlikle öyleyiz."

Gülümserken başparmağımı onunkinin etrafında gezdirdim, ta ki plastiğin sertliğini hissedene kadar. Başparmağının arka kısmına sarılmış bir yara bandı vardı. "Ne yaptın kendine?"

"Ah. O." Yanakları kızardı. "Yemek yaparken kendimi yaktım."

Sırıttım. "Ne yapıyordun?"

"Sadece... bilmiyorum... biraz sebze soteliyorum."

"Kahretsin." Cebimde bir dizi titreşim oldu. "Bir saniye," dedim ve telefonumu çıkardım, ekranda mesajı gördüğümde nefes verdim.

WALKER

Konuşmamız lazım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Telefonumu cebime geri soktum. "Sadece Walker. Çok kızgın."

"Sana mı?"

Ona abartılı bir şekilde başımı salladım. "Ah, evet." "Neden?"

"Şimdiye kadar Ünlüler Alarmı'nı gördüğünü ve bunun bir ton drama yarattığını varsayıyorum."

"Uyarıdan neden rahatsız olsun ki? Tabii Horned'u satın aldığınızdan bahseden kısımdan bahsetmiyorsanız. Bekle, sen ve Beck o gece gerçekten bu yüzden mi oradaydınız?" Elini kaldırdı. "Özür dilerim. Seni zorlamak istememiştim. Bunların hiçbirini beni ilgilendirmez ve bunların hiçbirisi hakkında benimle konuşmak zorunda değilsin. Bunu söylememeliydim bile-"

"Evet. Hepsine." Elini bıraktım ve iki ayağını da tutmaya geri döndüm, ayak parmaklarının altını ittim ve gözleri bana bunun ne kadar iyi hissettirdiğini söyledi. "Bunu sana itiraf ediyorum çünkü sana güveniyorum. Ve umarım az önce itiraf ettiğim bu bilgi güvenimi kanıtlar." Kıpırdamadan durdum. "Ailem dışında hiç kimseyle işim hakkında konuşmam. Konuşmam. Ama az önce seninle konuştum ve bunun daha fazla olacağını görüyorum. Çünkü ben de seninle uzun bir gelecek görüyorum Sadie. Bitiş tarihi olmayan bir gelecek."

Bana sessizce baktı ve sonra dizlerinin üzerinde manevra yaparak vücudumdaki kısa mesafeyi emekleyerek geçti,

Belime sarıldı, kollarını boynuma doladı. "Ben de bunu istiyorum." Kendini alçalttı, beni öpmeden önce amını sikime dayadı ve fısıldadı, "Ve bunu istiyorum."

TWENTY

Sadie

| yapmamıştı. tırmandı üzerine
Lockhart'ın kucak Çünkü
Ailesinin işlerini sakladığını ve çok gizli iş bilgilerini
bana emanet ettiğini itiraf etmişti ve bu suçluluk duygusu beni
bitiriyordu. Kucağına tırmanmıştım çünkü adam içimi
bilmediğim bir cinsel enerjiyle doldurmuştu.
mümkündü.

Ama suçluluk duygusu yoktu dersem yalan söylemiş olurum. Gerekçeleri konusunda dürüst davrandığımda, itiraf etmek için her şansım vardı ve bunu yapamadım ve bu beni yaşayan en kötü insan gibi hissettirdi. Kelimeler orada değildi. Onları dudaklarımdan dökmeye çalıştım ama kıpırdamadılar. Sadece bu kayayı göğsümden çıkarmak ve hayatımın o kısmını paylaşmak istiyordum ama bir şey bana izin vermiyordu.

Aynı şey onun benim için doğru erkek olduğunu da pekiştirdi, özellikle de duygularını paylaştıktan sonra. Sevgili Foodie'nin ne istediğine ya da geleceği için en iyisinin ne olduğuna bakmaksızın onun gitmesine izin veremezdim; bunların hiçbir önemi yoktu.

Önemli olan benim onun hakkında hissettiklerimdi.

Ama dürüstlüğün kapısını açmak yerine, içimdeki karıncalanmanın kazanmasına izin verdim. Beni dizlerimin üzerine çöktürmelerine izin verdim ve bacaklarının üzerinden sürünerek kucağına oturdum ve bedenimi onunkine sardım.

Giderek sertleşen aletini okşarken, en yumuşak tonda, "Ve ben bunu istiyorum," dedim.

Elleri yüzüme hareket etti ve beni gücüyle tuttu. Artık onun yanında olmadığım zamanlarda arzuladığım bir güç. "Sikimi mi istiyorsun, Sadie?"

Dudaklarıma yakın duran başparmağını öptüm, o konuşur konuşmaz bacaklarımın arasındaki ıslaklık yoğunlaştı. "Evet."

"Nereye istiyorsun?" inledi.

Daha önce hiç yapmadığım şeyler ve bunları onunla nasıl yapacağım hakkında konuştuğumuz düşünülürse, bu yüklü bir soruydu.

Sorduğu şey bu muydu yoksa evinin hangi bölümünü manzara olarak istediğimi mi soruyordu bilmiyordum. Geçmişte mutfak adasını, önündeki zemini ve yatak odasını vaftiz etmiştik. Hâlâ çok fazla oda vardı.

Belki ikincisini soruyordur diye dışarı baktım.

-Güneş çoktan batmış, gökyüzü koyu eflatun ve antik altın tonlarıyla aydınlanmıştı ve temiz hava beni rahatsız başlamıştı.

Dalga geç benimle.

Tenim arzuyla karıncalandı, tıpkı arabasında beni parmakladığında gibi.

"Henüz jakuzinize girmedim," dedim.

Bakışlarım ona döndüğünde dudakları aralanmıştı, gözlerindeki açlık patlıyordu. "Seni o suyun içinde becermemi mi istiyorsun?"

"Ya da havuza."

Bakışları ağzıma kaydı ve o bölgeyi incelerken başparmağı her iki dudağımın üzerinde gezindi. "Suyla ilgili bir sorun var. Prezervatifin üzerimde kalacağını sanmıyorum. O kadar ıslak olacak ki kayacak."

Karıncalanmalar zonklamaya dönüşüyordu.
Her yerde.
Göğsümde, amımda, birinden diğerine geniş bir rotada
yarışıyor.

"değil," dedim ona.

"O zaman beni nerede istediğini söyle."

Başımı salladım ama elleri hareket etmedi.

"Hayır, yani değil, giymek zorunda değilsin."

Bakışları daha da yoğunlaştı, dişleri alt dudağını sıyrıyordu.
"Bana ne diyorsun, Sadie?"

"RİA'm var. Ben temizim. Birlikteyiz." Gülümsedim.
"Endişelenmemi gerektirecek bir neden söylemediğin sürece
prezervatife ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum."

"Benim açımdan bir neden yok."

Boynuna eğildim, o seksi, sıcak, odunsu kokuyu kokladım.
"Beni dışarı çıkar Lockhart. Jakuzi, havuz, her neyse."

"Seni şaşırtacağım," diye homurdandı ve ben boğazını
öperken başını geriye attı. "Biliyorsun, bu gece bana yaptığın şey
buydu."

Ellerim göğsünde düzleşti, göğüs kaslarının sertliğini, taş
kadar derin oyuklarını hissettim. "Bu sonucu beklemiyor
muydun?"

"Seni prezervatifsiz becermek mi, hiç yapmadığım bir şey
mi? Kesinlikle hayır."

"Sürpriz, " diye şarkı söyledim.

Kıkırdadı. "Üzerinde çok fazla şey var." Yüzümü bıraktı ve
tişörtü kollarımdan aşağı çekerek kanepeye bıraktı. Elleri serbest
kalınca spor sütyenimin alt kısmına ve elastik malzemeyi
başımın üzerinden çekti.

"Yardıma ihtiyacın var mı-" Ayağa kalkıp beni kendisiyle
birlikte kaldırırken sesim kesildi.

Bizi döndürdü, sırtım kanepeye dönüktü ve beni oturttu. O
benim önümde dururken

Taytımın belini açtım ve çoraplarımı da yanıma alarak bacaklarımdan aşağı sıyırdım.

"Kendimi bile bu kadar hızlı soyamıyorum."

Sırıttı ve -Tanrım- bu çok güzel bir görüntüydü. "Buna sahip olduğum gizli bir yetenek diyelim."

Tişıörtünü başının üzerinden kaldırırken, kemerinin tokasını çektim ve kot pantolonunun düğmesini ve fermuarını açarak bacaklarımdan aşağı düşmesine izin verdim. Pantolonunu çıkardı ve vücudunda kalan tek şey boxer külotuydu, bu yüzden onları çekiştirdim, düşmelerini izledim ve onu içine almak için arkama yaslandım.

O azgın ereksiyon, sıralı karın kasları, bu gece zaten hissettiğim göğsü, omuzlarının şişkinliği ve kollarından aşağı inen damarlar - onunkinden daha mükemmel bir vücut yoktu.

Sadece dokunmak
istedim. Sadece öpmek
istedim.

Sadece bana karşı hissetmek istedim.

"Buharın mı bitti?" diye sordu.

Başımı salladım. "Yakınından bile geçmiyorum. Sadece manzarayı takdir ediyorum."

Sikini pompaladı ve klitorisim ağrımaya başladı.

"Seni şekilde kaç kez gördüğümün bir önemi yok, asla yeterli olmayacak."

Avuç içi aletinin başında gezindi. "Her santimim senin." Bana doğru başını salladı. "Tıpkı muhteşem vücudunun her santiminin benim olduğu gibi." Beni koltuktan kaldırdı ve bacaklarım beline dolandığında, "Seni ne kadar hayal ettiğimi bilemezsin," dedi. Ağzı benimkine yaklaştı. "Ve şimdi bizi hiçbir şey ayırmayacağına göre, amının ne kadar sıcak hissettiğini bileceğim. Ve ne kadar ıslanabileceğini."

"Beni bekletmeyi bırak."

"Talepleri var..."

"değil. Seni istiyorum."

"Öp beni. Beni ne kadar çok istediğini göster."

Dudaklarım onunkilerle buluştuğunda, oturma odasında ilerlediğimizi hissedebiliyor, sürgülü cam kapının açılma sesini duyabiliyor ve dışarıdaki havanın tenime vuruşunu hissedebiliyordum. Birkaç basamak indiğimizde, suyun sıcaklığı bana hangisini seçtiğini söyledi.

"Soğuk seçmişsin." Titremeden gülümsedim.

"Çünkü seni öyle bir çalıştıracam ki bir dakika içinde terlemeye başlayacaksın. Bunu yapmak için suya ihtiyacın yok."

"Mmm. İyi karar."

Bizi boğazımıza kadar suya daldırdı ve sırtımı duvarın ortasına doğru itti. Sonsuzluk tarzındaydı, bu yüzden sanki havuzun sonu yokmuş, kanyonun kenarında sallanıyormuşum gibi bir izlenim veriyordu.

"Şu anda bizi kaç kişi görüyor?" Ben sordum.

Elleri sırtımı bir aşağı bir yukarı ovuşturdu. "Sanırım havuzumu gören arka pencerelerinden bakan herkes bizi görebilir. Ama bu nedenle havuzun ışıklarını açmadım. Karanlık bir iç kaplama ile suyun içini göremeyecekler, sadece kafalarımızı görecekler. Ta ki dışarısı zifiri karanlık olana kadar, o zaman da dürbün olmadan hiçbir şey göremeyecekler."

"Ve bu senin için sorun değil mi?" Onu test ediyordum.

"Vücudunu göremedikleri sürece öyleyim. Ve seni kollarımdan bırakmadığım sürece de göremeyecekler ve bunu yapmaya hiç niyetim yok."

Omuzlarını sıkıca kavradım. "Lockhart paylaşmaz, görsel olarak bile."

"Hayır." Elleri kıçımı çevreledi. "Benim olan benimdir. Ve sen, Sadie, benimsin."

TWENTY-ONE

Hart

T Sadie'nin kıcını ellerimde hissetmek. Dudaklarımda teninin tadı. Her nefes alışımında onun kokusu. Hayat daha iyiye gitmedi. Ama düzeldi.

Çünkü daha birkaç dakika önce bana prezervatif takmak zorunda olmadığımı söylemişti ve bu, onu havuzun duvarına doğru biraz daha yukarı kaldırıp aletimin ucuna yerleştirdiğim anda onu hissedeceğim anlamına geliyordu.

Onu daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde. "Neyi sevdiğimi biliyor musun?" diye sordum.

Ellerini boynuma doğru kaydırды. "Anlat bana."

"Bana vücudunu verdin. Ve ben ona istediğim her şeyi . Bu da ne bekleyeceğini asla bilemeyeceğin anlamına geliyor. Yaptığım her şey sürpriz olur."

Ellerini saçlarımin arasında gezdirdi. "Ve tüm bunlar beni nefessiz bırakıyor."

Tanrım, muhteşemdi. "Ağzım sana bunu yapıyor mu?" "Evet."

"Parmaklarıma ne dersin?" Parmaklarımı yanaklarının arasına soktum ve yüksek deliğe dokundum. Kenarı yuvarladığımda biraz hava aldığını hissettim.

"Evet."

"Peki ya dilim?"

Kulağına götürdüm, arkasından saç çizgisine, boynundan aşağıya ve köprücük kemiğine gitmeden önce dış kenarını nazikçe yaladım. Bana daha fazla yer açmak için başını arkaya yatırdı ve ben de onun sunduğu her santimi kullanarak, suyun göğsüyle buluştuğu yere ve dudaklarına kadar sürükledim.

"Klitorisinin üzerindeyken nefesini kesiyor mu? Ya da amının geri kalanını yalamak için klitorisinden aşağı kaydırduğımda?"

"Tanrım, evet."

"Sana ağzımı vermek istiyorum, Sadie." Onu biraz daha yukarı kaldırdım, ucumu hedefledim, böylece tek yapmam gereken ileri doğru sarsmaktı ve onun içinde olacaktım. "Bu akşam bir ara yapacağım ama şu anda ne kadar sıkı olduğunu hissetmem gerekiyor." Bacakları etrafımda olduğu için yerimde kilitlenmişim. "Ve sikime boşaldığını hissetmek istiyorum."

Dudakları ıslaktı ve parlıyordu - havuzdan değil; dilinden geliyordu - ve ben sadece onları yiyip bitirmek istiyordum.

Ellerini saçlarımin arkasına doğru kaydırды. "İçime boşalacak mısın?"

Zonklamama neden olan bir soru. Ve bu beni daha da sertleştirdi. "Sadece sen istersen."

". Hissetmek istiyorum-"

Bu itiraf, daha fazla ilerleyemeyene kadar horozumu gömmek için itmem için gereken tek şeydi. "Evet," diye tısladım. "Bu hissi bekliyordum ve lanet olsun, bu çok iyi."

"Lockhart!"

Bu değildi. a ılık . Acı; o oldu a ılık zevk.

"Tanrım," diye inledim. "Bir şey nasıl bu kadar iyi hissettirebilir?"

Bu hissi ona nasıl tarif edebilirdim? Ona damladığını söyleyebilirdim. Sıcak olduğunu söyleyebilirdim. Ona sıkı olduğunu söyleyebilirdim.

Ama bunu yaşamadığı sürece asla anlamayacaktı. Normalde aramızda bu hassasiyetin çoğunu engelleyen bir lateks parçası varken ve sonunda bu hisleri yaşamaya başlamışken olmazdı.

Onunla birlikte.

Kalçalarımın sallanışı göğüslerine bir su dalgası gönderdi ve yüzümü aşağı eğip meme uçlarından birini ağzıma aldım. O kadar sertti ki, dilimle fiske vurdukça daha da sertleşiyordu.

Dişlerim ucunu geçerken "Oh," diye bağırdı.

Diğer tarafa geçtim, önce üfledim, sonra dudaklarımla tomurcuğu çektim.

"Ben... dayanamıyorum. Bu... çok iyi," diye nefes aldı.

Aynen benim düşüncelerim.

Ama buna bir şey eklemek üzereydim.

Elim hâlâ kıcının üzerindeyken, o yasak noktayı tekrar buldum ve parmağımla ovdum. Tüm dış kısmı boyunca, beklentiyi arttırarak. Islaklık eklememe gerek yoktu, zaten bir havuzun içindeydik. Sadece doğrudan içine girip onu şok etmek istemiyordum.

Bu yüzden acele etmedim, onunla alay ettim, güvenini kazandım, "Amcığına doyamıyorum" diye inledim.

Ve yapamadım.

Parmaklarım meşgul olsa da, sikim onun içinde olduğu her saniyeyi seviyordu.

"Zorunda değilsin," diye ifade etti. "Ne zaman istersen bana sahip olabilirsin."

"*Mmm.*" Hızımı artırdım, tamamen içindeyken kalçalarımı . Bunun yaptığı şey yanlarına vurmak ve G noktasına dokunmaktı, dönüšte onu daha da sıkı hale getirdi, sürtünme

Bu da onun tutkusunu artırarak etrafımda daralmasına neden oldu.

Birazcık değil.

Beni sıkıyordu. Ve "Evet! Daha sert!" diye bağıırıyordu.

"Ne istediğine dikkat et, Sadie. Parmağım kışının hemen dışında."

"Bu beni korkutmuyor."

Diğer elimle yüzünü tuttum ve vücut ağırlığımı kullanarak onu duvara yaslardım. "Neden?"

"Çünkü bana harika hissettirmeyen şey vermeyeceğini biliyorum."

Çok ateşli bir cevap.

Ona birkaç hamle daha yapana kadar bekledim, sikime daha da ihtiyaç duyduğunda, daha da yüksek sesle nefes aldığıında, ona dikkatlice sadece parmağımın ucunu verdim.

"Ah!" diye nefes verdi.

Ama geri çekilmedi.

Çekinmedi.

Ben biraz daha derine girdiğimde inlemeye başladı.

"Daha fazla mı istiyorsun?"

Bana bakarken dudağını ısırđı ve başını salladı. "Yesss."

Benim yaramaz kızım.

daha fazlasını alacaktı. O gelecekti.

Ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyordum -sadece onu becerirken hissettiklerimden değil, sesinden, nefes alışından, tırnaklarının omuzlarımı bulup tam içine girmesinden de.

"Sana daha fazlasını verirsem, boşalacaksın." Parmağımı yarısına kadar soktum, alışmasına izin verdim çünkü tamamını götüne sokup çıkardığım anda onu zevkten kaybedeceğimi biliyordum.

Bunu alacaktı.

Sadece henüz
değil. "Seni
hissedecek
miyim?"

"Neyi hissedeyim, Sadie?"

Birkaç kez nefes nefese kaldı. "İçime boşaldığını hissedecek miyim?"

Çünkü onun amını döllerimle dolduracaktım. Ve o da bunu hissetmek istiyordu.

"Seni ikinci kez boşalttığımda boşaltacaksın," diye söz verdim.

Gülümsedi. "İkinci seferin senin ağzından olmasını istiyorum." Dudaklarına dokundu. "Bu havuzda, şu anda, birlikte boşalmamızı istiyorum. Orgazmın içinde kaybolmadan ve ne olduğunu bile anlamayacak kadar bitkin düşmeden önce bunu hissetmek istiyorum."

Onu o alanda görmüştüm.

Neredeyse her sevişmemizde onu oraya koyuyordum, bu yüzden ne dediğini anlıyordum.

"Ve beni en çok ne boşaltıyor biliyor musun?" Dudakları tam benimkilerin önündeydi ve nefesindeki tatlılığın tadını alabiliyordum. "Yaklaştığını duyduğumda ve bunun gerçekleşmeye başladığını hissettiğimde, durup çekilmen ve şansımı kaybetme korkusu beni daha hızlı boşalmaya zorluyor ve"-başını arkaya eğdi, sanki bu fikir onun için düşünmesi gereken çok şey varmış gibi-"buna bayılıyorum."

"O zaman alacağın şey bu." Parmağımı sonuna kadar içeri kaydırdım. "Hemen şimdi."

Neler olduğunu anlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı. -Beklediği şey ile gerçekte nasıl hissettirdiği arasındaki fark. Ve elim geri çekilip geri döndüğünde, o gözler normal boyutlarına geri döndü.

Dudakları aralandı ve uzun, bastırılmış bir inilti çıkardı, "Oh!"

"Sana söylemiştim. Sadece bekle, daha iyi olacak."

Aletimin üzerindeki kısa, sert kılların klitorisine bastırıldığından emin ve hızımı artırdıkça ve

Kalçalarımı döndürdüğümde, itişlerim da güçlenirken, parmağım kıcını okşadı.

"İşte bu kadar." Biraz sıcak hava çıkardım. "Tam istediğim gibi boşalacaksın."

Kendini harika hissetmek istiyordu ve ben de bunun olmasını sağlayacaktım.

Ben de tutmadım.

"Lockhart!"

Bu onun orada olduğunun, sınırın sadece birkaç çarpma uzakta olduğunun işaretiydi, onu oraya daha da hızlı götürecek şey benim de yolda olduğumu bilmektir.

Bunun gerçekleşmesi için neredeyse hiçbir şey gerekmedi. Ben zaten oradaydım, neredeyse başından beri oradaydım.

"Evet, Sadie. Agh, siktir!" Bu an için sakladığım şey bir enerji patlamasıydı, derinlere inen, sertleşen, ekstra keskin bir şekilde süren bir dalma. "Boşalmamı hissetmek ister misin?"

"Evet!"

Parmağımı içeride tuttum, ama sikimi değil; o da onu dövüyor, döllerimin taşaklarımdan kalkıp ucumdan fışkırmasını sağlıyordu. "Ah! Oradayım. Oradayım amına koyayım!"

Duymaya ihtiyacı olan şey buydu.

Çünkü orgazmımın sesi kulaklarına ulaştığında, onun dağıldığını hissettim.

"Aman Tanrım," diye bağırdı. "Durma!"

Hâlâ benden daha fazlasını alacaktı, henüz tükenmemiştim.

Ama bunu ona söylemezdim.

İçindeki her şeyin güçlenmesi için sonundan korkmasına ihtiyacım vardı.

"Aman Tanrım." Kıcına parmağımla küçük bir darbe indirdim, sadece nabız atmasına yetecek kadar. "Kahretsin, beni sağıyorsun."

geri kalanı çekilmeden önce, her biri daha yoğun bir şekilde ona çarpan birkaç smaç daha aldı.

Bunu istedi. için
yalvardı.

Ve , "Hissedebiliyorum!"

Titremeler onun bedenine hükmediyordu ve benimkine de aynısını yapıyordu. Boşta kalan elimle tutundum, iniş ve çıkışları geçmeye çalıştım, boşalana kadar durmadım.

Nefes nefese, kolları ve bacaklarıyla bizi birbirimize kenetledi ve ağzını benimkinin önüne yerleştirdi. "İşte bu bir sürprizdi."

"Ne kadar hoşuna mi bahsediyorsun?"

Dudağını ısırdı. "Evet."

Sözlerimi hissedebilmesi için burnumu onunkine dayadım. "Kıçına boşaldıktan sonra bunu tekrar söyleyeceksin."

TWENTY-TWO

Sadie

BEN

Lockhart'tan yeni geldim. Her şeyi konuştuk ve her şey yolunda. Bilmek istediğini biliyorum ve şu anda benim gibi "pheeeew" dediğini de biliyorum.

BRYN

Bekle, ona kendinden mi bahsettin?

BEN

Hayır. Sadece onun tarafından konuştuk. Weston-Wright olayını ve şirketin sahiplerinden biri olduğunu bana neden söylemediğini.

BRYN

Kızım, adamın ruhunu açığa çıkarmasına izin verdin ve DF hakkında hiçbir şey söylemedin mi?

BEN

Yapamadım. Yapmak istedim. Denedim. Ve tamamen kilitlendim. Kelimeler orada değildi, Bryn.

Sanırım Toro'nun açılışını atlattığımda kendimi daha iyi hissedeceğim ve bunların bir kısmını onunla paylaşabileceğim. En azından kendime bunu söyleyip duruyorum.

BRYN

Peki ya Toro hakkındaki yorumunuz iyi değilse? O zaman ne olacak? Lockhart'a restoranını parçaladığını gerçekten itiraf edebilecek misin? Bana öyle geliyor ki o zaman itiraf etmek şimdi itiraf etmekten daha zor olacak.

BEN

Dua edelim de 5 yıldızlı bir deneyim olsun ve konuşma ikimiz için de kolay geçsin.

BRYN

ya değilse?

BEN

O zaman yedim.

BRYN

Diyelim ki 3 yıldız. İncelemenizde bu konuda dürüst olur muydunuz? Yoksa erkek arkadaşın için yalan mı söyledin?

BEN

Yalan söyleyemem. Bütün kariyerimi dürüstlük üzerine kurdum. Başka türlü nasıl yapacağımı bilmiyorum.

BRYN

JFC.

BEN

Biliyorum...

Mutfak tezgahında yer açmak için aydınlatma tripodlarından birini kenara ittim, böylece öğle yemeğimi yiyebilecek kadar yerim oldu.

Ev yapımı makarna ve peynir videosu çekmek için çok uzun bir sabah geçirmiştım. Kullandığım peynir rendesini üreten şirket bölümün sponsoruydu ve pişirme işlemi bittikten sonra hepsini karıştırıp Tupperware'e koydum - Sevgili Foodie'nin yaptığına dair işaretlerin çoğunu gizleyerek - ve eve götürüp tadını çıkarması için kapıcıma getirdim. Eğer bir kase dolusu

Makarna, özellikle de dört çeşit peynir ve kalın, kıvrırcık erişte ile yapılmış bir makarna - canımın çektiği, ekstra rahatlık ve sevgiyle yapılmış bir yemek - yirmi dakikadan kısa bir süre içinde doymuş ve uyumuş olurdum. Bugün çekmem gereken iki video, yazmam gereken bir makale ve çekmem ve programlamam gereken birkaç statik gönderi varken uyumaya vaktim yoktu.

İki haşlanmış yumurta, doğranmış sebzeler ve humustan oluşan öğle yemeğimi atıştırırken, birkaç gün önce çektiğim ve bu sabah yayına giren videoyla ilgili bazı yorumları gözden geçirmeye çalıştım. Her bir sosyal medya sitesinde ayıklamam gereken binlerce yorum vardı. Aralarında en dost canlısı olan Instagram'dan başladım ve takipçilerimin yazdıklarını okuyarak daha önemli sorulara yanıt verdim.

Gördüğüm en iyi somon kasesi. Seni özel şefim olarak tutabilir miyim, sevgili gurme?

Los Angeles'ta tırnak teknisyeniyim. Beni . Patilerini boyamak isterim.

Kewpie Mayo mu kullanıyorsunuz yoksa Hellmann's mı?

Neden her şeyi bu kadar lezzetli gösteriyorsun? Elveda, protein diyeti. Merhaba, karbonhidrat.

Ew. Kim yara bandıyla yemek yapar ki? Bunun ne kadar sağlıksız olduğunu biliyor musun? En azından bir eldiven takabilirdin.

Yara bandı takmışsa kimin umurunda? Onu rahat bırak. O bir insan.

İnsan ve bir kadında istediğim her şey. O parmaklarını her gün bana dolayabilir.

Ekranıma bir metin geldi ve gözlerimi Takipçilerimin vahşiliği ve ben de üzerine .

LOCKHART

Az önce tadına baktım.

BEN

Nasıl?

LOCKHART

İş için duş aldıktan sonra senin amını yemenin en iyi yanlarından biri de günün geri kalanında yüzümde olman.

BEN

Bana işte olduğunu söylüyorsun... ve hala benim tadımı alabiliyor musun? Toplantı üstüne toplantı yapıyorsun, ailenle konuşuyorsun.
-Ve ben oradayım, ağzındayım, sanki önemli bir değilmiş gibi?

LOCKHART

Ben de sana tam olarak bunu söylüyorum.

BEN

Aman Tanrım.

Beni tekrar ıslattığını biliyorsun, değil mi? Ve farkındayım, daha beş saat kadar önce seninleydim, ama bana yaptığın şey bu. Beni sürekli tahrik ediyorsun.

Tam Gönder tuşuna basmıştım ki telefonum çalmaya başladı, ekranda patronumun adı vardı.

Ne için aradığını biliyordum. Sadece bugün o konuşmayı yapacak midem yoktu.

Ama başka seçeneğim yoktu.

Parmağımı ekranda kaydurdum ve "Merhaba" dedim.

"Sadie, iyi günler. Sohbet etmek için bir dakikan var mı?"

LOCKHART

Bana ne yaptığını bilmek ister misin?

BEN

Evet.

"Elbette." Fotoğraf makinemin tezgâhın üzerinde durduğu yerde küçük bir kâğıt ve kalem buldum ve elime aldım. "Ne var ne yok?"

"Son konuştuğumuzda Toro'nun açılışı hakkında konuşmuştuk ve ben de bu kadar ses getirmişken, incelemenizin ivmesini arttırmak istediğimi belirtmiştim,

gibi Biz yaptiile Boynuzlu.Benim plan o için
gerçekten olsun seyircilerimizin ağzı sulanıyor."

"Evet, hatırlıyorum ve planınızı çok beğendim."

"Güzel. Çünkü bunu başlatmanın zamanı geldi."

Ciğerlerimi doldurmaya çalıştım, gözlerim kapanırken

"Tamam" dedim. "İşte benim fikir, Sadie: Biz
gidiyor için bölmek ve

üç aşamaya böldük ve işleri daha da güçlendirmek için
Horned'da yaptığımızdan daha da uzattık. Birinci aşama,
Charred'in incelemesi olacak. İkinci aşama, Musik'in
incelemesi. Ve üçüncü aşama -son aşama- Toro'nun incelemesi
olacak."

Gözlerim fıldır fıldır açıldı. "Bir saniye bekle." Kalbim o
kadar hızlı ve sert çarpıyordu ki sesimi duyabileceğine yemin .
"Toplam üç değerlendirme mi istiyorsunuz? Los Angeles'taki üç
The Weston Group şubesi için de mi?"

"Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyormuşsun gibi geliyor."

Öyle miydi? Yoksa bir Weston'la çıktığım için mi
çıldırıyordum?

Bu noktada söyleyemeyecek kadar çarpıktım.

Beynimi Lockhart öncesi bir ortama sokmam gerekiyordu.

Ama o hayatın nasıl hissettirdiğini bile zar zor
hatırlayabiliyordum - şu anda düşüncelerime o kadar
hükmediyordu.

"Ben sadece"- biraz hava aldım-"bunun çok fazla olduğunu
düşünüyorum."

"Ve bence o kadar çok izleyici çekecek ki sitemiz çökecek."

LOCKHART

Beni çok sertleştiriyorsun. Kapımı kilitleyip dün gece
havuzumdaki görüntünle mastürbasyon yapmak
üzereyim. Ve sonra aldığımız duş. Ve bu sabah seni
ağzım amında uyandırışım.

Başımı salladım, az önce saldıgım havayı bulmaya
çalışıyordum, ciğerlerim o kadar dardı ki içeri girebileceğimi
sanmıyordum. "Charred ve Musik'in tam bir incelemesinden mi
bahsediyorsun yoksa oradaki deneyimimden küçük bir kesit mi?"

"Bir bakış atma fikrini beğendim, ancak görüşünüzü de
içermeli. Bunu fotoğraflarla kısaltılmış bir inceleme olarak
düşünün. Daha az

Bunlar için tüyo, daha fazla et. Gelecek hafta Charred'in incelemesini yayınlayacağız, bir sonraki hafta Musik'in incelemesi olacak ve bir sonraki hafta da Toro'nun tam incelemesi olacak."

"Önümüzdeki iki hafta için programımda olan iki restoran ne olacak? Hâlâ onlara gitmemi istiyor musun? Ve yorumları yazmamı? Yoksa onları durdurup sadece The Weston Group'a mı odaklanacağız?"

LOCKHART

Bu gece seni görebileceğimi söyle?

"Evet, yine de diğerlerine gitmeni istiyorum," dedi patronum. "O haftalarda, biri The Weston Group gezisinden diğeri de yemek yiyeceğiniz yerden olmak üzere iki gönderinizi paylaşacağız." Durakladı. "Anladığım kadarıyla o haftalar boyunca, normalde sadece bir akşam *Seen* için çalışırken iki akşam *Seen* için çalışacaksın. Ve bunun iki kat fazla iş anlamına geldiğini biliyorum. Bunun karşılığını fazlasıyla alacaksın Sadie."

bu konuda endişeliydim, ne de üzerime yüklediği iş miktarı konusunda endişeliydim.

Başa .

Kömürleşme de büyük bir sorun değildi. Yakın zamanda gitmiştim. Bol bol fotoğraf çektim. Yemek, ekmeğinden tatlı sırasında içtiğim espresso martinisine kadar, Charred'in Manhattan'daki yerinde yediğimden çok daha iyiydi; bu da kullanabileceğim ve geri dönmek zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu.

İncelemem mükemmel olacaktı, bu yüzden en azından o restoran söz konusu olduğunda rahat bir nefes alabilirdim.

Ancak Musik ve Toro'da deneyimlerimin aynı olup olmayacağını bilmiyordum.

"Hepsini halledeceğim," diye ona güvence verdim. "Endişelenme."

"Dediğim gibi, haftada iki makalenizi yayınlayacağım. Charred ve Musik hafta ortasında yayınlanacak. Charred için bu hafta sonu, Musik için de önümüzdeki hafta sonu yazılarını bana ulaştırabilirsen çok iyi olur."

."

Midem aksini söylese de. "Sadie?"

Kalemim boş kâğıda vurdu. "Öyle mi?"

"Horned'daki makalenizden sonra *Seen*'in izlenme oranının yüzde on iki arttığını söylemiştim. The Weston Group ile ilgili makaleleri yayınladığımızda, onların itibarı, takipçileri ve beklentiyi oluşturma şeklimizle, rakamlarımız daha da artacak."

Yuttuğum tükürük boğazımdan aşağı asit iniyormuş gibi hissettirdi. "Biliyorum."

"Demek istediğim, bu çok büyük bir şey olmayacak. Bu *Seen* ve sizin için çok büyük olacak. Los Angeles ve eyalet genelindeki gurmeler tepki gösterecek ve bu durum Charred'in dünya genelindeki tüm şubelerini, Toro'nun diğer şubelerini ve bu yıl açılması planlanan şubeleri etkileyecek."

Midem çalkalanmaya başlamıştı. "Kesinlikle öyle olacak."

"Bu muhtemelen şimdiye kadar göreceğin en büyük *Görmek* için yazın. Yazarken de fotoğraf çekerken de bunu unutma. İşte bu, Sadie, gerçekten önemli olan bu."

Eğer bir yanıt bekliyorsa, ona verecek bir yanıtım yoktu.

"Yakında konuşuruz," dedi ve kapattı.

Ekranım kararmadı. Lockhart'tan gelen son mesajı gösterdi.

Kafamda onun bana mastürbasyon yaparkenki görüntüsünün ne kadar ateşli olduğunu söylemek istedim. Ofisine uğrayıp onu ziyaret etmek istediğimi, böylece kendi başına bir şey yapmak zorunda kalmayacağını, onunla ilgilenmek için orada olacağımı söylemek istedim.

Ama yapamadım.

Bu kelimeleri yazamayacak kadar hasta hissediyordum.

BEN

Bu gece= yesss.

Telefonumu yere bıraktım, bakışlarım yumurta, sebze ve humus tabağıma kaydı ve onu mutfağımın köşesine, çöp kutusunun yere getirdim. Midemin fikrini değiştirip değiştirmediğini görmek açıklığın üzerine tuttum.

Olmadı.

Kağıt tabağı içeri attım ve ofisime girdim.

TWENTY-THREE

Hart

BEN

Bana evet demene bayılıyorum.

Ve bu gece seni göreceğimi bilmek, birazdan yiyeceğim kış çiğnemesini biraz daha katlanılabilir kılıyor.

SADIE

Walker mı?

BEN

Nasıl tahmin ettin? LOL. Geliyor.

SADIE

İçeride bir gece geçirmek acıyı dindirir mi? Yoksa dışarı mı çıkmak istersin?

Yoksa sana sürpriz yapmamı mı istersin?

"Meşgul müsün?" Eden kafasını ofisime uzatırken sordu, koyu renk saçları yüzünü çerçeveliyordu.

BEN

Şaşırt beni.

"Artık değil." Telefonumu yere bıraktım ve onun masamın önüne oturmasını izledim. "Her şey yolunda mı?"

Siyah takım elbisesinin kumaşını çekiştirerek bacak bacak üstüne attı ve kollarını kavuşturdu. "Beck toplantıya gelmiyor mu?"

Başımı salladım. "Onun uğraşması gereken hokey işleri var." "Yani Walker'la tek başına mücadele ediyorsun." "Ben büyük bir , üstesinden . Ayrıca, bu ilk kez kardeşimle kafa kafaya vermek zorunda kaldım." Sessizce ona baktım, o karmaşık, katmanlı, karmaşık zihninin çalkalandığını biliyordum. "Neden bana gerçekten neden geldiğini söylemiyorsun?"

SADIE

Oh, şimdi, bu eğlenceli olacak.

Küçük bir kahkaha attı. "Senden hiçbir şey saklamıyorum." "Ben mi? Hayır. Ama öyle bir ilişkimiz var ki, sen gelip her şeyi ortaya dökabiliyorsun ve biz de lafı dolandırmak zorunda kalmıyoruz, ki sen de az önce bunu yaptın." Ona doğru başımı salladım. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Kollarını göğsünden indirdi ve kolçakları kavradı. "Brady şehre geldiğinde sizinle maça gitmeye karar verdim ama maçtan sonra dışarı çıkmayacağım."

Bunu bekliyordum.

Ama yine de hiç hoşuma gitmedi.

Kaşlarım çatıldı. "Neden?" "Ben sadece... istemiyorum."

BEN

Benimle istediğin her şeyi yapabileceğini bilmek nasıl bir duygu? Böyle bir gücü kimseye vermem. Ama sana.

Nefes verdim. "Bunu bana anlatıyorsun, böylece sen kaçacağını söylediğinde herkes sana bok attığında, ben de senin arkanı kollayacağım ve onlara rahat durmalarını söyleyeceğim, haksız mıyım?"

Başını salladı.

"Ben her zaman senin arkadayım, bunu biliyorsun," dedim.

"Ama herkesten duyacağım toplu iç çekiş, işte bunu istemiyorum." Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Biliyor musun, ne kadar kalın olacaklarını ve bana verecekleri tüm saçmalıkları düşünmek beni neredeyse maça bile gitmek istemememe neden oluyor."

"Bunu yapıyorlar çünkü seni seviyorlar Eden ve seninle takılmak istiyorlar."

Saçlarını yüzünden çekiyordu, siyah tırnakları dikkatimi çekti, alnının yarısında durdu. "Bunu duymak istemiyorum, Hart."

"Pekâlâ. O zaman anons yapmak zorunda kalmadan gidin. Oyun biter bitmez dışarı fırla. Herkes o kadar odaklanmış olacak ki, arkalarını dönüp gidene kadar farkına bile varmayacaklar. Böylece toplu iç çekişler duymazsınız, kimse lafı uzatamaz ve maça katıldığınıza pişman olmazsınız."

Yavaşça başını salladı, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bu planı sevdim." "Ama için kayıt, ben lanet nefret bu sen değilsin bizimle geliyor."

Parmağını bana doğru salladı. "Dur."

"I istiyorum için sor sen için düşünmek hakkında o ve Fikrinizi değiştirmeyi düşünün... ama değiştirmeyeceğim."

Gözlerini devirdi. "Ama sen az önce yaptın."

"Tohumu ben ektim. Ortaya çıkıp sana sormadım."

"Aynı şey."

Kıkırdadım.

SADIE

Heyecan verici. Birdenbire mükemmel bir şey planlamak için üzerimde büyük bir baskı hissediyorum.

BEN

Yapma. Seninle şöminemin önünde oturup bir şişe kırmızı şarap, bir somun ekşi ve bir tabak peynirle yaşayan en mutlu adam olabilirim.

Ama gerçekten, yemeğe bile ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var.

"Bu gece ne yapıyorsun?" diye sordu Eden. "Görünüşe göre bir şeyler yapmakla meşgulsün." Durakladı. "Mesajlaştığın Sadie mi?"

Telefonumun ekranından kız kardeşime baktım. "Evet, şimdi plan yapıyoruz."

"Maçta onunla buluşacak mıyım?"

Cep telefonumu masamın üzerine koydum. "Gelmesini isteyeceğim." "Umarım gelir."

"Peki ya sen? Bu akşam yemek yapacak mısın?" Ben sordum. "Sipariş mi veriyorsun? Charred'dan mı alacaksın?"

"Sevgili Foodie'bu sabah yayınladığı ev yapımı makarna ve peynir tarifini görene kadar Charred'dan almayı planlıyordum. Gördün mü?"

Başımı salladım. "Bir bakayım."

Instagram'ı açtım ve Dear Foodie'nin gönderisi akışımda görüntülenen ilk gönderiydi. Videosuna tıkladım, bu da videoyu ekranımda büyüttü. Sesi bilgisayardan geliyordu, başlangıçta pek hoşuma gitmemişti ama onu o kadar uzun süredir takip ediyordum ki artık alışmıştım. Tüm malzemeleri küçük kâseler halinde tezgâhının üzerine dizmişti ve bunların önünde de peynir blokları vardıKeskin bir kaşarı rendelerken pembe tırnakları o kadar hızlı hareket ediyordu ki.

İşini bitirip Gravyer'i aldığında yara bandını fark ettim. Başparmağının arkasına sarılmıştı, Sadie'ninkiyle aynı yere.

Bu kadınların mutfakta kendilerine zarar vermelerinin sebebi neydi?

"Artanları bana ayır," diye emrettim. "Birazına ihtiyacım var. Lezzetli görünüyor."

"Değil mi?" Konuşurken bir yandan da telefonuna bakıyordu. "Dört farklı peynir çeşidi, üstüne serpiştirilmiş daha fazla peynir, pişip eriyor ve kenarları biraz çıtırlıyor. Kalın, yay gibi, nervürlü erişte. Yarın spor salonunda saatler geçirmem gerekecek."

"Kilon hakkında endişelenmene gerek yok. Bütün tavayı yiyebilirsin Eden."

SADIE

Bir zamanlar birbirimize söylediğimiz "müstakbel karımı ve kocamı buldum" lafını hatırlıyor musunuz? Bunu hissediyorum. Sert bir şekilde.

BEN

Karşılıklı bebeğim.

"Benimle konferans salonunda buluşmanıza gerek yok. Burada sohbet edebiliriz," dedi Walker ofisimin kapısından.

Dikkatim ona doğru yöneldi.

İçeri girdi ve Eden'a bakıp omzunu ovuşturdu. "Gösteri için burada mı kalacaksın?"

Bana gülümsedi. "Bilmiyorum. Hart, desteğe ihtiyacın var mı?"

Kıkırdadım. "Siktir et. Git biraz çalış. Eve gitmeden önce seni görmeye geleceğim."

Ofisimden ayrılmadan önce "İyi şanslar," dedi.

Walker, şef beyazlarını giyerek onun sandalyesine oturdu ve otururken tatlı bir koku yayıldı.

Telefonumu kenara çektim. "Ne pişiriyordun?"

"Pişiriyorum. Lanet olası tereyağlı kekin fotoğraflarını gördüğümünden ve Beck'le senin bu konudaki sızlanmalarınızı dinlediğimden beri Charred için yeni tatlılar deniyorum."

İstesem de gülmemenin en iyisi olacağına karar verdim. "Yarışmacı var mı?"

"Geleneksel olmayan bir muzlu puding ve bir ekmek pudingi üzerinde çalışıyorum."

"Bana ekmek pudinginden bahset." diye inledim.

"Ev yapımı tarçınlı kuru üzümlü challah ekmeği, üzerine gezdirilmiş burbon sosu, tarçınlı krem şanti ve bir top karamelli dondurmadan oluşuyor." "Aman Tanrım." Göğsümü okşadım.

"İşte bu

kazananınız."

"Muzlu pudingi denemelisin."

Başımı salladım. "Gerçekten istemiyorum. Muz aromalı ya da puding kıvamında olan hiçbir şeyle .

-"Puding çocuklar içindir."

Ense tırnağını kaşıdı. "Ama asıl olay bu değil. Sadece taze bir dilim muzlu ekmeğin yanında duran bir kepçe ve ekmeği dondurma ya da krem şanti yerine pudinge batırıyorsunuz."

"Tamam... şimdi konuşmaya başladık."

Kıkırdadı. "Beni ısıtmaya mı çalışıyorsun Hart? Çünkü biliyorsun ki kendimi kaybetmenin eşiğindeyim."

Gülümsedim. "Anlat bakalım Walker. Elindeki her şeyi duymaya hazırım."

Sandalyede arkasına yaslandı ve ellerini göğsünün üzerine koydu. "Hanginiz Horned'a gidip ana yemek salonunda oturmanın ve menünün yarısını sipariş etmenin dahiyane bir fikir olduğunu düşündü?"

Bir cevap beklediği için duraklamadı. Durakladı çünkü Beck ve benim bunu yapmış olmamız aklını başından .

"Sadece sen olsaydın, dikkat çekeceğini sanmıyorum ve ben de burada bu konuşmayı yapıyor olmazdım. Ama o mankafayı da yanında getirseydin, lanet olası paparazzileri arayıp orada olduğunu bildirebilirdin."

Başı geriye düştü ve ıslık çalarak bir ağız dolusu sıcak hava çıkardı. "Weston Group'un iki ortağının en büyük rakibimizde yemek yemesi hoşuma gitmiyor. Ama bu işin sadece yarısı." Bakışları benimkilerle yeniden birleşti. "Diğer yarısı da şu: Celebrity Alert piçleri bir şekilde Horned'u satın almak istediğimizi öğrenmişler." Kaşları kalktı. "Birileri bu haberi öylece kışından uydurmadı Hart. Ya çalışanlarımızdan biri ya da avukatımız tarafından ihbar edildiler ya da biri Beck'le restoranda konuşmalarınıza kulak misafiri oldu - ki bu tarafa eğiliyorum çünkü o akşam ikinizin bir şoförü olduğunu biliyorum. Ve biliyorum ki

epeyce kokteyl içmişsiniz demektir. Ve işin içine kokteyl girdiğinde ikinizin de ağzının açık kalabildiğini biliyorum."

Öne doğru ilerledi, kollarını dizlerinin üzerine koydu ve ellerini dizlerinin arasında kavuşturdu. "Artık Gordonlar da dahil olmak üzere tüm dünya Horned'u satın almak istediğimizi biliyor. Akbabalar taze bir leşin kokusunu aldıklarında ne olur biliyor musun? giderler, bu da Boynuzlu için teklif edeceğimiz fiyat ne olursa olsun, iki katına çıkarabileceğimiz anlamına geliyor."

Masama yaslandım ve kardeşime baktım. "Biz konuşurken teklifimiz hazırlanıyor ve ben buna bir kuruş bile eklemeyeceğim. Teklif sunulduğunda, anlaşmayı kabul etmek için kırk sekiz saati olacak ve kabul edecek."

Başını sallarken yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. "Kendinden çok eminsin."

"Kendim için değil. İşimizin. Markamızın. Ve itibarımız." Dudaklarımı yaladım. "Sözleşme e-postasına düştüğünde, bizimki gibi bir şirketin onu istemesinden onur duyacak. Ve o kadar hızlı imzalayacak ki akbabalar uçmaya bile fırsat bulamayacak."

TWENTY-FOUR

Sadie

Tezgahta yeterince yer olmadığı için gece çantamı mutfağımda yere koydum ve doldurun a daha soğuk ile şeyler itibaren benim buzdolabı-an Zeytin tapenadı, humus, doğranmış sebzeler, erik reçeli. Planladığım piknik için rafları karıştırmaya devam ederken arka cebimden telefonumu çıkardım, Bryn'i aramak için tuşa bastım ve kulağıma tuttum.

"Kızlar gecesi mi?" diye sordu ikinci zilden sonra. "Yoksa yarın gece mi? Ya da sonraki gece? Tanrım, Sadie, aklımı kaybediyorum, yemin ederim. Beynim pelte gibi oldu."

Güldüm. "Sorun değil. Ben de hangi gün olduğunu bilmiyorum." "Bu sabah iki farklı ayakkabı giydim. Şu anda uğraşıyorum. Ve en iyi tarafı, biri sivri burunluydu ve diğeri değildi - bunu nasıl fark *etmedim*?"

En azından bunu doğru yaptığımdan emin olmak için soğutucuya bir kap üzüm koyarken ayaklarıma baktım. "Bu iş mi? Beyin lapası buradan mı geliyor?"

Kimden? Yoksa başka bir şeyden mi? Ve eğer başka bir şeyse, benimle bu konuda konuşmadığın için seni tokatlayacağım."

"İş." İç çekti. "Ve bunun üzerine daha fazla iş."

"Anlıyorum," dedim nazikçe. "Yarın gece, yani kızlar gecesi, tüm bunları unutmanı sağlayacağım. Bu arada, önümüzdeki Cumartesi günü için plan yapma."

"Neden? Cumartesi günü ne pişiriliyor?"

"Lockhart ve ailesinin sahibi olduğu Musik kulübüne gidiyoruz."

"Şu tarihi teyit edeyim. Bir saniye." Sanki iş yerindeki masaüstünde programına bakıyormuş gibi arka planda bir şeyler yazdığını duydum. "Cumartesi uygun, ama bir şey çıkar da Cuma'ya almanız gerekirse alamam, bilginiz olsun. Perşembe de olmaz. Manhattan'da iki gecelik bir işim var ama Cumartesi gecesi için zamanında dönerim."

"Eğer o gün uçakla dönecekseniz, Musik'e gidemeyecek kadar yorgun olur musunuz?"

"Çok mu yorgunsun?" Kadın . "Öldüğümde uyuyacağım, tıpkı senin gibi."

"Amin." diye inledim.

"Musik'in nesi var? Oğlun ve ailesiyle falan mı gidiyoruz? Lütfen evet de çünkü bu Beck'le tanışma şansım olduğu anlamına geliyor ve bu gerçekleşirse kelimenin tam anlamıyla ölürüm."

"Lockhart'la aranızdaki şeyler bu hızla devam ederse -ki umarım eder- Beck'le çok yakında tanışacağınızı tahmin ediyorum ve bu gerçekleştiğinde ölmenizi gerçekten istemiyorum. En iyi arkadaşıma ihtiyacım var." Soğutucuya bir şişe şampanya ekledim. "Cumartesi gününe gelince, sadece benimle baş başa kalacaksın. *Seen* üç hafta üst üste Weston'larla ilgili bir haber yapacak. Charred ve Musik hakkında mini incelemeler, ardından da Toro açıldığında tam bir yazı."

Uzun bir nefes verdi. "Tanrım."

"Evet." İçimi çektim. "Charred hakkındaki incelememi birkaç gün içinde teslim etmem gerekiyor."

"Geri dönecek misin, yoksa geçen akşamki yemeğimize dayanarak mı fikir yürüteceksin?"

"Akşam yemeğimiz." Elimdeki küçük incir torbasına bakarak havada durakladım. "Çektiğim fotoğrafların bir şey ele vereceğini sanmıyorum. Sanırım pek çok insan ton balığı ve burratayı meze olarak alıyor. Sıra dışı bir şey yemedik ki." Cevabımı düşündüm ve ekledim, "Değil mi?"

"Deniz tarağı dışında."

İncirleri mavi peynir dolgulu zeytinlerin üzerine yerleştirdim.
"Bunları göstermeyeceğim."

"O zaman iyisin." Boğazını temizledi. "Eleştirin ne olacak? Ne söyleyeceksin?"

"Bu olacak
yaptı
yemeği."

olmak parlayan-I Yani, Biz
var bir mükemmel bir akşam

"Kesinlikle öyle. Bayıldım."

Soğutucunun içindeki bazı şeyleri yeniden düzenlemek için çömeldim ama onun yerine yanlarına tutundum. "Her şey çok mükemmel. Ama aynı zamanda sanki her şey nükleer bir felaketin eşiğindeymiş gibi."

"Bebeğim" -sesi yumuşadı- "birkaç hafta daha, sonra tüm bunlar bir şekilde, bir şekilde geride kalacak. Biz diyorum çünkü bu işte beraberiz."

"Ve bunun için seni seviyorum."

Bazı kapların yerlerini değiştirirken, bugün erken saatlerde çektiğim ve önümüzdeki hafta sosyal medyada paylaşmayı planladığım karidesli börekleri gördüm. Onları soğutucudan çıkardım ve buzdolabına geri koydum.

"Ama evet, birkaç hafta daha. Toro'nun açılışından sonra ona söyleyeceğim. Buna mecburum." Ürün çeşitliliğinden memnun bir şekilde soğutucunun fermuarını kapattım ve filme hazır, yoğun mutfağıma göz gezdirdim. "Ve bunu düşünmek beni biraz rahatlatmalı." Gözlerimi sıkarak kapattım ve o zamanlar bir umuttan başka bir şey olmayan bu kariyere başladığım zamanı hatırladım. Sıcak bir tabağın üzerinde film çekmişim.

günler bir düzenim olurdu. "Ama öyle değil. Bryn, itiraf etmekten korkuyorum."

Esinti yüzüme çarptığında, Lockhart'ın eli oradaydı, saçlarımın vahşi parçalarını kulağımın arkasına sıkıştırıyordu. Ama bu anlamsızdı. Saç tellerimi bileğimdeki lastikle bağlamadığım sürece, okyanus havası onları uçuşmaya devam .

Ben .

Onu Laguna Beach'getirmemin nedeni buydu; rüzgâr, dalgalar ve onun evinde ya da şehirde götürebileceğim restoranların hiçbirinde bulamayacağımız manzara için. Los Angeles'a daha yakın plajlar olsa da, bu plajın onlardan daha güzel olduğunu hissettiğim bir şey vardı.

Yan yana oturup suya bakarken, şampanya kadehlerimizin dipleri kuma gömülüyken göğsüne sokuldum, pamuklu düğmeli gömleğinin yumuşaklığı beni rahatlattı. "Seni Laguna'ya götürürken, eminim seni Horned'a yemeğe götüreceğimi düşünmüşsündür... değil mi?"

Onu aldığımda ya da buraya gelirken hiçbir soru sormamıştı. Bu gecenin benim istediğim şekilde gelişmesine izin verdi.

Ona bakmak için bedenimi çevirdiğimde, çoktan bana bakıyordu, gözlerinin yeşilliği bu ışıktaki daha .

"Başka neden bu tarafa geldiğimizi anlayamadım. Plaj bir sürprizdi ve çok da iyi bir sürprizdi."

"Sen istemesen seni Horneda getirmezdin. Bu doğru olmaz."

Tekrar öne doğru baktım ve dudaklarını başımın üstüne koydu.

"Yalan söylemeyeceğim, o restoranı bu kadar çok sevmenden nefret ediyordum."

"Tereyağlı kek konusunu bile yüzüme vurdum, çok özür dilerim."

"Senin suçun değil. Bilmiyordun. Ve bilseydin bile, başka restoranları sevmeye hakkın var." Yanımdaki kaptan bir çilek aldı. "Bu sadece ailemde hassas bir nokta."

Dear Foodie'nin Horned hakkındaki eleştirisini okuduğunda, bunun gerçekten canını yaktığını varsaymışım. Ve şimdi Walker hakkında daha çok şey öğreniyordum, bahse girerim bu yüzden kendini kaybetmiştir.

Yani, sadece benden duymamıştı.

Lockhart bunu benim her iki versiyonumdan da duymuştu.

Tanrım, ona kim olduğumu söylemek inanılmaz derecede zor olacaktı.

"Bilmelisiniz ki sizin görüşünüz o restoranı satın alma kararımı güçlendirdi," diye devam etti.

"Bu oluyor mu?" Başka bir kelime söylemeden önce durdum.

Bir kız arkadaş ona bu soruyu sorardı, dedim kendi kendime. Ama beynim, Sevgili Foodie'nin Los Angeles'ın yemek ortamı hakkında bilmek istedikleri ile Sadie'nin şefkatli bir partner olarak soracaklarını ayırt zorlanıyordu.

Tanrım, bu iş her geçen saniye daha da karmaşıklaşıyordu.

"Teklifi birkaç gün içinde sunacağız," dedi.

cevap verdi. "Evraklar hâlâ avukatımızda." "Sonunda senin olacağını mı düşünüyorsun?"

Kıkırdadı. "Ben bir şey istediğimde -ailem bir şey istediğinde- onu elde ederiz. Sadece satın alacak paramız olduğu için değil, işleri kendi lehimize nasıl çevireceğimizi bildiğimiz için." Ona bakmam için yüzümü yukarı kaldırdı. "Sanırım sen de bunun bir kısmını yaşadın... konu sana geldiğinde ve seni ne kadar çok istediğimde."

Gülümsedim. "Nasıl kesinlikle biliyorsun." Göz kırptım.

Beni öptü.

Saçlarım ikimizin de yüzüne dolanırken öpücüğünü derinleştirdi.

"Şu anda halka açık bir yerde olduğumuz ve sahili başkalarıyla paylaştığımız için şanslısın." Ağzını kapalı tutarak kelimeleri mırıldanırken dudaklarımda hissetmeme izin verdi.

"Arka koltuğum var, biliyorsun."

Güldü. "Beni baştan çıkarma." Elim kaldırdı ve parmaklarımı yüzüne yaklaştırdı, tenim onun tüylerinin küçük, kısa ipuçlarını aldı. "Bana bir şey söyle, önümüzdeki Cumartesi boş musun?"

Gelecek cumartesi, gelecek

cumartesi. Bu tarih neden tanıdık geldi? Ve sonra anladım.

"Bryn ile planlarım var. Neden?" Ağzıma bir üzüm attım.

"Arkadaşlarımdan biri, Brady, hafta sonu için buraya geliyor. Hep birlikte Beck'in maçına gideceğiz ve da oradan ayrılacağız. Senin de gelmeni istiyorum."

"Kahretsin, keşke yapabilsem. Kulağa eğlenceli geliyor." "Bryn'i de getir. Sütte bir sürü odamız var."

Bryn'in Lockhart'ın teklifini kabul etmemi isteyeceğini biliyordum ama makalenin teslim tarihinden önce Musik'e gidebileceğim tek gece o geceydi. Maça gitmekle ilgili sorun, Bryn ve benim maçtan sonra onlarla çıkmaya zorlanmamızdı - üstelik ben de onlarla çıkmak isteyecektim - ve iş sorumluluklarım varken bunun olmasına izin veremezdim.

Bu çok cazip bir teklif olsa da, bu işi zevke tercih etmem gereken durumlardan biriydi ve bunu yapmaktan nefret ediyordum ama gerekliydi.

"Bunu çok isterdim, Bryn de öyle, ama bu bir iş meselesi" - bunu neden söylediğimi bilmiyordum ve hemen söylememiş olmayı diledim - "ve bundan kurtulamam."

"Cumartesi gecesi çalışıyor musun?" Elim arkasını öptü, dudakları da uyguladığı baskı kadar yumuşaktı. "I

"Sanırım sosyal medya hiç
kapanmıyor." "Ne yazık ki
kapanmıyor."

Suçluluk duygusu. Sadece içimi kemirmekle kalmıyordu.
İçimi kemiriyordu.

"Cumartesi günü çalışmak senin için normal mi?"

Şampanyanın yarısını içtim ve plastik kadehi kuma geri
koydum. "Genelde olmaz." "Neden soruyorsun?" derken
nefesimi tuttum.

"Seyahat etmek istediğim bazı yerler var ve seni de yanımda
götürmek istiyorum. Seni bir haftalığına alıp götüremeyeceğimi
görmek için programının ne kadar esnek olduğunu belirlemeye
çalışıyorum."

Bir haftalık
seyahat. Lockhart
ile.

Bu adam daha fazla hayalperest olamazdı.

"Çalışmalarımı buna göre planlayabilmem için önceden
bilmem gerekiyor. Ama bu kesinlikle mümkün."

"Ya ayda bir kez seyahat etmemizi isteseydim? Bu bir
seçenek olabilir mi?"

Ona doğru döndüm. "Ayda bir mi?"

Kabın içinden mavi peynirle doldurulmuş bir zeytin çıkardı
ve dudaklarımın arasına yerleştirdi. "Bunu isterim, evet."

Çiğnerken kendimi başka tarafa bakmaya zorladım ve
yüzümü okyanusa doğru çevirdim. "Çoğunlukla kendim için
çalışıyorum

-Bunu sana söyledim mi bilmiyorum- bu yüzden kendi
programımı kendim oluşturun. Bununla birlikte, günde en
az birkaç kez çevrimiçi olmamı gerektiren pek çok
yükümlülüğüm var, bu yüzden önceden plan yapıp her sabah bir
saat kadar zaman ayırabildiğim sürece"-başımı salladım-"bunu
başarabilirim."

Kolunu göğsümün üzerine uzattı, elini karnımın alt kısmına
koydu. "Ekibimizde tam zamanlı bir sosyal medya gurusu var.
Ayda birkaç kez pazarlama toplantıları için ofise geliyor ve geri
kalan zamanlarda evden çalışıyor, farklı lokasyonlarımıza
seyahat ediyor, kurumsal sayfalarımıza içerik sağlamak için
küresel personelimizle işbirliği yapıyor. Bu benim anladığım bir
dünya, ama benim olmadığım bir dünya.

bir parçasıyım. Kahretsin, yıllardır Instagram'da paylaşım bile yapmadım."

"Kişisel hesabınızı ne için kullanıyorsunuz?"

"Çoğunlukla Los Angeles ve diğer büyük metro pazarlarındaki yemek sahnesini yakından takip etmek için. Ve Dear Foodie'nin günlük içeriğine göz atmak için. Ondan daha büyük bir yemek influencer'ı tanımıyorum." Elimi tutmaya devam ederek çevirdi ve başparmağını üstüne yerleştirdi. "Çok komik, son videolarından birinde seninle aynı yerde yara bandı vardı." Derimi yaktığım yeri öptü, yara bandı artık yoktu ve iz yarı yarıya iyileştiği için artık gerek de kalmamıştı.

Ama dudakları tekrar tekrar üzerime konduğunda, midem kuma düştü, kıyı şeridine yuvarlandı ve dalgalarla birlikte sürüklenip gitti. Ağzı bileğime doğru ilerlerken, yüzümün her santimini kaplayan paniği gizleyerek hiçbir yerini görmemesini sağladım.

"Mutfakta dikkatli olmalısın, Sadie. Bu muhtemelen bir yara izi bırakacak."

TWENTY-FIVE

Hart

" Bu pazarların her birini gözden geçirmenizi ve düşüncelerinizi bana bildirmenizi istiyorum," dedi Jenner Dalton.

Ailem ve benim onu dinlediğimiz konferans salonundaki masasının başına oturdu.

Jenner, Beck ve benim restoranlarımızın gelecekteki konumlarını görüşmek üzere tuttuğumuz firmanın ortaklarından biriydi. "Ekibim gıda da dahil olmak üzere satın alma ilişkin raporlar hazırladı ve bu şehirlerin her birini bu şekilde bulduk. Biz sonra çapraz referanslı ve ŞEHİRLER ile senin mevcut yerler, birlikte ile senin rakipler-özellikle orada restoran olmadığından emin olmak için Gordons'a gittik. Ayrıca deniz ürünlerinin ete karşı erişilebilirliğini ve bu şehirlerde her ikisinin de popülerliğini göz önünde bulundurduk ve Toro mu yoksa

Boynuzlu oraya inşa edilmeli."

Asistanının toplantının başında bize uzattığı, her sayfasında şehirlerin vurgulandığı kalın pakete göz . Bu bölgelerdeki en popüler restoranlar, ne kadar gelir elde ettiklerini gösteriyordu.

getirdiklerini ve orada ne açmamız gerektiğine dair önerilerini anlattı.

Bu veri dahiceydi.

"Bir araya getirdiğimiz bilgilerin derinine indikçe," diye devam etti Jenner, "seçtiğimiz her şehir için üç ila beş gayrimenkul seçeneği göreceksiniz. Sunduğumuz seçeneklerden ya da seçtiğimiz şehirlerden herhangi birini beğenmezseniz, ekibim çizim tahtasına geri dönecektir."

"Bu mükemmel, Jenner." Beck'e baktım, o da başıyla beni onaylıyordu. "Açmak istediğimiz yerler konusunda sana önerilerde bulunmamız gerekeceğini düşünmüştük. Hiçbirimizin bu işi bizim için senin yapacağını düşündüğünü sanmıyorum."

Jenner güldü. "Dalton Group ile daha önce çalıştın. İş söz konusu olduğunda şaka yapmadığımızı biliyorsun. Eğer size bir arazi bulacaksam, neden satın almanız gerektiğini düşündüğümü de söyleyeceğim. Aynı şey şehirler için de geçerli; rakamları ve içgüdülerimi kullanırım ve ikisi de beni asla yanlış yönlendirmez."

Beck, "İşte bu yüzden bu ofisteyiz ve bu yüzden sizden başka kimseyle çalışmak istemedik," dedi. "Sanırım bunu gözden geçirmek için biraz zamana ihtiyacımız var, ancak bu sayfalarda sonsuz fırsatlar görüyorum."

"Sizin zaman çizelgenize göre çalışıyorum," diye itiraf etti Jenner. "Aklınızda bulunsun, bunlar bu sabah itibariyle mevcut olan binalar. Bu yarın satılık olacakları anlamına gelmiyor. Ticari piyasanın nasıl olduğunu bilirsiniz-bir yer aylarca ya da saatlerce boş kalabilir. Bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Benim kontrolüm, siz bir teklif yapmak istediğinizde devreye giriyor."

"Sanırım sonunda beş ya da altı şehre indireceğiz," diye söze girdi Eden, paketi önünde tutarken sandalyesinde sallanıyordu. "Daha sonra uçağımıza atlayıp seçtiğiniz mülklerin her birini görmeye gideceğim. Oradan bazı kararlar verebiliriz."

"Yalnız gitmek zorunda değilsin," dedi Walker Eden'ın omzunu tutarak. "Herhangi birimiz seninle gelebilir."

Eden başıyla onu onayladı.

"Daha fazla nasıl yardımcı olabileceğimi bana bildirin." Jenner tabletini masadan çekti ve kollarının arasında tuttu. "Bir şey istemekten çekinmeyin. Ailenizin tam olarak aradığınız şeyi bulmasını sağlamak için buradayım ve ekibim siz memnun olana kadar durmayacak."

Colson, "Çalışmalarınızdan şimdiden memnun kaldık," dedi.

Daltonlar çok iyi arkadaşlar ile Spade ailesi - lobilerinde Charred'birçok yerini inşa ettiğimiz uluslararası otel zincirinin sahibi olan dostlarımız - Jenner'ın bunu söylediğinde ciddi olduğunu biliyordum. Dalton Group sadece tavsiye veren ve masalarında otururken sözleşmeleri gözden geçiren bir hukuk firması değildi. Tam hizmet veriyorlardı ve bugün bunun mükemmel bir örneği idi.

"Teşekkür , Jenner." Elini sıktım.

Hepimize tek tek baktı. "Sizden haber bekleyeceğim." Sandalyesinden kalktı. "Sorularınız ya da benimle görüşmek istediğiniz başka bir şey yoksa, Horned'in sözleşmesi hakkında konuşmak üzere Troy'u göndereceğim."

Kardeşlerimden birinin konuşmasını bekledim ve konuşmayınca, "Sanırım sorumuz yok. Devam edip Troy'u gönderebilirsiniz."

Jenner etrafta dolaşıp herkesin elini sıkarken ben de telefonumu çıkarıp bildirimleri kontrol ettim.

SADIE

Senin evinde uyanmak benim evimde uyanmaktan çok daha eğlenceli. Tek başıma. Ve sensiz.

BEN

Görünüşe göre bu sabah beni özlemişsin ...

SADIE

Yaptım.
Üzıldüm.

BEN

Bu gece benim evimde kal. Sana ihtiyacım var.

SADIE

Aklımı okudun. Akşama görüşürüz.

BEN

Seni kollarıma almak için sabırsızlanıyorum.

Bildirimlerimin geri kalanına göz attım ve asistanım CC'den gelen bir mesaj gerçekten dikkatimi çekti.

CC

Seen'in makalesini okumadığınızı varsayıyorum. Okumadıysanız, Dalton Group'taki toplantınızdan çıktıktan sonra bir göz atın. Hemen.

Jenner konferans odasından çıkıp kapıyı arkasından kapatırken, hızlıca *Seen*'in web sitesini açtım. Sayfanın en üstünde imzamız olan porçini ile ovulmuş pirzolanın bir resmi ve "*Charred, A Night That End with a Standing Ovation*" başlığı vardı.

Aman Tanrım. Bu da ne böyle? Ve neden benim bundan haberim yok?

Tutabildiğim kadar havayı içime çektim ve manşet. Charred'in yemeklerinin birden fazla fotoğrafını ve bir incelemeyi gösteren yeni bir sayfa yüklendi.

Hepsi Dear Foodie tarafından yazılmış ve yayınlanmıştır.

İki paragraftan ilkinin hızlıca gözden geçirdim, lanet olası dudaklarımda bir gülümseme belirirken, "Hepinizin *Seen*'in web sitesini açmasını istiyorum. Hemen şimdi." Kardeşlerimin telefonlarını çıkarmalarını izlerken, "Aranızda *Seen*'in bu hafta Charred'ı incelediğini bilen var mı?" diye ekledim.

"Charred'i incelediniz mi?" Walker havladı. "Görünüşe göre ve hiçbir fikrim yoktu," dedim ona.

Bu muhtemelen bana bir kulak dolgunluğu kazandıracaktı.

Walker sürprizlerden hoşlanmazdı. Bu tür şeyleri gerçekleşmeden önce öğrenmem konusunda bana güvenirdi, özellikle de sonuç basılı hale gelecekse.

herkes dinlerken, ben ekranımdan okuyorum, "Deniz ürünleri veya et severleri ve hatta vejetaryenleri tatmin edecek bir meze listesinden ton balığı tartarı ile taze burrata ve domates salatasını seçtim. Peynirin balığın tuzunu ve keskinliğini dengeleyeceğini ve balığın peynir tabağının zenginliğini eşitleyeceğini umuyordum. Beklemediğim şey ise ikisinin de kendi kendine yetebilmesiydi. Hiçbir yardıma ihtiyaç duymadılar; rendelenmiş bibere bile ihtiyaçları yoktu, gerçi o da ikram edilmişti.

"Şef Walker Weston geleneksel yemekleri ele aldı ve her ikisine de son derece benzersiz dokunuşlar yaptı. Bu yemekler o kadar lezzetliydi ki ana yemek olarak bile yenebilir ve sizi fazlasıyla tatmin ederdi. Bunun oldukça güçlü bir giriş olduğunu söyleyebilirim.

"Şimdi, ana yemeği tartışalım..."

Sesim kesilince Walker hemen girdi ve ben resimlere odaklanırken makalenin geri kalanını yüksek sesle okudu. İlk fotoğraf ton balığının canlı kırmızısını gösteren mükemmel bir açığa sahipti; zencefil ve avokadonun üzerine yerleştirilmişti ve yanında da bir yuva wonton vardı. Ancak mezelere bakarken, bu ve burrata arasında geçiş yaparken, yardım edemedim ama yan taraftaki üçüncü bir tabağı fark ettim.

Walker okumayı bitirene ve o, Colson ve Eden arasındaki heyecan azalmaya başlayana kadar bekledim ve "Walker, fotoğraflara bir bakar mısın?" dedim.

"Çoktan yaptım," diye cevap verdi, bana baktıkça kaşları daha da yükseliyordu. "Onlarla ne sorunun var?"

"Bir sorun yok. Sadece ton balığı ve burratanın yanındaki tabağı merak ediyorum." Farklı bir görüntünün neye baktığımı anlamama yardımcı olup olmayacağını görmek için telefonumu çevirdim. "İçinde ne var?"

Oda sessizliğe büründü.

"Ekmek tabağı?" Eden teklif etti. "Olabilir mi?"

"Hiç sanmıyorum," dedim ona. "Çok büyük ve bu bir dilim ekmeğe benzemiyor."

Colson elini masaya vurdu. "Fazladan bir meze tabağı olabilir mi? Üzerinde duran ekmekten bir parça? Bir ısırık karides?"

Nefes verdim. "Karides aldığını söylemedi."

Colson, "Sipariş ettiği her şeyi listelemesi gerekmiyor," dedi.

"Hayır, öyle değil ama normalde öyle" dedim. "Bazen on şey sipariş ettiği oluyor. Eğer aldığı bir şeyse neden karidesi atlasın ki?"

Diğer fotoğrafları inceledim ve gizemli tabağın ana yemek sırasında mevcut olmadığını gördüm. Masanın ortası bir kiloluk fırınlanmış patatesimiz, ıstakozlu makarna ve peynirimiz ve sote yabancı mantar karışımımızla doluydu. Bu da sunucunun meze tabaklarını kurslar arasında olması gerektiği gibi temizlediği anlamına geliyordu.

Ama bu, plakası tanımlanamayan fotoğrafı açıklamıyordu.

"Tanrım, bulanıklaştırma şekli anlamayı çok zorlaştırıyor," dedi Eden. O da benim gibi telefonunu çeviriyordu.

"Neden bir şeyi ki?" Sandalyemi geriye ittim ve telefonumu masanın kenarına koydum. "Normalde fotoğrafı kırpar, bulanıklaştırmaz."

Beck telefonunu işaret etti. "Kırpamazdı. Ton balığının yan tarafını kesebilirdi."

"Belki de tabağın üzerine şey düşürmüştür ve fotoğrafa uygun değildir?" Eden telefonunu yere koydu. "Her neyse, estetik açıdan hoş değildi, bu yüzden görülemeyecek kadar bulanık yaptı. Benim tahminim bu."

Başımı salladım. "Ne düşürmüş olabilir? Damla beyazımsı görünüyor. Elimizde beyaz olan ne var?"

Beck, "Tereyağı," diye önerdi.

Colson, "Dev bir sakız tomarı," diye önerdi.

"Sakız mı?" Ben sordum.

Colson güldü. "Benim çocuğum bunu yapmasıyla ünlüdür."

Elimi başımın üstünde gezdirdim. "Bu sakız değil, bunu sana hemen söyleyebilirim."

" halde, nedir?" Walker bastırdı.

"Vay anasını," diye seslendi Eden. "Hepiniz beyaz leke hakkında konuşmayı bırakıp rezervasyon uygulamamızı açar ve gelen sayılara bakar mısınız? Her yenilediğimde en az yüz rezervasyon daha artıyor."

"Yüz!" Walker bağırdı. "Bana her saniye yüz rezervasyon daha aldığımızı mı söylüyorsun?"

Eden, "Tüm lokasyonlarımızda ve evet, size söylediğim şey bu," dedi.

Walker yumruğunu masaya vurdu. "Sevgili Foodie, seni çok seviyorum."

Şimdi yaptı.

Ama yine de Toro'nun incelemesinden geçmemiz gerekiyordu ve ben de bu incelemenin gerçekleşmesini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Fotoğrafın ekran görüntüsünü alıp telefonuma kaydettim ve "Bunu aşçıbaşımıza gösterip ne diyeceğine bakacağım. Ne yapmam gerekiyorsa yapayım, beyaz lekenin kaynağına ineceğim."

"Ne olduğu kimin umurunda?" Colson söyledi. "Sonuç umabileceğimiz her şeydi. Tabak önemli değil."

Yavaşça başımı salladım, gözlerimi ondan alamıyordum. "Benim için önemli."

TWENTY-SIX

Sadie

Lockhart' garaj yoluna dönüyordum, kapısına sadece birkaç metre kalmıştı ki telefonum çaldı ve patronumun adı belirdi gösterge tablomun ekranı boyunca.

Kahretsin.

Camımı hızla indirdim ve Lockhart'a burada olduğumu bildirmek için çağrı kutusundaki düğmeye bastım. Camı tekrar açtığımda parmağım aramayı kabul etmek için ekranın üzerinde gezindi.

Zamanlama korkunçtu.

Ama patronumu sesli mesaja , Lockhart'ın evinden ayrıldığım sabaha kadar onu geri arayamayacaktım ve bunun çok geç olacağından korkuyordum.

Ekрана dokunarak bizi bağladım ve arka planda her ne yapıyorsa onun sesleri hoparlörlerimden geldi.

"Merhaba."

"İyi akşamlar, Sadie. Geç aradığım için özür dilerim. Bugün elimden kaçtı ve bu da ona ulaşabilmek için ilk şansım."

Her zamanki park yerime çektim ve Lockhart evinin kapısında belirdiğinde, biriyle konuştuğumu ve bir saniye içinde orada olacağımı anlaması için ona parmağımla telefonumu işaret ettim.

Yanıt olarak başını salladı ve kapıyı kapattı.

"Sorun değil. Ne var ne yok?" diye sordum.

"Kömürleşmiş makalenin sonuçları hakkında sizi bilgilendirmek istedim."

Sonuçları biliyordum.

Haber yayınlandığı andan itibaren sosyal medyam hızla yükseldi. The Weston Group'un son derece geniş bir takipçi kitlesine sahip olması ve incelememi paylaşarak kendi takipçilerini bana yönlendirmesi de buna yardımcı oldu. Günler sonra, etkilerini hâlâ hissedebiliyordum. Etkileşim tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi. Takipçi sayım her geçen saat artıyordu.

Eğer bu benim için oluyorsa, aynı şeyin *Seen* için de geçerli olduğunu tahmin edebilirdim.

Direksiyon simidini sanki bir oyuncakmış gibi tuttum.

Parmaklar. "Sonuçtan memnun musunuz?"

"Memnun musun?" Ofladı pufladı. "*Seen*'de yayınlanan en çok okunan makale. Şimdiye kadar."

Bu benim için en iyi haberlerden biri olmalıydı.

Kariyer.

Koltuğumda dans ediyor olmalıydım.

Kutlamaya gitmek için yanıp tutuşuyor olmalıydım.

Ama tek yaptığı beni acıtmak oldu.

Acı vücuduma yayılırken başımı yastığa vurdum. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Sesin olması gerektiği kadar mutlu gelmiyor."

"Hayır, öyleyim," diye cevap verdim, ses tonumu değiştirmeye zorlayarak, ne kadar düz olduğunu duyarak. İsteyeceğim son şey patronumun nankör olduğumu düşünmesiydi. "Üzgünüm, sadece... Ben de gerçekten uzun bir gün geçirdim. Gerçekten bu konuda daha fazla heyecanlanamazdım. için ne büyük bir başarı."

"Gerçekten." Durakladı. "Musik'e gitmeye hazırsın, değil mi?"

"Evet, öyleyim."

"Mükemmel. Weston Group'tan daha fazlasının geleceğinin ipuçlarını şimdiden veriyoruz, kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Yapmayacaksın." Derin bir nefes aldım. "Diğer incelememi de neredeyse bitirmek üzereyim - Huntington Beach'te gitmemi istediğin Tayland füzyon restoranını biliyorsun. Dün gece gittim ve bu sabah yazım üzerinde çalıştım. Bir ya da iki gün içinde sana ulaştırmış olurum."

"Mükemmel. Ve, Sadie ..."

Aman Tanrım.

Neden başka bir şeyin gelmekte olduğunu hissediyordum? Gözlerim sıkıca kapandı.

"Evet?"

"Sizinle daha önce konuşmadığımız bir makale hakkında daha konuşmak istiyorum. Sanırım Charred incelemesinin nasıl sonuçlandığını görmeyi bekliyordum ve hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde beklentilerimi aştı."

"Tamam..."

"Bir karşılaştırma parçası hakkındaki düşünceleriniz nelerdir? Charred'in dünyanın dört bir yanında lokasyonları var. Restoranlarının bulunduğu İskoçya ya da Alberta'ya uçmanız gerektiğini söylemiyorum ama *Seen* sizi Amerika'daki diğer lokasyonlarından bazılarına uçursa nasıl olur? Los Angeles'ta aldığınız şeylerin aynısını sipariş ederdiniz ve markanın her yerde tutarlı olup olmadığını ya da Los Angeles dışında bir yerin daha iyi olup olmadığını vurgulardınız."

Gözlerimi açtım, kalbim küt küt atıyordu.

Weston'lara kafayı takmıştı.

Yoksa bu kâbusun ortasında olduğum için mi öyle görünüyordu?

Peki neden onlar hakkında daha fazla şey yazılmasını istiyordu? İzlenme için, işte bu yüzden.

Seen yanıyordu. Sıcaklığın düşmesini istemiyordu; bu dalgayı atlatmak istiyordu.

Onu suçlayamazdım ama bu, bunun bir parçası olmak istediğim anlamına gelmiyordu.

"Ama *Seen* Los Angeles merkezli," diye önerdim. "Neden bölge dışında bir yer hakkında yazayım ki?"

Bir bahaneye ihtiyacım

vardı. Bir çıkış.

Çünkü... Bunu yapamazdım.

"Asıl soru şu: Los Angeles'ta en iyi Charred var mı? Yoksa Laguna Beach mi? Ya da belki Boston bizim bölgemizdekilerden daha iyidir. Ya da belki Park City, Utah, Manhattan veya Las Vegas'a kıyasla çok daha üstündür. Nereye varmak istediğimi anlıyor musunuz?"

"Evet." İçimi çektim. "Anlıyorum."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor gibi görünmüyorsunuz."

Tura çıkmamı, diğer restoranlarını tatmamı ve erkek arkadaşımı muhtemelen parçalanmak için başka bir fırsata açmamı istedi.

Böyle bir görev için doğru kişi değildim. Olacağımı da hiç sanmıyordum.

Söz verdiğim üç Weston incelemesini yerine getirecektim. Ama hepsi bu kadardı. Başka bir şey yapmayacaktım.

Patronumla bu konuşmayı nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Ben de "Bunu düşünebilir miyim?" dedim.

"Elbette. Bu bir taahhüt, bunu anlıyorum." O hiçbir şey anlamamıştı.

"Teşekkür ederim," dedim. "Benimle konuşmak başka bir şey var mı?"

"Her şeyi hallettik. Yakında sizinle temasa geçeceğim."

Telefonu kapattık ve ben Lockhart'ın ön kapısına baktım, elim getirdiğim yiyecek torbasının üzerindeydi. Koltuğa gömülüyormuşum gibi hissediyordum, suçluluk duygusu üstüme yığılıyor, her yanıma ağırlaştırıyordu.

Bu duyguya dayanamıyordum.

Nasıl durduracağımı bilmiyordum ama buna vardı.

Motoru kapattım, yiyecekleri aldım ve kapısına doğru ilerledim. İçeri girip doğruca mutfağına yöneldim.

"Bebeğim, merhaba." Elinde iki içkiyle oturma odasından içeri giriyordu, ikisi de meşhur eski moda içkileriydi.

Çantamı adaya bıraktım ve bardaklardan birini kaptım ve ona kadeh kaldırmadan, selamına karşılık vermeden, hatta onu kucaklamak için yanıma çekmeden, her damlayı içtim.

"Susadın mı?" Gülümsedi.

Dudaklarımı , göğsüm likörden kavruluyordu ve kokteylin daha hızlı inmesini sağlamak için ortasına vurdum.

"Böyle içmek istediğini bilseydim, sana bir tekila shot doldururdum." Benden boş bardağı aldı.

"Bir gün oldu." Vücudum çöktü - yüzüm, omuzlarım, tüm duruşum.

"İyi misin?"

Başımı salladım ve yüz ifadesindeki endişeyi fark edince hareketimi baş sallama olarak değiştirdim. "İşle ilgili şeyler. İyi olacağım."

Ona az önce patronumla yaptığım konuşmayı anlatmaktan başka bir şey istemiyordum.

Sadece onu değil, her şeyi boşaltmak için.

Lockhart'a tüm parçalarımı vermek için.

Ben Sevgili Foodie. Söylemem gereken tek şey buydu. Bunu söyledikten sonra gerisi gelecekti. O üç kelimelik cümleyi geçmem gerekiyordu.

"Ben..." Kollarım boynuna dolandı ve yüzüne baktım.

Gerçeği hak ediyordu. Her bir parçasını. Bunu yapabilirdim. İtiraf edebilirdim. Her şeyi ortaya dökebilir ve beni nereye götüreceğini görebilirdim.

Böylece, bu sefer kendime çok daha fazla güvenerek baştan başladım ve "Ben..." diye seslendim. Ama yine tıklandım. Sanki dilimin ucuyla dudaklarım arasında bir duvar vardı ve hiçbir şey onu geçemiyordu.

Gözlerimi inceledi. "Sen nedin, Sadie?"

"Ben..." Tekrar denedim. Tekrar. Ve tekrar. Ve çıkan tek şey, "Açlıktan ölüyorum." oldu.

Kıkırdadı. "Ben de."

"Ama getirdiklerimin fırında otuz-kırk beş dakika kadar pişmesi gerekecek. Biraz ev yapımı guacamole getirdim. Bu arada bir şeyler atıştırabiliriz."

Kendimden nefret ettim. Ona söyleyecek cesareti bulamadığım için nefret ediyordum. Mükemmel anı beklediğim için nefret ediyordum ve Toro'yla incelemenin nasıl gittiğine bağlı olarak bunun asla gelmeme ihtimali olduğunu biliyordum. Eğer kötü olursa, kendimi affedebilir miydim? O affedebilir miydi? Ve eğer iyiye, bunca zamandır bunu ondan sakladığımı itiraf edebilir miydim?

"Günün nasıl geçti?" diye sordum.

Dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce biraz hava çekti. "Ofiste işler biraz karıştı."

"Öyle mi?"

"Dear Foodie'nin Charred incelemesinden bu yana Walker'ın ağzı varıyor. Toro'nun bir şekilde açılmasını için gece gündüz çalışıyor. Ama bunların çoğu bizim kontrolümüz dışında." Bardağımı bıraktı ve kendi bardağından bir yudum aldı. "Ya personel kötü bir gece geçirirse? Ya bir müşteri sunucularımızın cevaplamak için yeterince iyi eğitilmediği bir soru sorarsa? Ya yiyecekleri çapraz kontaminasyona ve alerjisi olan birine servis edersek? Ya bir cihaz bozulursa? Ya biri hasta olduğunu söylerse? Çok fazla değişken var ve bunlar bunların onda biri bile değil."

Neden onu bu cevap için zorlamıştım ki? Bunun olacağını içten içe bilmiyor muydum?

Özellikle de Dear Foodie'nin yayınladığı incelemeden sonra?

Elbette bu onu etkiledi. Ve tabii ki bu durum zaten hissetmekte oldukları stresi daha da artırmıştı.

"Çok fazla, ha?" Sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi. "incelemesi yayınlandığından beri, binlerce aldık. Sadece Los Angeles'ta değil, ülke çapında yeni akşam yemeği rezervasyonları. Bu da demek oluyor ki Dear Foodie Toro'yu değerlendirdirirse, bu bizi ya çok başarılı yapar ya da yıkar." Sağ gözüme odaklandı ve sonra sol gözüme geçti. "Bu baskıyı hissediyoruz."

Başımı salladım. "Anladım."

Bir süre tavana baktı. "Walker, eleştirisi olumlu olmazsa restoranın söyledi."

Midem düştü, öğle yemeğim yükselmekle tehdit ediyordu. "Asla olmaz. Buna inanmıyorum-"

"O kadar gücü var Sadie. Charred hakkındaki yorumu ülke genelinde rezervasyonların yüzde yirmiden fazla artmasını sağladı. Bu alanda bu sonucu tekrarlayabilecek başka bir influencer yok."

Tıpkı patronumun makalenin *Seen* için yaptıklarına iltifat etmesi gibi, Lockhart'ın söylediklerinden de gurur duymalıyım.

Yıllarca süren sıkı çalışmanın karşılığını aldığım için gurur duymalıyım.

Ama ben öyle hissetmedim, biraz bile.

Fikrime bu kadar çok şeyin bağlı olduğunu bildiğim için utandım. İtiraf edemediğim için utandım. Lockhart gerçeği öğrendiğinde aramızdaki hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını düşünerek perişan oldum.

Ellerimi boynundan geri çektim ve yüzüne yerleştirdim. "Beni dinle. Her şey mükemmel olacak. Sen ve ailen rock yıldızlarından oluşan bir ekipsiniz. İnşaat bitecek ve muhteşem olacak. Personel eğitilecek. Walker mutfağı olması gereken şekle sokacak. Ve lokantalar Toro'ya akın edecek. Onları Dear Foodie gönderdiği için değil, şirketiniz dokunulmaz bir üne sahip olduğu için ve

Bunun için çok çalıştın." Ona yumuşak bir öpücük verdim. "Endişelenecek hiçbir şeyin yok. Bu yüzden, yanlış gidebilecek şeylere ya da onun ne söyleyeceğine ya da bu tür gürültülere odaklanmanı istemiyorum. Sizden doğru yapmayı bildiğiniz şeye odaklanmanızı istiyorum, o da herkesin beklentilerini aşan restoranlar açmak."

Alnını benimkine yasladı. "Sana minnettarım." "Ben sadece gerçeği söylüyorum."

Buna inanıyordum.

Ama gerçeği tam olarak söylemiyordum ve bu beni öldürüyordu.

Yüzümü geri çekerek bizi ayırdım. "Ben yemeği fırına atsam, sen de bize bir içki daha -ya da sanırım bana bir içki daha hazırlasan demeliyim- nasıl olur?" Zoraki görüldüğünden emin olmama rağmen gülmeye çalıştım.

"Anladın sen onu." Ben uzaklaşmak üzereyken eli kıçıma indi ve gitmeme engel oldu. "İyi olduğuna emin misin? Gergin hissediyorsun."

Yutkunduğumda boğazımın aşırı derecede daraldığını hissettim. "Her şeyin ve her şeyin canıma okuduğu o günlerden biri işte. Eminim bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsundur."

Başını salladı. "Anlıyorum."

Dudaklarımı onunkilere bastırdığımda, gerginliğin nereden geldiğini fark ettim. Boğazımın arkasına sıkışmış bir düğümdü bu ve orada kaldığı her saniye, duygularım gözlerimden taşmakla tehdit ediyordu.

"Sadece her ne ise bizimle bir ilgisi olmadığından emin olmak istiyorum," diye ekledi.

Ellerimi göğsüne yasladım ve endişeyle nefes almaya çalışırken, bu durumu daha kötü hissettirebilecek tek şeyin Toro'daki deneyiminin başarısız olması olduğunu biliyordum.

"Hayır, sorun sen değilsin," dedim ona. "Söz veriyorum, hepsi benim suçum."

Ona hafif bir öpücük verdim, sonra tezgâha döndüm ve hazırladığım enchiladas tepsisini çıkardım.

ve 6nceden ısıtmaya bile zahmet etmeden fırına koydum. Doğru sıcaklığı ayarladım ve Lockhart'la yüzleştığımde, onun hareket etmediğini fark ettim. Hâlâ aynı yerde durmuş, bana bakıyordu.

"Bir tane daha eski moda ister misin?" diye sordu. "Yoksa-" Elini cebine attığında sesi kesildi.

"Üzgünüm, telefonum patlıyor. Sadece birinin ölmediğinden ya da yangın çıkmadığından emin olmam gerekiyor..." Ekranına baktı. "Weston ve Spade grup sohbeti. Bilmem ." Başını iki yana salladı. "Brady şehre yeni geldiğinden beri herkes hokey maçı hakkında konuşuyor. Hepsi bekleyebilir. Bu gece randevu gecesi." Telefonunu kaldırırken gülümsedi. "Bryn'le Beck'in maçına gelemeyeceğinizden emin misin? Orada olmanızı çok isterim, biliyorsun. Eden ve Colson da seninle tanışmak için can atıyor."

Toro başarısız olmadıkça işler daha da kötüye gidemezdi. Buna tüm kalbimle inanıyordum.

Şimdiye kadar.

"Keşke yapabilsem. Orada olmak isterdim. Hem de çok." Nefesim tükeniyordu, gözyaşlarımı tutarken boğazım gittikçe daralıyordu. Boynumu tuttum ve ekledim, "Ama yapamam."

Başını salladı. "Şu içkiyi hazırlayacağım. Ne hissediyorsun?" Ağzımdan çıkan tek kelime "Şaşırt beni" oldu.

TWENTY-SEVEN

Hart

F Dakikalarımız. LA Whales'Dallas'ın sayı atmasını engellemesi için gereken süre buydu, yoksa maç uzatmaya gidecekti. Ama Beck de dahil olmak üzere tüm takım yorgundu. Yaptıkları her harekette, deplasmanda arka arkaya oynadıkları üç günün yorgunluğunun üzerlerine çöktüğünü görebiliyordum; paten kayışlarında, savunma duruşlarında. Bunu hücumlarında bile görebiliyordum. Normal hızlarına sahip değillerdi. veya çeviklik. Eğer Dallas değildi. a daha zayıf takım - atletizmleri Balinalarla kıyaslanamaz - tek gollü liderlik

üç olmasa bile iki katına çıkar.

Beck bu geceki üç golün ikisini atmıştı ve biliyordum ki - çünkü kardeşimi herkesten daha iyi tanıyordum- hat trick peşindeydi. Whales dört maçlık bir galibiyet serisi yakalamıştı ve Dallas basında ve sosyal medyada takımımız hakkında ileri geri konuşuyordu. Adamlarımız bu zafer için yanıp tutuşuyordu. Maçtan önce soyunma odasına girdiğimde bunu hissedebiliyordum.

Oyunun bu noktasında, yenmeleri gereken tek bir şey vardı.

Saat buydu.

"Tanrım, şu anda çok gerginim," dedi Brady. Sütimizdeki ikinci sıra koltukların arkasında yanımda duruyordu, ben de Colson'ın sandalyesinin sert plastik arkalığını kavramış, sanki işimmiş gibi diski izliyordum. "Sence Beck'in içinde bir gol daha var mı?"

"Şuna bakın." Buza doğru başımı salladım. "Yenilmiş. Ama bunun onu durdurmasına izin vermeyecek. Üçüncüyü almak için deli gibi savaşacak."

"Tüm o seyahat etmek giyer a vücut Aşağı." Macon, en küçük Spade kardeş, Colson'ın yanında otururken şöyle dedi. "Birkaç hafta içinde Hawaii'ye birkaç kez gidip geldiğimde kendimi bok gibi hissediyorum. Bu adamların yaptığı gibi yılın dörtte üçünü yolda geçirmeyi bile kaldıramıyorum." Ortanca Spade Cooper "Bu sadece yolda yaşamaktan daha fazlası," diye açıkladı. Sütün yan tarafında dururlarken kolunu kız arkadaşının omuzlarına atmış, Rowan konuşurken ona gülümsüyordu. "Egzersiz ve pratik yapmak, yabancı yataklarda uyumak, normal programınızın dışında olmak. Vücudunuzu beslemek için yeterli gıda ve besin aldığınızdan emin olmaktır. Profesyonel bir sporcu olmak Şaka değil."

"Bunu yapamazdım," dedi Rowan. "Aslında bir otelde yaşıyoruz ve ben hala yapamıyorum."

"Seni anlıyorum. Ben de yapamadım," dedim ve titreşimli telefonumu çıkarmak için cebime uzandım.

SADIE

Özledim
seni.

BEN

Hangi parçan benim için ağrıyor?

SADIE

Kalbim, her şeyden önce. Ellerim-sana dokunmak için ölüyorlar. Dudaklarım seni öpmek istiyor. Ve ağzını koymayı sevdiğin o nokta zonkluyor. Senin için.

BEN

Keşke şu anda ağzımı oraya koyabilseydim bebeğim.
Senin tadını özledim.

SADIE

Beni özleyen tek yanın bu mu?

Macon, "Bu da üçümüzün yapamadığını gösteriyor," diye ekledi. "Ben spordan yanayım ama o seviyede oynamak benim sahip olmadığım bir adanmışlık gerektiriyor."

Brady ona, Macon'un futbol oynadığı dönemi kastederek, "Bunu yaptın," dedi. "Kendileri için oynamanı isteyen kolejlerin tekliflerini kabul etseydin, muhtemelen şu anda Avrupa'da ve uluslararası bir süperstar olurdun."

Macon'ın kız arkadaşı Brooklyn kollarını onun boynuna doladı. "Avrupa'da olmadığın için çok mutluyum."

Macon onu öptü ve Brady'ye, "Ne yani, aile şirketinin yönetimine yardım etmeyecek misin? Hadi ama. İkimiz de Avrupa'da yaşamak için yaratılmadığımızı biliyoruz, tabii yeniden inşa ettiğim bir otelde değilse. Otel işi benim kanımda var, tek bildiğim bu."

"Yemek konusunda bunu hissediyorum... zor bir şekilde," dedi Walker sessizce.

"Rhett, sen de lisede top oynamıştın," dedi Macon, Spades ile iş ortağı olan Cole'un büyük kardeşine.

Ön sırada oturan Rhett arkasını döndü ve "Evet, futbol" diye cevap verdi.

"Üniversitede oynamak istemiyor musun?" Colson ona sordu.

Rhett yanında oturan sevgilisi Lainey'e baktı ve "Bu uzun bir hikâye. Ama hayır, ben parti yapmakta uzmanlaştım ve her gece yapabileceğim en berbat şeyi yapmakta uzmanlaştım."

Lainey ona bakarken çenesini tuttu.

Küçük kardeşi Ridge gülerek, "Ben de aynı alanda hem ana dal hem de yan dal yaptım," dedi.

BEN

Hayır. Her parçam seni istiyor. Kahretsin, keşke bu oyunda olsaydın.

SADIE

Ben de öyle.

Oyun saatini kontrol ettim ve şu anda Ridge'in kızı Addison'la sohbet eden Eden'a baktım. Sonra Eden'ın benimle göz teması kurmasını bekledim ve bakışlarımız kilitlendiğinde ona başımı sallayarak kaçmak için iyi bir zaman olduğunu bildirdim. Walker ya da Colson'a veda etmeye zahmet etmeyecekti. Fark edilmeden kapıdan çıkıp gidecek ve eve döndüğünde bana mesaj atacaktı; buraya gelirken birlikte at sürerken yaptığımız anlaşma buydu.

BEN

Ama Bryn'la iş yerinde iyi vakit geçiriyorsun, değil mi?

SADIE

Her zaman.

BEN

Ve yarın gece, sen benimsin?

SADIE

Duruma göre değişir.

BEN

Neyin üzerine?

SADIE

Beni ne kadar çok istediğini.

BEN

Beni yalvartacak mısın, Sadie?

SADIE

Olabilir. 😊

"Altmış saniye," diye seslendi Cooper, ön sıraya, Rhett'in yanına doğru ilerleyerek.

Lanet saatin her tik takını göğsümde hissedebiliyordum.

Beck ve takım arkadaşları yorulduklarında, istemeden de olsa gardlarını düşürdüler. Rakiplerinin sayı atmasına izin vermenin yanı sıra, en çok sakatlık da o zaman yaşandı. Beck'in önünde hala uzun bir sezon vardı ve ben onun sağlıklı olmasını istiyordum.

"Zar zor izleyebiliyorum," diye itiraf etti Walker yanımda dururken. "Onun için sinirlerim bozuldu."

Başımı salladım. "Aynen." Arkama hızlıca göz attım, Eden çoktan gitmişti. Bakışlarım saate döndüğünde, "Otuz saniye" diye seslendim.

Colson, "Bu iş sende Beck," diye bağırdı.

Beck ve her iki kanadı da kaleye doğru konumlanmış, pakı aralarında kaydırıyor, açı zor olsa bile bir açıklık, bir giriş yolu bekliyorlardı. Sadece küçük bir deliğe ihtiyaçları vardı.

Bu arada, bizim süitimizdekiler de dahil olmak üzere, zorlukla nefes alabilen insanlarla dolu bir seyirci kitlesi vardı. Kalabalığın her tepkisini duyabiliyordum; hücumun hamlesini beklerken sessiz mırıldanmalar, pak her geçtiğinde soluk soluğa kalmalar. Mavi, beyaz ve gümüşten oluşan bir deniz - Whales'in renkleri - hepsi galibiyet için çılgık atmayı bekliyordu.

"On beş saniye," diye Macon.

Brady, penaltı nedeniyle saat durduğunda "Bir içkiye ihtiyacım var," dedi. "Bu çok stresli."

Süitin yan tarafındaki bara doğru , "Bana da bir tane yap" dedim.

Birkaç saniye sonra döndü ve bana tekila uzattı.

-Shot olarak ya da uzun bir bardakta bile değil. Bu bütün şeyeydi.

"İç," emretti, elinde tuttuğu bir şişe viskiyi benim tekilamla tokuşturdu.

Tam ağızıma bir lokma atmıştım ki spiker hoparlörlerden geldi ve defans oyuncularından birinin sertlik nedeniyle iki dakika ceza aldığını söyledi. Bu da bir eksik oynayacakları ve bize avantaj sağlayacakları anlamına geliyordu.

Kalabalık kükredi.

Brady, "Şimdi Beck'in skorunu izleyelim," dedi.

Saat yeniden çalışmaya başladı, tüm süitimiz sayıyordu, "Dokuz, sekiz, yedi."

Ben de , "Altı, beş, dört, üç, iki-"

Hâlâ iki kanadının ortasında duran Beck, sopası diskin kenarına değip onu havaya fırlatmadan önce kollarını geriye doğru kaldırdı. Pak havaya kalkmadan önce buzun birkaç metre ötesine gitti ve bir bumerang gibi sağa doğru kanca yaptı. Kaleci pakın düşeceğini düşünerek alçakta duruyordu ve kalenin dibindeki her deliğin kapatılmasını istiyordu.

Ama disk aşağıda kalmadı.

Uçuş hızı sayesinde yüksekliğini koruyan top, kalenin sağ üst cebinden içeri girdi ve kale ışıklarının yanmasıyla aynı anda zil çaldı.

Dörde iki.

Final skoru.

Kazanmıştık ve Beck o lanet hat trick'i yapmıştı.

Kalabalık patladı ve bizim süitimizdeki herkes de Beck'in adını haykırarak tüm takımın buz üzerinde kutlama yapmasını sağladı.

"Tanrım," diye bağırdı Cooper, "işte bir akşamı bitirmenin tek yolu bu."

"Bu gecenin sonu değil," diye karşı çıktım. "Bu sadece başlangıç, çocuklar."

Walker'ın kolunu tuttum ve salladım. Tam kardeşimi bıraktığım sırada Brady şişesini tekrar benimkine vurdu ve ben de ona katılarak bir kadeh daha tekila içtim.

Sert içkinin etkisi geçince yüzümü buruşturdum. "Seni evde görmek güzel, adamım."

Brady gülümsedi. "Evde olmak güzel."

Şişeyi Colson'a verdim, böylece grup yerlerinden kalkıp kendi yollarına giderken o da biraz içebilirdi.

Süitin önüne doğru.

"Dinleyin," dedim. "Alt kata ineceğiz, orada bizi bekleyen üç cip var. Beck bizimle buluşacak - katılması gereken bir basın toplantısı ve koçuyla bir toplantısı var, sonra da düş alması gerekiyor. Herkes gitmeye hazır mı?"

"Evet amına koyayım," diye homurdandı Brady.

"Bu gece Beck'i kutlamak için sabırsızlanıyorum," diye açıkladı Macon. "Ben de." Süitin kapısını açtım, bana yol göstermeye hazırdım.

Herkes asansörlere.

Walker omzumu tutup, "İçkimi içmeye hazırım," dediğinde kapının önünden sadece birkaç adım geçmişim.

"Bunu oyun sırasında yapmadın mı?"

"O biralar aperatifti," dedi. "Votka benim ana yemeğim olacak."

Kıkırdadım. "Yeterince adil. Bunu hak ettin."

Asansörlere ulaştığımızda Colson, "Eden hangi cehennemde?" diye sordu.

"Kaçtı," dedim, ikisinin de beni duyabilmesi için ondan Walker'a bakarak. "Maç bitmeden kaçtı. Parti yapmak istemedi. Bilirsin, bu onun tarzı değil."

Walker başını salladı. "Bu tam ona göre ve bundan nefret ediyorum. Onu burada istiyorum."

"Biliyorum," diye kabul ettim.

Colson, "Belki bir gün onu bize katılmaya ikna edebiliriz," diye önerdi.

"Belki."

Ama kardeşlerim ve ben birbirimize bakarken, bunun muhtemelen hiçbir zaman böyle olmayacağını biliyorduk.

İkisinin arasında durdum, herkes içeri girerken kapıları açık tuttum. Geriye bir tek ben kaldığımda, daha az dolu olanı seçtim ve zemin kat için düğmeye bastım.

"Bana bu geceki planı anlatmadın," dedi Brady, asansör hareket ederken kolu Lily'nin omuzlarında sallanırken.

inmek için. " ne var?" "Lütfen bana bunun bir striptiz kulübü olmadığını söyle," diye inledi Lily. İfadesine güldüm ve Sadie'ye hızlıca bir cevap yazdım.

BEN

Senin için yalvarırdım. Ve kapımdan içeri girdiğin an, dizlerimin üzerine çökerdim. İşte seni bu kadar çok istiyorum.

Telefonu kapattım ve çifte "Sizi götüreceğim tek bir yer var" dedim.

Brady verdi Lily a Sırt, ve sonra o başını salladı at Ben. "Musik."

TWENTY-EIGHT

Sadie

Musik'in bir havası vardı. Bryn ve ben kapıdan içeri girdiğimiz andan itibaren bunu hissetmiştim. Barlar ve restoranlar daha çok benim sahnem olduğu için karşılaştıracak çok fazla kulübüm olmamasına rağmen, bu yer hakkında bir şey vardı.

benimle tıklandı.

Belki de çalan gerçek müzikti. Bunu her seviyede hissettim.

Sadece kulaklarımda ya da vücudumda dans etme isteği uyandırmıyordu - gerçi bunu da yapıyordu. Ama bu kulübün başka hiçbir kulüpte yapmadığı şey, tüm duyularımı hedef almasıydı. Yuttuğum içki beni gevşetiyordu. Baktığım her alanı dolduran dekorda, gözlerimi yatıştıran ve sallayan bir akışkanlık vardı. Şişedeki seks olarak tanımlayabileceğim kokuda, her nefes alışımında onu kokluyordum. Resimler bu yerin hakkını veremiyordu. İlk elden deneyimlenmeliydi.

Bize VIP bölümünü ayırtmıştım, böylece Bryn ve ben ana dans pisti ile ikinci katındaki özel alan arasında gidip gelebilecektik, dansçılara bakacaktı, burada

şu anda öyleydi. Kendimizi aşağıya düşmemizi engelleyen camdan bir yarım duvar olan çıkıntı boyunca konumlandırmıştık ve ayaklarımızın altında her şeyi her açıdan görmemizi sağlayan cam bir zemin vardı.

Bu da havada süzülüyormuşuz gibi bir yanılsama yarattı.

Burası son saattir takıldığımız yerd, kulüp yavaş yavaş kalabalıklaşıyordu ve şimdi tıklım tıklımdı.

"Bir kulüp kızı olmadığım için bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi," diye seslendim Bryn'e, omzumu onunine dayayarak -çok yakın duruyorduk-"ama burası ne kadar kalabalık olursa o kadar eğlenceli oluyor."

"Sanırım kulüpler genellikle böyle çalışır, değil mi?" İçkisinden bir yudum aldı. "Çok fazla deneyimim olduğundan değil. En son ne zaman böyle bir yere gittiğimi bile hatırlamıyorum - belki üniversite - ama sanırım ne kadar çok insan o kadar çok... *fırsat*." Bu kelimeyi vurgularken bana tanıdığım bir ifade verdi.

"Evet, burası tek gecelik ilişkilerin mekânı olmalı."

"Ardından da bir ton pişmanlık." Kadın . "Sen gecesi inanılmaz bir şeye tanıdığım birkaç kişiden biri."

Tüm bedenimi en iyi arkadaşşıma doğru eğdim. "Ve bunların hepsi onun" -hızlıca etrafıma bakındım- "ki bu benim için çılgınca. Bir Weston, ne kadar mümkün? Aman Tanrım."

"Şaka yapmıyorum." Tırnakları benimkiler gibi kısa ve pembe olan tavanı işaret etti. "Ama burası muhteşem bir kulüp. Kim tasarlayıp dekore ettiyse bir ödülü hak ediyor."

O haklıydı. Tavandan sarkan ve içlerinde dans eden çiftleri kafesleyen büyük oval kubbelerden, kafeslerin üzerinde bulutlara benzeyen bir desenle örülmüş beyaz eşarplara kadar baktığım her yerde güzel bir şey vardı. Kafeslerden aşağıya kadar her şey aynalı ve camdı, siyah ya da beyaza boyanmış ya da süslenmişti.

Tek renk patlaması, ünlü oldukları ve tüm lokasyonlarında servis edilen zengin bir pembe olan imza içecekleriydi.

"Bu bile güzel." Bardağımı kaldırdım, bardak kalın ve içbükeydi, bir şekilde bir kadının vücudunun kıvrımlarını andırıyordu.

"Değil mi? Ve her ne ise, ona doyamıyorum." Bir yudum aldı. "Sence buraya ne koymuşlardır? Votka dışında tabii ki."

Damağımı tazelemek için ağzıma biraz doldurdum. "Taze misket limonu, taze portakal, karıştırılmış kıvılcık, basit şurup ve"-bir yudum daha aldım-"biraz Cointreau."

"Yani, bana bunun süslü bir kozmo olduğunu mu söylüyorsun?" "Cosmo-ish."

Hissedebilmem için kalçama bastırdığım çantamdan telefonum titredi ve onu çıkarıp ekranı okudum. Lockhart'tan, kapısından içeri girdiğim anda dizlerinin üzerine çökeceğine dair bir mesaj vardı - beni ne kadar çok istediğini anlatıyordu.

Tanrım, şu adam.

Gün geçtikçe daha seksi ve daha lezzetli oluyordu.

BEN

Bunu istiyorum.

Bütün bu sataşmalarla geceyi nasıl geçireceğim?

"Musik'le ilgili makale ne zaman ?" Bryn sordu.

Telefonumu elimden bıraktım ve ellerimi tırabzanın üzerinde birleştirdim, stres göğsüme geri dönerken derin bir nefes aldım. "Derhal."

"Kulüp hakkında ne söyleyeceksin?" Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

"Yani, şu anda aklımdan neler geçiyor?" Ona baktım. "Bir sürü şey. Bir sürü-bir sürü-bir sürü şeye ek olarak." Başım arkaya düştü ve gözlerim kapanırken, "Bu iş dağınıklığın da ötesinde ve daha da dağınık olmaya devam ediyor," diye fısıldadım.

"Seni kıskanmıyorum."

Gözlerimi açtım ve içkimi tırazanın üstüne bırakıp kolumu onunkine doladım. "Musik iyi bir eleştiri alacak. Bizim olmasa da, bu benim fikrimi etkilemeyecek. Eğer bir kulüp müdavimi olsaydım, buraya gelirdim. Öyle olmamama rağmen hâlâ çok eğleniyorum ve içkilerimiz de çok lezzetliydi."

"Düşündüm de. Bunu mükemmelden başka bir şey olarak değerlendiremeyeceğin kadar iyi vakit geçirdik." Bana bakarken gözleri büyüdü. "Benim korktuğum Toro."

"Ben de."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Konu değişikliği çünkü seni olduğundan daha fazla endişelendirmek istemiyorum." Sarı buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırdı ve ona Noel için aldığı halkaları ortaya çıkardı. "Ofisteki adamlar randevuya çıktım."

Kolunu sıktım, hatta salladım. "Ne oldu? Neden bana söylemedin? Seni hemen şimdi tokatlamak istiyorum, kadın!"

"Çünkü tam da korktuğum gibiydi, çok sıkıcıydı. Kağıt üzerinde iyi biri. Ama onda yemek masasında sürünüp kemiklerinin üzerine atlama isteği uyandıran hiçbir şey yoktu. Bu konuda her şeyimiz eksikti. İşte bu yüzden en ona evet demekten korkuyordum. Ve şimdi gidip kendine yeni bir iş bulması gerekiyor... İkinci randevuyu istiyor ve ben onu bir daha asla görmek istemiyorum."

Ona şefkatli bir gülümseme verdim. "En azından denediğin için seninle gurur duyuyorum."

Açık mavi gözlerini devirdi. "Bir daha asla , bilginize. Bir ve iş açısından bitti. Ama Beck Weston'ı istediğim zaman ve istediğim şekilde yemem için bana bir tabakta vermek isterseniz, bunu geri çevirmem."

Güldüm. "Bu durum üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Onunla henüz tanışmadım bile."

"Peki, bunu gerçekleştir, olur mu?" diye ciyakladı.

Kollarımı zı çözdüm ve birini onun omuzlarına doladım. "Toro incelemesini arkamda bırakalım, sonra Lockhart'a temiz bir şekilde geleyim, *sonra* ne yapabileceğime bakarım."

Çantamda bir titreşim oldu ve elimi içeri sokup telefonumu çıkardım.

LOCKHART

Bu sataşmalara daha fazla katlanmak zorunda değilsin gibi görünüyor.

BEN

Neyi? Neden?

LOCKHART

Arkana bak.

Arkama mı ?

Arkamı döndüm ve midem alt oldu... Lockhart barda duruyordu, sırtını bara dayamıştı, doğrudan bana bakıyordu.

TWENTY-NINE

Hart

Ş Adie bana işle ilgili bir sorunu olduğunu söylemişti. Bana bunun neden o ve Bryn yapamadım gel için ve bu akşamki maç. Bana birden fazla kez keşke bu gece

bu akşam benimle olabilir.

Ama eğer tüm bunlar doğruysa, o zaman neden Musik'in VIP bölümünde, dans pistine bakan balkonun yanında, elinde bizim özel kokteylimizle duruyordu?

Neden buraya geleceğinden haberim yoktu?

Ona arkasını dönmesini söyleyen mesajım iletilildiğini gösteriyordu ve telefonumu cebime geri koyarken, vücudu bana doğru dönmeye başladı.

Gözleri benimkilerle kilitlenene kadar tüm barı taradı.

Bu, iki şeyi kanıtlayan bir andı.

Birincisi, Sadie'nin bakışları mideme öyle bir his gönderdi ki, hiç şüphesiz bu kadın benim içindi. Onun varlığı beni her yerimden vuruyordu ve bu sadece ona karşı duyduğum bir arzu ve ihtiyaç değildi. Bu his bundan çok daha sertti. Ellerimde bu yakıcı arzu vardı

Ona sarılmak, yüzünü yukarı kaydırmak ve bu duyguların ne kadar derin olduğunu anlatırken yanaklarını okşamak için.

İkincisi, bana bakarken, göğsü kabarırken, gözleri yuvalarından fırlarken, bu gece görmeyi beklediği son kişinin ben biliyordum.

Bryn'e bir şeyler söyledi ve en iyi arkadaşının gözleri bana doğru kaydı, Sadie yanına gelmeden önce her iki kadın da bana çok uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca aval aval baktı. Dar deri pantolonu, göğsünü ve karnını saran, omuzlarını çıplak bırakan kırmızı gömleğiyle vücudunda aşağı doğru bir gezinti yapmama izin verdim. Onu birkaç santim daha uzun gösteren bir çift topuklu ayakkabı ayaklarında inanılmaz görünüyordu.

Siktir, çok seksiydi.

Elinde özel içkimizle bana ulaştığında, diğer kolunu belime doladı ve ayak parmaklarının üzerine eğildi. "Merhaba." Dudaklarını dudaklarımın üzerine koydu ve sanki beni içine çekiyormuş gibi orada tuttu.

Ben de aynısını

yaptım. Bu koku.

Onu bana karşı hissetmek.

Bu tat . ve kokteyl-bir I biliyordu iyi

Çünkü Walker ve ben icat etmiştik, onun ağzında.

Doyamadım.

Geri çekildim ve dudaklarımı yalayarak ikinci bir lezzet .

"Merhaba."

"Burada ne yapıyorsun?" Alaycı bir şekilde gülümsedi.

Ben burada ne yapıyorum?

bana aitti.

Bu soru ona yöneltilmeliydi ama ben "Maçtan sonra geldim" diye başladım. Başımı eğdim ve ekledim: "Burada ne aradığını söyle bana."

İfadesinin neyi gösterdiğinden emin değildim ama aklından geçen her neyse benden başka tarafa bakmasına neden oldu.

"İşim yakınlardaydı. Uzun ve ürkütücü olduğu için Bryn'le sonra buraya gelmeye karar verdik. Bir şeyler içmek için." Yüzü bana döndüğünde yumuşak bir gülümseme belirdi. "Hiç gitmemiştim. Sizin olduğunu düşününce bir göz atmak için heyecanlandım."

"Seni de getirirdim." "Oh, biliyorum."

Bu konuşma belki de hiçbir anlam ifade etmediği için garip geliyordu.

Onu getireceğimi biliyordu.

Buranın aileme ait olduğunu biliyordu. Yine de bana tek kelime etmeden gelmişti.

"Bütün gece mesajlaştık," diye seslendim. "Geleceğinden ya da burada olduğundan hiç bahsetmedin. Neden?"

Göğsü yükseldi ve hiç inmeden yüksekte kaldı. "Kızgın mısın?"

"Kızgın mısın? Hayır. Kafam... karışık." Bu konuya nasıl gireceğimi bilmiyordum. Kavga etmek istemiyordum. Anlamak istiyordum. "Burada ya da Charred'de olsaydın bu konuda bir şeyler söylerdin diye düşündüm. Charred'e son gittiğinde oranın benim olduğunu bilmediğini biliyorum. Ama şimdi durum farklı."

"Haklısın. Yapmalıydım." Sesi her kelimede daha da kısılıyordu. "Özür dilerim."

"Özür dilemenize gerek yok. Dediğim gibi, kızgın değilim. Burada olduğun için mutluyum." Sırtının alt kısmını tutuyordum ve ellerimi kalçalarına götürdüm.

Bunun çok tuhaf olduğunu düşündüğümü ona nasıl söyleyebilirdim? Onun ve Bryn'in kulübümüzde eğlenmelerini garip bulduğumu ve bunun olduğundan haberim olmadığını? Eğer onun sahibi olduğu ya da yaşadığı yere yakın bir yerde olsaydım - nerede yaşadığını bilseydim - ona bundan bahsederdim.

"Belki bir dahaki sefere bana söylersin. En azından faturanı ödeyebilirim, giriş ücretinden feragat edebilirim, sana bir şişe

-bir şey."

Bir aldı ve kolunu çözerek elini omzuma koydu. "Bir dahaki sefere burada seninle olacağımdan eminim. Ama söz veriyorum, Bryn ve ben kızlar gecesi için geri gelirsek sana söyleyeceğim."

Bunun üzerinde durmayacaktım. Ona nasıl hissettiğimi anlatmıştım, bunu farklı şekillerde ifade etmişim ve daha iyi anlamak için araştırmak sadece kafamı daha da karıştıracaktı.

Beni duymuştu, en önemli şey de buydu.

Ben de burnunun kenarını öptüm ve gelecekte benimle böyle şeyler hakkında konuşabilecek kadar rahat hissetmesini umdum.

"Yalnız mı geldin?" diye sordu. "Yoksa maça gittiğin herkesle birlikte mi geldin?"

Dudaklarım yüzünü terk etti. "Herkes. Birlikte iş yaptığımız Spades ve Coles, onların eşleri ve kız arkadaşları ve kardeşlerim. Eden hariç."

"O gelmedi mi? Neden gelmedi?"

Başımı salladım. "Onun sahnesi değil."

"Anlıyorum. Anlıyorum. Bu kesinlikle herkese göre bir şey değil." Nazikçe göğsüme dokundu. Ama birdenbire gözleri açılmaya başladı. "Dur bir saniye. Bu Beck'in burada olduğu anlamına mı geliyor?"

"Daha sonra burada olacak. Yapması gereken bazı basın işleri var."

Kulağa tuhaf gelen bir mırıltı çıkarırken kıpırdandı. "Bryn bunu öğrendiğinde aklını kaçırarak. Tahmin bile edemezsin. Bu onun hayallerinin gerçekleşmesi."

Kıkırdadım. "O zaman bu gece onun gecesi."

"Ona söylemeyeceğim. Bunu bir sürpriz olarak saklayacağım ve bu külçenin gerçekleştiğinde kendini göstermesine izin vereceğim."

Onu öptüm çünkü bu çok tatlıydı.

Ve bütün akşam dudaklarını özlediğim için.

Çünkü bir şeyler ters gidiyordu ve ne olduğunu anlayamıyordum ve her şeyin doğru hissettirmesini istiyordum.

"Herkesle tanışmak ister misin?" Herkesin ayakta durduğu bara doğru başımı salladım.

"isterim."

Az önce Bryn'in Beck'le tanışmasından bahsederken kullandığı sırtışı bana da yaptığında midem yatışmış olmalıydı.

Ama olmadı.

Eve döndüğümde, Musik'te arkadaşlarım, ailem ve Sadie ile tonlarca eğlendikten sonra midemdeki huzursuzluk hissinin azalacağını düşündüm. Bir duş ve biraz uykunun midemde olup bitenleri hafifleteceğini düşünmüştüm.

Ama ertesi sabah gözlerimi açtığımda ve egzersiz yapmak için evimdeki spor salonuna gittiğimde, o his hâlâ oradaydı. Bacak günü yaptım - tüm antrenmanlarımın en zoru - ve her sette maksimuma çıktım. Bu hiçbir işe yaramadı. Koşu bandında dört mil koştum ve bu da hiçbir işe yaramadı.

Bu her neyse, bir ağaçkakanın gagasıyla bir odun gövdesini gagalaması gibi, durmaksızın beni rahatsız ediyordu.

Ofise gidip gelirken kafamı toparlayamadım ve bilgisayarımın başına geçtiğimde kendimi e-postalarımı gözden geçirmeye zorladım ve bir şeyin -herhangi bir şeyin- bu hissi ortadan kaldıracağını umarak gereksiz ve gerekli olmayan bir toplantıya katıldım.

Ama hiçbir şey onu sarsamazdı.

Ofisime döndüğümde Musik için yapılan rezervasyonları takip eden sisteme giriş yaptım.

Bu yola girmek istememiştim. Erişebildiğim az miktardaki bu bilgiyi araştırmak bana yanlış geliyordu. Çünkü eğer araştırmak zorunda kalırsam, o zaman bir şeylerin yanlış olduğunu kesinleştiriyordum.

Ve bunun yanlış olmasını istemedim. Sadie ile olan her şeyin doğru olmasını istedim.

Kulübün tarihi ve yeri gibi gerekli bilgileri girdim -çünkü birkaç tane vardı- ve rezervasyonlar monitörüne yüklenmeye başladı.

İnsanların küçük bir yüzdesi Musik'e girip VIP salonuna anında erişim sağlayabiliyordu. Ancak bu, ünlüler, şirket yöneticileri ve önceden onaylanmış isimler için ayrılmıştı.

Bu da *Sadie'nin içeri nasıl girdiği* sorusunu gündeme getirdi.

İsim kategorisine geçtim, onları ilk isme göre artan sıraya koydum ve en altta Sadie'yi buldum. Daha sonra ayrıntılar sekmesine tıkladım ve rezervasyonu hakkında bilinen her şey ortaya çıktı.

Dört gün önce, tam adını ve Bryn'in adını girerek akşam altı sularında internetten yaptığı rezervasyon. E-posta adresini ve giriş ücretini ödemek için kullandığı kredi kartının türünü gösteriyordu.

Altında bir zaman damgası vardı - tam olarak Musik'e giriş saat.

9:06.

Kafamda birkaç alarmı harekete geçiren bir zaman.

Saat on bir buçuğa kadar gelmemiştim, yani ben onu görmeden önce neredeyse iki buçuk saattir oradaydı.

Bir kalem aldım ve başparmağımla tepesine tıkladım; içimden akan enerji daha sert ve daha hızlı tıklamamı sağladı.

Ekranıma baktıkça -adını, saatini inceledikçe, Musik'te ne kadar süredir çalıştığını hesapladıkça, basit matematik aslında o kadar da basit değilmiş gibi- daha da kötü hissediyordum.

"İşim yakınlardaydı. Uzun ve ürkütücü olduğu için Bryn'le sonra buraya gelmeye karar verdik. Bir şeyler içmek için."

Kafamda tekrarlanmaya devam eden cevabı, sanki rastgele ve sadece bir içki için uğramış gibi görünmesine neden oldu. Ama gelmeye niyeti vardı ve bu süre birden fazla içki içmek için yeterince uzundu.

Yani bana Musik'e gideceğini söylememişti. Rezervasyonu dört gün önce yaptırdığını söylememişti. Bana orada olduğunu söylememişti ve saatlerdir orada olduğundan da bahsetmemişti.

Her şey hakkında yalan söylemişti -en azından öyle görünüyordu-.

Kalemi bıraktım ve ellerimi saçlarımın kenarlarından geçirdim.

Neden?

Neden bu kadar sahtekâr olmak zorundaydı? Neden tüm bunlar bana saçma geliyor? Bir şey mi kaçırıyorum?

SADIE

Bu sabah yalnız uyanmaktan nefret ediyordum ama Bu gece seni göreceğim düşüncesiyle uyandım.

Oh, ve iyi günler.

BEN

Hey, sen. Az önce ailemle bir toplantı yaptım ve seninle tanışmaktan ne kadar keyif aldıklarını söylediler.

SADIE

Aynen.

Bu akşam için ne düşünüyorsunuz? Evde mi kalalım? Dışarı mı çıkalım? Ben her şeye varım.

Telefonu masamın üzerine koydum, en yakın kalemi buldum ve ekrana bakmaya devam ederken başparmağımı tekrar tıklayıcının üzerine sıkıştırdım.

Dün gecedен ve kazara karşılaşmamızdan bahsetmesini beklemiyordum. Eminim ki, bu konudan bahsetmek istiyordu.

kaçındım ve bunu geride bıraktığımı umdum ama ne olacak ?

Bunu çok mu büyütüyordum? Olayları net
göremiyor muydum?

Mantıklı bir sese ihtiyacım var mıydı?

Kahretsin.

Telefonumu masamda bıraktım ve kalemi Eden'in ofisine
götürdüm, kapısını çaldım ve "İçeri gel" dediğinde kapıyı
araladım.

"Konuşmak için bir saniyeniz var mı?"

Ellerini klavyesinden çekti. "Tabii ki."

Kapıyı arkamdan kapattım ve masasının karşısındaki
sandalyeye oturdum.

"Neden yenilmiş görünüyorsun?" derken gözlerini yüzümün
her santimetresinde hissedebiliyordum. Bir tarama daha yaptı.
"Dün gecedен mi akşamdan kalmasın, yoksa Sadie'yi
özlüyormuşsun gibi hüznü köpek yavrusu gözlerin mi var
bilemiyorum. Ama bugünkü görüşmemizde bile bu şekilde
görünüyordun ve öğle yemeği vakti geçti, bu da akşamdan
kalmalığını silerdi çünkü yemek tüm acıları çözer, bu yüzden
üzgün köpek yavrusu gözleri teorime gidiyorum." Gri
blazer ceketinin kollarını çekti.

Avuçlarımı takım elbise pantolonumun paçalarına sürterek
kız kardeşimin yanından geçip pencereden Los Angeles
manzarasına baktım. Cildimdeki rutubet geçtikten sonra
başparmağımla kalemi tıkırdatmaya devam ettim. "Ben de
değilim."

"O zaman bu bir yenilgi bakışı değil. Bu bir öfke. *Hmm.*"
Dudaklarını birbirine sürttü. "Pekâlâ, anlat bakalım. Seni bu
kadar sinirlendiren ne?"

"Çözmen gereken bir bulmaca var."

Masasının kenarına ve ellerini birleştirdi. "Benim favorim."
Gülümsedi. "Bana her ayrıntıyı ver. Hiçbir şeyi atlama."

"Sadie hakkında."

"Sadie?" Kaşları en yüksek noktasına çıktı. "Şimdi daha da
meraklandım."

BEN

Peki ya senin ?

SADIE

Peki ya senin ?

Yemek getireceğim. Ne yemek istersin?

Ailemle tanışmıştı. Evime birkaç kereden fazla gelmişti. Haftada birkaç geceyi birlikte geçiriyorduk, bunların çoğu yatıya kalmayla sonuçlanıyordu.

Artık prezervatif takmıyordum.

Ve bana birden fazla kez müstakbel kocasını bulduğunu düşündüğünü söylemişti.

Ama yine de beni davet .

Eden birkaç dakika önce bana Sadie'nin bu şekilde cevap vereceğini söylemişti. Ama ben öyle yapmayacağını, sonunda daveti alacağımı ummuştum.

Kız kardeşimin yanıldığını kanıtlamak istedim. Ama yapamadım.

BEN

Şaşırt beni.

Beni uyandıran şey komodinin üzerinde titreyen telefonumun sesi olmalıydı. Ama neredeyse hiç uyumamıştım ve uyarılar gelmeye başladığında çoktan uyanmıştım. Sadie'nin akşam yemeği getirmiş olması, gecenin mükemmel geçmesi ve hiçbir sorun yokmuş gibi hissettirmesi, yatağında yanımda yatması, bütün gece göğsüme sarılması önemli değildi, ta ki bir saat önce diğer yöne yuvarlanana kadar.

Hâlâ bu lanet olası düşünceleri kafamdan atamıyordum.

Eden ile yaptığım konuşmayı hatırladığım her seferinde, uyku daha da uzaklaştı ve sonunda elimden kaçtı.

Telefonumu elime aldım, önce parlaklığı kısarak ekranın karanlık odada parlayan bir güneş gibi görünmemesini sağladım ve ardından bildirimlerimi kontrol ettim.

WALKER

Şu anda sadece Eden ve Beck'in uyanık olduğunu tahmin ediyorum, ama geri kalanınız uyandığında Seen'in Musik incelemesine göz atın ve ardından Dear Foodie'nin Instagram'ına gidin. 2'ye 2, aile. Daha mutlu olamazdım.

BECK

Az önce gördüm. Kahretsin, dostum. Sevgili Foodie Weston'larına bayılıyor.

EDEN

Her bir lokasyonumuz için VIP rezervasyonlarına göz kulak olacağım ve şimdi kaç tane geldiğini göreceğim. bizi çok övdü. Sanırım patlayacaklar.

Çok erken konuştum. Şimdiden patlamaya başladılar.

COLSON

Kahretsin, bu kadını seviyorum. Acaba bekar mı?

BECK

Şimdi, bu bir bok olmaz mıydı? Colson ve Sevgili Foodie. Bunu nasıl gerçekleştirebiliriz? Sadece avantajları için, LOL.

Cevap vermeden önce *Seen*'in web sitesini açtım. Musik hakkındaki makale, fotoğraflardan oluşan bir kolajla birlikte ilk sırada yer alıyordu.

Bazı nedenlerden dolayı incelemeye ilgilenmiyordum - en azından şimdilik. Resimlerde dikkatimi çeken bir şey vardı.

Bir tanesinde, dans pistine bakan VIP bölümümüzün tırabzanındaki özel kokteylimizi kavrayan küçük, pembe boyalı tırnaklar görünüyordu. Yakınlaştırdım, narin bir altın bileziğin durduğu bileğinin görüntüsünü yoğunlaştırdım.

Daha önce hiç görmediğimden emindim ve başparmaklarının üst kısımları camdan geriye doğru bükülmüştü, bu herkeste olmayan bir esneklikti.

Bu poz neden bu kadar tanıdık geldi?

Neden?

"*Mmm. Günaydın.*"

Telefonumu göğsüme yasladım ve bana bakarken gözleri ağırlaşan Sadie'ye doğru baktım. Şu anda olduğu gibi kıpırdadığını ya da sırt üstü döndüğünü hissetmemiştim. Bakışlarını bile hissetmemiştim.

"Bir süredir ayakta mıydın?" diye sordu.

Telefonumu komodinime geri koydum, aniden onun için doğru yer olduğunu hissettiğim bir yere. "Uzun sürmez, hayır."

"Nasıl uyudun?"

Nazikçe başımı salladım. "Pekâlâ." Dürüst olmnefret ediyordum ama ona bütün gece ayakta olmamın sebebinin o olduğunu söylemek istemiyordum. "Sen mi?"

"Senin yanındayken her zaman mükemmel ." "Çok tatlısın."

Az önce koluma koyduğu elini kaldırdım ve arkasından öpmek için dudaklarıma götürürken tırnaklarını fark ettim. Tırnaklarını yüzümün önünde birkaç saniye tuttuktan sonra başparmağını kavradım, rahatça geriye doğru hareket ettirdim ve ne kadar ileri gidebileceğini test ettim. Sevgili Foodie'nin fotoğrafta olduğu gibi kolayca bükebildiğimde göğsüm çarpmaya başladı.

Hay sikeyim.

Bu sadece bir tesadüf mü? Yoksa başka bir işaret mi?

Şimdilik bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım ve kalbim hala güm güm atıyor olsa da tırnaklarına yeniden odaklandım.

"Hiç pembe dışında bir renk giydin mi?" diye sordum.

"Pek sık değil. Ben sadece pembe bir kıyım. Ne diyebilirim ki?"

Seçtiğim kelimelere dikkat ettim, hepsi de belirli bir sebep için seçilmişti.

"Asistanım da aynı rengi giyiyordu ve ona bu konuda bir yorum yaptım. Bana manikürüne Dear Foodie'nin ilham verdiğini söyledi."

"Bu çok komik."

"Sevgili Foodie tırnaklarına ilham verdi mi?" diye sorduğumda tepkisini değerlendirmek için beklerken kalp atış hızım biraz bile düşmedi.

Bakışları yavaşça ağzıma indi ve orada kaldı. Nabzı parmaklarıma çarparken çok sakin bir şekilde gülümsedi. "Onlara ilham ver... hayır."

Birkaç saniyelik sessizliğin geçmesine izin verdim. "Musikiyi inceledi -Sevgili Foodie, yani. Makale bu sabah çıktı. Mükemmel bir incelemeydi. İş dünyasına çok yardımcı olacak." Telefonuma doğru başımı salladım ama gözlerimi ondan ayırmadım. "Sen uyandığında ben de makaleyi okuyordum. Fotoğraflara . Görünüşe göre Bryn'le senin bulduğunuz yeri beğenmiş - VIP alanındaki tırabzanı biliyorsun - çünkü fotoğrafların çoğu orada çekilmiş. O da tıpkı senin gibi bizim özel kokteylimizi içiyormuş." Durakladım. "Görünüşe göre sen ve Sevgili Foodie benzer zevklere sahipsiniz."

Sonunda bakışları benimkilere yöneldi ve o anda anladım.

Nabzında hissettim.

Sessizliğinde duydum.

İçgüdülerim bunu doğruladı.

"Kulüpteki en iyi yer," diye fısıldadı, sesi çok yumuşaktı. "Her şeyi görebilmenizi sağlıyor."

İçimi çektim. Farkındalık içimde sekiyordu. "Yalnız, orada arkanızda ne olduğunu göremiyorsunuz. Kimin izlediğini, kimin bir şeyler yakaladığını." Durakladım. "O gece seni izlediğim gibi."

BEN

İyi akşamlar. Size bir fotoğraf göndereceğim. Bir göz atıp köşedeki beyaz lekenin ne olduğunu düşündüğünüzü söylemenizin bir yolu var mı?

ALEXA, SOUS CHEF-CHARRED LA

Seen'de yayınlanan fotoğraf bu, değil mi? Ve Dear Foodie'nin yorumunda?

BEN

Evet.

ALEXA, SOUS CHEF-CHARRED LA

Birkaç teorim var, ama buna tekrar bakmak istiyorum. Sabah taze gözlerim ve temiz bir kafam olduğunda. Öğle yemeğinden önce benden haber alacaksınız.

BEN

Bunu takdir ediyorum.

THIRTY

Sadie

| Bunu daha fazla yapamazdım; Lockhart'a yalan söylemeye devam edemez ve Sevgili Foodie'yi bir sır olarak saklayamazdım. Vücudumun her parçası hasta hissediyordu. Yüzüme bakmakta bile zorlanıyordum. yüzüne.

İstediğim bu değildi.

Ve bir saniye daha dayanamadım.

Bu yüzden Lockhart'ın evinden eve döner patronuma ulaştım ve bir toplantıya ihtiyacımız olduğunu söyledim. Hem de hemen. Bu telefonda yapabileceğim bir konuşma değildi. Bunu yüz yüze yapmalıydım ki patronum bunun benim için ne kadar ağır bir yük olduğunu anlasın.

Ve bu bilgiyle ne yapacağını, neye karar vereceğini tahmin edemezdim.

En son ne zaman ofise gittiğimi hatırlamıyordum. Birçok nedenden dolayı mesafemi korudum; en önemlisi de çalışanlardan hiçbirinin kim olduğumu anlamasını istemiyordum.

İşe ilk alındığımda, patronum ve ben gerçek kimliğimin *Seen* 'den saklı kalmasını sağlamıştık. Doğrudan

para iş hesabıma yatırıldı. Ellerin de vergi numaram vardı, sosyal güvenlik numaram değil. Finans ya da insan kaynaklarından hiç kimse Dear Foodie'nin Sadie Spencer'la bağlantısını bulamadı.

Ofise yılda yaklaşık bir kez gittiğim için bugün kapıdan içeri girerken ya da asansöre binip en üst kata çıkarken resepsiyon görevlisine adımlı söylerken pek de endişelenmiyordum. Diğer tüm çalışanlar gibi boynuma kimlik kartı takmadım ve ona çalışan olduğumu söylemedim.

Bir telefon görüşmesi yaptı -patronumla olduğunu tahmin ettim- ve telefonu kapatırken onu takip etmemi istedi. Beni, alanı çevreleyen duvarlarda derginin övgülerinin asılı olduğu -belki de bazıları benim etkimden kaynaklanan- geniş bir bölmenin önünden geçirdi. Odanın arka tarafına doğru, köşedeki ofisinin kapısının önünde durdu. Kapıyı iki kez çaldı ve patronum seslenince kapıyı açıp içeri girmemi söyledi.

Ona teşekkür ettim ve kapının arkamdan sıkıca kapandığından emin olduktan sonra yavaşça ona dönüp gülümsedim. "Günaydın."

"Senin için biraz erken, değil mi?"

Güldüm.

"Dokuzdan önce mesaj atıp sonra da yüz yüze görüşme talep etmene şaşırmadım desem yalan olur. Birlikte çalıştığımız onca yıl boyunca bunu yaptığını hiç sanmıyorum."

Masasının önüne oturdum. "Oturmadım. Haklısın."

Kıvırcık saçları buraya son gelişimden bu yana uzamıştı ve şimdi sıkı bir at kuyruğu şeklinde arkadan bağlıyordu, ince gri parçalar siyah teller denizini hafifletiyordu.

"Weston Group'un daha fazla lokasyonuna seyahat etmeniz ve onları gözden geçirmeniz konusundaki talebim hakkında konuşmak istediğiniz için burada olduğunuzu varsayıyorum, böylece başka bir Weston özelliği yapabiliriz?"

Yavaşça başımı salladım ve dizimi bir tırabzan gibi tutarak bacak bacak üstüne attım. "Evet, ama düşündüğün şekilde değil."

Kollarını masasının üzerine koydu. "Tamam... İlgimi çekti."

Derin bir nefes aldım, buraya gelirken prova ettiğim sözleri düşündüm ve aniden aklımdan çıktıkları için onları hatırlamış olmayı diledim. "Toro hakkındaki makalemden sonra, Weston Group restoranlarını daha fazla eleştirmek istemiyorum. Sadece... bunu yaparken rahat değilim." Göğsümdeki sıkışmayı gevşeteceğini umarak birkaç nefes daha aldım. "Yükümlülüğümü tamamlayacağıma söz veriyorum, ancak onlar hakkında yapılmasını istediğiniz yeni özelliğe ilişkin teklifinizi reddediyorum."

"Peki neden?" Birkaç kez gözlerini kırptırdı, yüzünü poz verir gibi çevirdi, bir tarafı diğerinden daha iyiydi. "Sanırım bir nedeni olmalı?"

Vücudumdaki bu his hoşuma gitmiyordu. O kadar endişe doluydum ki bunu parmak uçlarımda bile hissedebiliyordum.

Bunu söylemem gerekiyordu - kulağa hoş gelsin ya da , bunun bir önemi yoktu.

"Hart Weston ile bir ilişkim var."

Kaşları kalktı ve "Anlıyorum" dedikten sonra bile inmedi.

"Siz sormadan söyleyeyim, Hart benim Dear Foodie olduğumu bilmiyor. *Seen*'le olan gizlilik anlaşmamı bozmazdım. Ona en az bir milyon kez söylemek istedim ama söylemedim."

Nefesini yüksek sesle ve uzun verdi. "Bana şunu söyleyin: Charred'ı gözden geçirirken Hart Weston'la çıkıyor muydunuz?"

Başımı sallayıp "Evet" demek beni öldürdü.

Kaşları düştü ve birbirine yaklaştı. "Peki Musik'i gözden geçirirken onunla çıkıyor muydunuz?"

"Evet, ama" -o bir şey söyleyemeden elimi kaldırdım- "şunu bilmelisin ki ben yüzde yüz

Bu iki incelemede de dürüst davrandım."

Başı arkaya düştü ve "Yüce İsa..." diye inledi. "Lütfen bu yorumları Dear Foodie'nin yazdığına inanın, Sadie değil. Lütfen." Sandalyemde öne doğru kaydım, kenarda duruyordum. "Senin de endişelenmeni gerektirecek bir şey yok, lütfen bana inandığını söyle." Bekledim ve yanıt alamadım. "Bu iş benim için her şey demek. Kariyerimi o başlattı. Bunu hiçbir şey için tehlikeye atmam... ya da hiç kimse için."

Sessizliği beni daha da geriyordu.

O kadar ki ekleme ihtiyacı hissettim: "Bunu sormadığını biliyorum ama sana şunu söylemeliyim ki onunla ilk çıkmaya başladığımda onun bir Weston olduğunu bilmiyordum. Bir restoranın barında tanıştık. Onu tanıımıyordum, o da soyadını ya da adının kısaltılmış halini bile söylemedi. Lockhart diye hitap ediyordu ve işler oradan sonra gelişti. Yani bir restoran işletmecisiyle ya da ona benzeyen herhangi bir şeyle kasıtlı olarak bağ kurmadım."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, elleri göğsünün altına gitti ve parmakları burada birleşti. "Peki ya Toro? *Bu* eleştiri konusunda ne kadar dürüst olacaksın?" Dilini üst dudağının iç kısmına sokarak dışarı çıkmasını ve yuvarlaklaşmasını sağladı. "Bana Charred ve Musik'in gerçek olduğunu söylemiştin-"

"Öyleydiler."

"Her ikisine de defalarca gittim ve benim yorumlarım da sizinkilere çok benziyor, bu yüzden size inanıyorum. Ama Toro tamamen farklı."

"Ben... biliyorum."

"Sadie, Los Angeles'ın çok ötesine uzanan son derece sadık takipçi kitleniz var ve sahip olduğunuzun farkında olduğunuzdan bile emin olmadığım bir etkiye sahipsiniz. Ülkedeki en iyi gıda influencer'larından birisiniz, bu yüzden *Seen* sizi hala ekibimizde görmekten onur duyuyor. Ama beni erkek arkadaşının, seninle aynı fikirde olmadığına ikna etmek zor olacak.

Toro'da yemek yerken ve restoranının eleştirisini yazarken aklından neler geçecek?" Dik oturdu, elleri masasına döndü. "Büyük olasılıkla Weston'ların yeni deniz ürünleri girişimini başlatabilecek bir eleştiri. Ya da eleştiriniz olumlu olmazsa, gelecekte açmayı planladıkları yerler için planlarını mahvedebilir."

Elim göğsüme gitti ve kalbime doğru bastırdı.

Az önce söylediği her kelime haftalardır içimi kemiriyordu.

Dürüstlük beklerdim.

Takipçilerim de öyle. Tüm markam bunun üzerine kuruluydu. Eğer benden herhangi bir samimiyetsizlik hissedерlerse, beni anında takipten çıkarırlardı.

"Charred ve Musik söz konusu olduğunda endişelenecek bir şeyim olmayabilir ama Toro'ya karşı aynı tutumu takınacağına dair bana hiçbir zaman güvence vermedin." Başını eğdi ve kirpiklerinin arasından bana baktı. "Senden gerçeği bekleyebilir miyim? Yoksa Sadie, Sevgili Foodie yerine Toro'yu mu değerlendirecek?"

Ellerimle yüzümü kapattım. Sadece bir saniyeye ihtiyacım vardı.

Bu çok zordu. Bu çok fazlaydı.

Bu pozisyonda olmak istemedim. Böyle hissetmek istemedim.

Ve bu şekilde hissetmeye devam etmek istemedim.

"Buna cevap vermeden önce," dedi, "daha da derine inelim. Bugün buraya gelmenizin bir başka nedeninin de Hart'a kim olduğunuzu söylemek için izin istemeniz olduğunu varsayıyorum. Haksız mıyım?"

Yüzümü açtım ve ona baktım. "Evet."

Uzun, bastırılmış nefes verdi ve ince kazağının kollarını yukarı iterek koyu renkli deri bileziklerini gösterdi

iki bileğinde. "Sadie..."

"Kusacakmışım gibi hissediyorum," dedim Bryn cevap verirken, asansörün kapıları arkamdan kapandı ve neyse ki içinde *Seen*'in lobisine *inen* tek kişi bendim.

"Neden? Ne oldu? Yoksa sen mi hastasın ve sen gerçekten kusmak üzere misin?"

Alnımdaki ter gibi hissettiğim şeyi sildim. "Ben sadece *Seen*'i bırakıyorum."

"Bekle" demesi biraz zaman aldı. Gerçekten de ofise gittin mi?"

"Mmhmm."

"Kızım, bu çok sert. Ne zamandır oraya gitmiyorsun? Sonsuza kadar mı?"

Nefes mi tutuyordum yoksa nefes mi alıyordum emin değildim ama uzun bir nefes verdim. "Patronumla yüz yüze konuşmam gerekiyordu. Onunla bu konuşmayı telefonda yapamazdım. Bu doğru olmazdı." Lobiye yaklaştığımı haber veren rakamların monitörde yanmasını izledim.

"Daha fazla Weston restoranını incelemeniz hakkında, değil mi?" "Ve *Seen*'le yaptığım gizlilik anlaşması." Gözlerim bir süreliğine kapandı.

ve kendimi yaslandığım duvardan aşağı ittim.

ve kapının önünde durdu.

"Bu sırların sana ne yaptığını biliyorum bebeğim. Sonunda onları dışarı çıkarmak iyi hissettirecek."

"En son ne olduğunu bile bilmiyorsun." Boğazımı temizledim çünkü ağırlık orada bir düğüm oluşturmuş gibiydi. "Dün geceyi Lockhart'ta geçirdim ve her şey mükemmeldi. Sonra köründe uyandım ve o telefonundaydı ve Musik dergisini okuduğunu biliyordum.

Seen'in web sitesinde ve sosyal medya hesaplarımda yeni yayınlanmış bir eleştiri. Ve ölmek istedim, değil mi?"

"Tanrım, nemli olmaya başladım. Devam et."

"Benimle Dear Foodie ve tırnakları hakkında ve tırnak rengime ilham verip vermedikleri hakkında konuşmaya başladı. Ve fotoğraflarının o gece seninle benim durduğumuz yerde olduğunu söyledi. Ve ikimizin de aynı kokteyli içtiğimizi, DF ve benim benzer zevklere sahip olduğumuzu söyledi."

"NE?" Nefes alışını duyabiliyordum. "O biliyor mu?"

"Bilmiyor."

"Sence biliyor mudur?"

İçimde bir sıcaklık dalgası patlarken boğazımı tuttum. "Yani, neden böyle bir şey söylesin ki? Ama aynı zamanda, çok mu derinlemesine bakıyorum? Aşırı odaklandım ve duruma o kadar yakınlam ki başka türlü göremiyor muyum?" İçimi çektim. "Bilmiyorum."

"üzereyim." "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Öyle mi yapmam gerekiyordu? Kusmak için çağırmışsın gibi hissediyorum ve ben de seninle birlikte kusuyorum. Birkaç yıl önce tekilayı fazla kaçırdığımız ve birimiz lavaboda kusarken diğerimizin tuvalette kustuğu gibi."

"Bryn..." diye inlerken yanaklarım şişti.

"Dinle, sadece çekimler sırasında taktığın DF'ye özgü mücevherlerin olması iyi bir şey, yoksa o da bunu fark *ederdi*! Bardaki bileziğini fark etti mi? Ve bunu *Seen*'de ve sosyal medyada paylaştığın fotoğraflarla mı karşılaştırdı? İkiniz arasında bu şekilde mi bağlantı kurdu?"

Midem bulandı.

Bunu düşünmemiştim bile.

Çünkü normalde içerik çekerken tanıdığım hiç kimseyle .

Her zaman çok dikkatliydim ama o gece Lockhart'ı göreceğimi tahmin etmemiştim. Gördüğümde de mücevherlerimi çıkarmak aklıma bile gelmemişti.

"Bilmiyorum. Bilezik, küpe ya da bir şey hakkında hiçbir şey söylemedi." Asansör açıldığında dışarı çıktım ve küçük lobiye doğru yürüdüm. "Ne olursa olsun, itiraf etmem gerekiyor. Eğer yapmazsam, patlayacağım."

"Patronun bu konuda ne dedi? Bilirsin , gizlilik anlaşması falan?"

Lobi kapısına yaklaştığımda kapı koluna uzandım ve kendime doğru çektim. Tam içeri girmek üzereyken, ben dışarı çıkarken aynı anda içeri giren iri cüsseye çarpmadan önce kendimi durdurdum.

"Özür dilerim-" Başımı kaldırıp gözlerimi onunkilerle birleştirdiğimde sesim kesildi.

Lockhart.

Aman Tanrım.

Nefesimi tuttuğumu duydum.

Neredeyse telefonu düşüreceğimi hissettim. "Sadie, iyi misin?" Bryn sordu. Ona cevap veremedim.

Söyleyecek sözüm kalmamıştı. Orada her ne varsa... gitmişti.

Bu tıpkı Lockhart'la Horned'da buluştuğumuz, aynı anda kapıya uzandığımız geceye benziyordu ama burada karşı taraftaydık.

Ve o gün yüzümdeki ifadenin şu ankinden çok daha farklı olduğundan emindim.

"Merhaba, Sadie." Onun gözlerindeki şok da benimkiler kadar yoğundu.

"Oh lanet olsun! Az önce duyduğum Lockhart mı? Orada mı? Sadie, cevap ver bana," diye bağırdı Bryn.

Elinde bir hediye sepetiyle kapıda duruyordu; onun varlığı benim gitmemi, benimki de onun içeri girmesini .

Ve orada sessizce durdukça, gözlerinin değiştiğini gördüm. İçlerinde ve dudaklarında olan şey

Şok. Onun yerini başka bir şey almıştı.

Şimdi gördüğüm şey ise özgüvendi.

Çünkü benim kim olduğumu çok iyi biliyordu.

"Merhaba Lockhart." Endişem o kadar hızlı zirveye ulaştı ki göğsüm kabarmaya başladı ve tekrar nefes alabilmem için uzun bir süre geçmesi gerekecekti.

"Söyle bana" -bakışları yoğunlaştı- "burada ne yapıyorsun? *Gördün* mü?"

THIRTY-ONE

Hart

"Bryn, gitmem gerek," dedi Sadie kulağına götürdüğü telefona. Telefonu cebine soktu cüzdan, yavaş yavaş bakışlarımla buluşuyor. "Ben, şey.." Yutkundu. "I ..."

Ona *Seen*'in lobisinde ne aradığını sordum.

Gerçeği itiraf edeceğini sanmıyordum, burada olmazdı. Sevgili Foodie'nin kimliği bir sırken ve tahmin etmem gerekirse, bu binada Sadie olduğunu bilen pek fazla insan yokken olmazdı.

Kahretsin, bunu iyi saklamıştı. Eden'ın biraz yardımıyla bunu anlamam bunca zamanımı ama artık işaretler görmezden gelinemeyecek kadar açıktı.

Bu binadan çıkmasının tek bir nedeni vardı ve bu kesinlikle sosyal medya yöneticisi olması değildi.

Ama yine de "Ne dedin? Burada çalışan bir arkadaşınla kahve mi içiyordun? Seni sosyal medya uzmanlığın için mi işe alıyorlar? Ya da belki ben de senin gibi gerçek sebepten kaçıyorumdur."

Duyguları gözlerine yansıdı ve başı öne düştü. "Lockhart..."

"Ne yani, beni burada görmeyi beklemiyor ? Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık, değil mi?"

Çantasının uzun askısını kavrayarak yavaşça başını kaldırdı.

"Bir şey söyle Sadie."

Boğazı kıpırdadı.

Çenesi titredi.

Gözleri yaşardı.

Bakışları her yerde geziniyordu ama bende kalmıyordu.

Dudaklarını yaladı ve sonra tekrar yaladı. Ama tek kelime etmedi.

"Neden burada olduğumu bilmek ister misin?" diye sordum.

"Bir hediyem var. Sevgili Foodie için. Her ne kadar Toro'ya hoş geldin demek için resmi bir davetiye göndermiş olsak da, hem ona hem de *Seen*'deki ekibe bir şeyler getirmeyi düşündüm. Bilirsiniz, onları biraz tatlandırmak için."

Yapbozun parçaları beynimin içinde yüzüyordu ve ben burada durup ona bakarken, uygun yerlerine kaymaya başladılar.

Suşi restoranında karşılaştığımızda Sadie'nin martini bardağını tutuş şeklini görmüş, ellerinin, duruşunun ve tırnak renginin neden bu kadar tanıdık geldiğini merak etmiştim. Ve kısa bir süre sonra, o restorandan fotoğraflar sosyal medya sayfalarında ortaya çıktı.

Parmağındaki yara bandı - Sevgili Foodie'nin makarna ve peynir videosunda parmağında olanın aynısı.

Hokey maçına gitmemesinin ve günler öncesinden rezervasyon yaptırarak Musik'e gelmesinin tek nedeni buydu. Bölgede çalıştığı için değil; *orada* çalıştığı içindi. Fotoğraflara, kulübü deneyimlemeye ve bu konuda yazmak için yeterli içeriğe ihtiyacı vardı. Ve tesadüfler.

Özel kokteylimizi tutuşu, Bryn'le birlikte durdukları yerin fotoğrafları, başparmaklarının eğilme şekli hiç de tesadüf değildi.

Beni evine davet etmezdi çünkü muhtemelen evini film çekmek için, mutfağını stüdyo olarak kullanıyordu - saklayamadığı, görmemi istemediği şeyler.

Sosyal medyada çalışıyordu.

Ve *Seen* için çalışıyordu, bugün burada olmasının tek sebebi buydu.

Son bir kanıt daha vardı. Gerçekten araştırmam gereken bir şey, Musik'teki gecenin ayrıntıları yavaş yavaş aklıma gelirken şimdiye kadar hatırlamadığım bir şey.

Bileziği.

VIP salonundaki ışıkların altında parılıyordu ve onu fark ettiğimi hatırlıyorum, şimdi hafızamda Musik eleştirisinde yer alanla aynı olduğunu doğrulayabileceğim kadar dikkat çekiyordu.

Omzumu kapıya dayadım ve açık kalması için cama bastırdım. "Yine de Sevgili Foodie için işleri tatlandırmam gerektiğinden emin değilim, değil mi?" Devam ettim. "Görünüşe göre bunu zaten fazlasıyla yaptım. Dilimle." Dudaklarım birbirine kenetlendi ve içimde yükselen öfke lanet bir gibi tüm sistemimi şok etti.

Bana nasıl yalan söyleyebildi? Beni umursamıyor muydu?

Bizi istemedi mi?

"Lockhart-" Gözlerini silerken sözünü kesti. "I ..."

Burada hiçbir şeyi itiraf etmeyeceğini biliyordum.

Lobideki insanlara değil.

Bu kapıyı kapattığımız için girişin diğer tarafındaki kapıdan daha fazla insan girmiyordu.

Benim Sabır için dinleme için herhangi bir daha fazla saçmalıkvarolmayan bir şeydi.

Tek istediğim buradan siktir olup gitmekti.

Hediye sepetini onun açık koluna bıraktım. "Neden bunu ona sen vermiyorsun? Görünüşe göre ona benden çok daha hızlı ulaşabilirsin."

Omzumu kapıdan çektim ve arabama doğru yöneldim.

"Lockhart!" Sadie bağırdı. Birkaç saniye sonra duydum, Yine "Lockhart".

Geri dönmeye ya da ona bir saniye daha zaman ayırmaya hiç niyetim yoktu.

Siktir et.

Bana yalan söylemeye nasıl devam edebildi? İkili bir hayat yaşamaya?

Yalan mıydık?

Tanrım, midem bulandı.

Daha da hızlı yürüdüm ve Audi'min sürücü koltuğuna oturdum. Motoru çalıştırıp uzaklaşmaya hazırlandığım anda gösterge paneline bir mesaj geldi.

ALEXA, SOUS CHEF-CHARRED LA

Bu konu üzerinde uzun uzun düşündüm ve vardığım tek sonuç -ki bunun hiçbir anlam ifade etmediğini biliyorum- beyaz lekenin bir deniz tarağı olduğu.

Belki de Walker'ın, kız arkadaşının bizimle yemek yediği akşam yaptıklarıdır? Bu fikri Walker'a sordum ve o da kabul etti. Yine mantıklı gelmiyor ama size verebileceğim tek cevap bu. Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm.

Tam olarak şüphelendiğim şey.

Orospu çocuğu.

Yumruğumu vurdum.

Sonra telefonumu çıkardım ve bir cevap yazdım.

BEN

Teşekkürler, Şef. Bana geri döndüğünüz için minnettarım.

THIRTY-TWO

Sadie

"Benim," dedim Lockhart'ın kapısının önündeki hoparlöre, *Seen*'de onunla karşılaştıktan yaklaşık bir saat sonra. "Sen Lütfen beni içeri alır mısın? Konuşmamız gerek."

Ona gerçeği söylemeden bir günün daha geçmesine izin veremezdim. *Seen*'de verdiği tepkiye bakılırsa, aklından neler geçtiğini ancak tahmin edebilirdim. Benim tarafımı duymasını istiyordum ve bu bilgiyle ne yapacağını tahmin edemiyordum.

Sadece umut
edebilirdim.

"Sadie..."

Gözlerim kısıldı ve çenem sesine, her hecesine sinmiş olan duyguya, öfkeye kapıldı.

Alnımı direksiyona dayadım ve yalvardım, "Lütfen. Lütfen, Lockhart. Sadece kapıyı aç. Sana her şeyi anlatmama izin ver. Ve sonra, her şeyi duyduktan sonra, eğer beni kovmak istersen, tamam. Benimle bir daha konuşmak istemezsen, fikrini değiştirmen için canımı dişime takarım, ama"-Alnımı kaldırdım ve kameraya baktım

"Bununla da iyi olmak zorundayım." Duygular boğazımda düğümlemişti ve şimdiden dökülmekle tehdit ediyordu. "Ama en azından benim tarafımı dinleyene kadar beni dışlama."

Bugünden sonra bir daha asla onun evine gitmeme ihtimalim olduğunu biliyordum.

Kollarının bana sarıldığını asla hissedemeyecektim. Onu hiç göremeyecektim.

Bu beni kırar.

Tanrım, bu beni daha önce hiç hissetmediğim şekilde mahvedecekti. Ama kendimi buraya ben koymamış mıydım?

Nefes alışını duyabiliyordum. Zihninin milyonlarca farklı yöne gittiğini hissedebildiğime yemin edebilirim. Ve sonunda, kapının açılma sesi ve metal şingirtısı bu sesleri gölgede bıraktı.

Arabayı dikkatlice sürdüm, garaj yolundaki her zamanki yerimi aldım ve park ettikten sonra kapısına doğru ilerledim. Normalde, geldiğimde orada durmuş beni bekliyordu.

Artık ona sahip olmayana kadar onu ne kadar sevdiğimi fark etmemiştim.

Ve kapalı kapıya bakıp, elim kapı koluna dolanıp açana kadar ona sahip olmamanın ne kadar acı vereceğini fark etmemiştim, bir duygu sızı göğsümü parçaladı.

Lockhart'ı mutfakta buldum, iki elini tezgâha dayamış, sanki onu tutuyormuş gibi taşa yaslanmıştı. Ellerinin arasında viski olduğunu tahmin ettiğim bir bardak duruyordu.

Kağıt yığını camın önüne koydum. *Seen*'den eve döner dönmez yazdırdığım ve buraya gelmeden önce köşeye zımbaladığım dört sayfaydı.

"Lütfen bunu imzalayın." Kendi kalemimi bile getirdim ve yığının üstüne koydum.

Yere bakmadı. Benimle göz temasını kesmedi. Yaptığı tek şey elini kaldırıp içkiyi almak ve bir yudum almak oldu. "Sen Sevgili Foodie misin?"

Beni çözdüğüne dair aklımda hiçbir soru işareti yoktu.

Ama onun bu sözleri söylediğini duymak her şeyi daha da gerçek kıldı.

Yığına doğru başımı salladım. "İmzala şunu Lockhart. Lütfen." Kollarını kavuşturdu. "Neden?"

"Böylece sana gerçeği söyleyebilirim." Bekledim. "Böylece sana duymak istediğin cevabı verebilirim."

Çünkü içimden bir ses, biz yatakta uzanırken Musik'in eleştirisi yayınlandığında onun bunu bildiğini söylüyordu. Belki daha önce bile biliyordu.

Sonunda yere ve ben de onun kelimeleri taramasını izledim. "Kahrolası bir Gizlilik Sözleşmesi mi? Benimle dalga mı geçiyorsun, Sadie? İşler bu noktaya mı geldi?"

"Bu konuşmayı yapabilmemizin tek yolu bu." Sesim yumuşak ve sakindi. "Özür dilerim. Bu benim kuralım değil. *Seen*'in kuralı." Durakladım. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü herkesten çok senin anlamaman gerekir."

"Bu saçmalık. İşte bu " Kalemı tezgâhtan aldı, son sayfayı çevirdi ve altına imzasını .

Kalemı bırakıp bana baktığında, "Evet, ben Dear Foodie'yim. Ve annem, babam, kız kardeşim, Bryn ve *Seen*'deki patronum bu dünyada bunu bilen tek insanlar." Parmaklarımı saymak için kullanıyordum, bir isim söylediğimde her birini kavırıyordum. "Sen altı numaralı kişi oluyorsun." Göğsümü tutarak sesli bir nefes verdim. "Tanrım, bunu sana yüksek sesle söylemek iyi hissettirdi." İçkisini aldım ve içinde kalanı geri içtim, boşunu tezgâha bıraktım. "Bunu sana ne kadar uzun zamandır söylemek istediğimi ve söyleyemediğimi tahmin bile edemezsin."

"Evet... onun yerine bana yalan söyledin."

Suçlama canımı
yaktı. Ama gerçektir.

"Bunu itiraf etmek beni öldürüyor ama ettim." İki elimle tezgahı tuttum. "Kendimi savunmak için -ki gerektiğinde kendimi savunacağım çünkü size kendi tarafımı anlatmak için buradayım- sözleşme gereği size söylememe izin yoktu. Evet, yine yalan söylüyordum ama tek yapmaya çalıştığım bir şeyleri çarpıtmaktı, örneğin neden gerçekten Musik'te olduğumu ya da gerçekten çalışmadığım halde sana yakınlarda çalışmak zorunda olduğumu söylediğimi." Nefes almak gittikçe zorlaşıyordu. "O yalanlar seni incitmek için söylenmedi. Asla dürüst olmak istemedim. Ama gerçeği çarpıtmak zorundaydım çünkü gizlilik sözleşmem sana kim olduğumu söylememi engelliyordu ve yalanlar bir damlama etkisinin sonucuydu" -başımı salladım- "kalbimde, içimde ve-

"İlişkimiz üzerine."

Başımı salladım. "Evet, ." İçimi çektim. "Ve bu bağlayıcı bir anlaşmanın gerçekliği. Kimin canını yaktığı önemli değil ve kime yalan söylemek zorunda olduğum da önemli değil."

Yumruğunu tezgâha vurdu. "Sadie, bu çok boktan."

"İnanın bana, biliyorum." Hızlıca tavana baktım. "Geniş aileme bir şey söylememenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Teyzelerime, amcalarıma ve kuzenlerime? Ya da Bryn dışında herhangi bir arkadaşşıma?" Göğsümün daha da daraldığını hissettim. "Ya da erkek arkadaşşıma?"

Bardağı elime aldım ve dibinde yuvarlanan küçük kehribar rengi likör damlasına baktım. "İşimin bu yönünden ne kadar nefret ettiğimin bir önemi yok. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Sözleşmelerini imzaladığımda bunu biliyordum. Ve bunca yıl sonra, bundan hiç pişman olmadım. Şimdiye kadar."

Midem çalkalanırken, gözlerim yaşlarla yanarken, bardağı oturma odasına getirdim, birkaç parmak kadar doldurdum, ikinci bir bardak doldurdum ve mutfağa taşıyarak bir tanesini ona uzattım.

Likörü dudaklarıma dayadım ama içmedim. Sadece aromasını içime çektim.

Onun konuşmasına ihtiyacım vardı.

Aklının nerede olduğunu bilmem gerekiyordu. "Lütfen Lockhart, bir şey söyle."

Biraz hava tısladı. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Herhangi bir başla."

Başını eğdi ve kaldırmadı. Kirpiklerinin arasından bana baktı. "Kontrat altında olduğunu anlıyorum. *Seen*'e karşı ne tür bir yükümlülüğün olduğunu anlıyorum. Ama bugüne kadar bana söylenmediği için kendimi kızgın hissetmekten alamıyorum. Seninle şirketimiz hakkında bir şeyler paylaştım, Horned'u nasıl satın almak istediğimizi anlattım - Sevgili Foodie olduğunu bilseydim bunları sana söylemezdim." Birkaç saniye geçmesine izin verdi. "Bence bunu çok uzun süre devam ettirdin."

"Muhtemelen yaptım, evet. Ama bu işin senin bilmediğin pek çok yönü var."

"Anlat bana." Parmakları bir top haline geldi. "Her şeyi anlamamı sağla. Çünkü Sadie..." Sesi ve başını çevirdi.

Kalbim titredi.

Bana bakamıyordu bile. Bunu düzeltmek zorundaydım.

"Patronum benden Charred and Musik'i incelememi istediğinde zaten çıkıyorduk. Bu talebin üzerimde yarattığı ağırlığı tarif etmekte zorlanıyorum. Kendimi hasta hissettim." Uzun bir nefes verdim. "Hâlâ öyle hissediyorum, özellikle de sırada Toro'nun olduğunu bildiğim için. Ama patronumun istekleri bununla da kalmadı. Ülke çapındaki diğer Charred lokasyonlarını gezip incelememi ve The Weston Group ile ilgili uzun bir yazı için LA lokasyonu ile karşılaştırmamı istedi. Şu anda izlenme oranı çok yüksek. *İzlenme* patlaması yaşanıyor. Bu ateşin sönmesini istemiyor."

Tezgâha tutunarak yer , her yanım güçsüz hissediyordu. "Ama üzerimde nasıl bir baskı yarattığını biliyor musun? Bu istekten nasıl bir sıcaklık hissettiğimi? *Seen* için yazdığım yazılarda dürüst olmak zorundayım ve oldum da. Ama şimdi patronum Toro'nun eleştirisini yazamayacak kadar önyargılı olmamdan korkuyor ve ..." Gözlerim onun içeri bakmasını sağlayan pencerelerdi ve her şeyi gördüğünü biliyordum. "Korkarım ben de öyle." Ellerim başımın tepesine gitti. "Ya Toro'yu sevmiyorsam? Bu ne anlama gelir? Senin için? Benim için? *Seen* için? Weston Grubu için?" Dudaklarımı birbirine sürtüp göğsümü havayı içeri ittim. "Yani, Charred eleştirisi, Musik eleştirisi ve Toro eleştirisi içimi kemiriyordu. Ve sonra patronum beni *başka bir* film için mi göndermek istedi? Hayır. Daha fazlasını kaldıramazdım. Westons için olmaz, sana aşıkken olmaz."

Onda ani bir değişiklik oldu. Gözlerindeki düşmanlık.

Dudaklarının sertliğinde.

İkisi de azalıyor - da olsa.

Ama daha önümde uzun bir yol vardı ve açıklamam gereken çok şey vardı.

"Bu sabah seninle yataktayken kırılma noktama geldim. Yalanlara bir saniye daha dayanamadım. Bu yüzden ofisine gittim." Saçlarımı omuzlarımdan ayırdım ve hırkamı çıkarıp tezgâhın üzerine koydum, endişem beni terletiyordu. "Birincisi, seyahat teklifini geri çevirmek ve Toro'dan sonra başka bir Weston restoranını inceleyemeyeceğimi söylemek için. İkincisi, gizlilik anlaşmamı senin için ihlal etmek istediğimden bunu tartışmak için."

Viskimden birkaç yudum aldım. "Özel hayatımı patronumla tartışmam. Ama bugün konuştum. Ona nasıl tanıştığımızı anlattım. Senin hakkında neler hissettiğimi. Ve sana nasıl açılmak istediğimi." O toplantının her ayrıntısı kafamın içinde dönüp duruyordu. "Bana bir geçiş izni vereceğini söyledi.

Seen'le gizlilik anlaşması imzaladığı sürece. Ve aşık olduğumdan kesinlikle emin olana kadar o izni boşa harcamamalıydım." Kollarımı karnıma doladım, yüzüm ona bakarken eğildi. "Bana bunu söyler söylemez Lockhart..."

Nefes almak için durdum.

İfadesini gözlemlemek için.

bir kez söyledikten sonra asla geri alamayacağımı kabullenmek.

"Bu pası kimin hak ettiğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu," diye devam ettim ve ona yumuşak bir gülümseme sundum. "Ben sana aşığım. Kendimi hayatımın geri kalanını seninle geçirirken görebiliyorum."

Bir şey söylemeyince, doldurduğum şeyin kalanını bitirdim ve boşunu yere bıraktım.

"O toplantıdan çıktım ve Bryn'i arayıp kartın sana geleceğini söyledim. Eve gidip Gizlilik Sözleşmesi'nin çıktısını alacaktım ve evinize ya da ofisinize, her neredesiniz oraya gidip sizinle konuşacaktım. Ve işte o zaman sana rastladım..."

"Yüce Tanrım." Birkaç saniye sessiz kaldı. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Ben..." Parmakları saçlarının kenarlarına daldı. "Kafam karmakarışık."

"Eminim öyledir." Bizi ayıran herhangi bir taş olmaması için adanın etrafında onun durduğu yere doğru ilerledim. "Ama üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Yaptığım şeyler için. Söylediğim şeyler için. Sana söylediğim yalanlar için. Dürüst olabilseydim, olurdu. Yemin ederim, yapardım."

Parmaklarını içkinin etrafına doladı, içki tutuşundan yanlara doğru şırıldadı. "Beni neden evine davet etmediğini, beni neden orada istemediğini anlayamadım."

"Sevgili Foodie'yi saklıyordum-"

"Biliyorum." Dişlerini alt dudağının üzerinde sıktı. "Ya da neden seni Musik'te gördüğüm halde hokeye gitmediğini

benimle oyun oynuyor. Gitmeden dört gün önce rezervasyon yaptırdığını ve iki buçuk saat boyunca orada olduğunu ve bana bu konuda hiçbir şey söylemediğini görünce bunu kişisel olarak algıladım."

Kirpiklerimdeki ıslaklığı sildim. "Yapabilseydim sana söyleyeceğim her şeyi. Ve söylemek isterdim. Çok istedim Lockhart."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Buna inanıyorum. Ve sana inanıyorum. Ben sadece..."

"Sadece... benden nefret mi ediyorsun? Beni görmeye dayanamıyormusun?"

Ellerini yüzünde ovuşturdu ve nihayet gözlerini tekrar gördüğümde, en üzücü sesiyle, "Bir yalana dayandığımızdan endişeleniyorum" dedi.

"Asla. Uzaktan yakından benzeyen bir şey bile yok." Duygular içimden akıp gidiyordu. Her nefes alışımda dudaklarımdan girip göğsümde dönüyor, doğruca mideme gidiyor ve gözlerimden yukarı çıkıyordu. "Böyle düşünmeni istemiyorum. Ve işimi sana tercih ettiğimi düşünmeni istemiyorum. Ve bunların hiçbirinin bir seçim olduğunu düşünmeni de istemiyorum - öyle değildi." Avuçlarımı çıplak kollarımın üzerinde kaydırdım. "Patronuma gidip gizliliğimi bozmama izin vermesi için yalvardığımda, işte o zaman bir seçim yaptım." Parmaklarım hareketsiz kaldı. "Çünkü seni seviyorum."

"Sadie..."

"Aşığım. Sana tamamen aşığım." "Sadie-"

"Horned'da tanıştığımız gece Sevgili Foodie olarak orada olduğumu bilmeni istiyorum ama tanıştığın kişi o değildi. Otel odana götürdüğün kişi o değildi. Ve seks yaptığın kişi de o değildi. Hepsi bendim. Bunca zaman boyunca tek deneyimlediğin bendim."

mesafeyi kapattım ve omuzlarına tutundum. "Bana kızgın ol, bunu hak ediyorum. İncin, bunu da hak ediyorum. Hayal kırıklığına uğrayın. Bana her şeyi yanlış yaptığımı söyle." Yüzüne doğru yaklaştım ve gözyaşlarım benimkilerden akarken yüzünü tuttum. "Ama bana her şeyi mahvettiğimi söyleme."

biz-s. Sakın bana bunun affedilemez olduğunu söyleme. Ve lütfen... beni sevmediğini söyleme."

Nefes verişini hissettim. Sert ve hızlı bir şekilde çıkıyorlardı. "İşte bu yüzden çok acıyor."

Parmaklarım yanaklarını okşadı. "Unutmak zorunda değilsin. Beni affetmek zorunda bile değilsin, en azından şimdi değil. Ama bana bir şekilde, bir şekilde iyi olacağımızı söyle. Sonunda bunu geride bırakabileceğimizi söyle." Gözlerimden damlalar o kadar hızlı akıyordu ki, çenemden akıp gitmelerine engel olamıyordum. "Hayatımı sensiz yaşamak zorunda kalmayacağımı." Dudaklarımdaki tuzluluğun tadını alabiliyordum. "Sensiz yaşamak istemiyorum. Sensiz bir gün bile geçirmek istemiyorum-"

Birden onun kollarındaydım. Yüzüm göğsündeydi. Nefes alışım onunkine uyuyordu.

"Lockhart..." Gözyaşlarım gömleğini lekeliyordu. Ama yumuşak pamuğun altında teninin sıcaklığı vardı ve buna ihtiyacım vardı.

"Her şey yoluna girecek." O kadar sıkı ki az önce söylediği her şeyi doğruluyordu.

Ona sarıldım. Parmaklarımla. Kollarımla. Yüzüm bile bir şekilde ona tutunuyordu. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

"Evet." Dudakları başımın tepesine bastırdı ve dudaklarını kaldırdığında çenemi yukarı kaldırıp ona baktım ve o da tenimdeki ıslaklığı silmeye başladı. "Çünkü seni seviyorum, Sadie."

THIRTY-THREE

Hart

N hiçbir şey mükemmel değildi. Bunu en alçakgönüllü zamanlarda öğrenmiştim. yollar üzerinde benim Kariyer, ve bugün oldu Hayır İstisna.

Horned'un sahibi ve şefiyle defalarca gidip gelen müzakereler sancılı geçmişti. Şimdi son ve nihai teklifimizi onaylamasını ya da bize siktir olup gitmemizi söylemesini bekliyorduk.

Ama Eden Colson'ın evinde Ellie'yle oynayıp biz haberleri alana kadar vakit geçirirken, Beck deplasmanda bir maçtayken ve Walker Charred LA'in mutfağında çalışırken ben Sadie'yle yemekteydim.

Sevgili Foodie olduğunu onayladığından beri ilk resmi gezimiz.

İlişkımız mükemmel olmayan başka bir şeydi ama ben onu olduğu gibi seviyordum.

Mükemmel derecede kusurlu, mükemmel derecede güzel ve mükemmel derecede bizim. Tekrar ayaklarımızın üzerinde durabilmemiz bir gün kadar sürdü.

Öfkenin bedenimi tamamen terk etmesi için. Onun huzurunda olmak ve konuyu daha da derinleştirmemek için.

Anlamıştım.

Ancak bu, konuyu tamamen aklımdan çıkarabileceğim, durumun ön planda olmadığı ve tekrar ele almayacağım anlamına gelmiyordu.

Çünkü Sadie'ye ve onun alter egosuna aşık olmak bazı zorlukları da beraberinde getiriyordu. Aileme onun ne iş yaptığını asla söyleyemezdim. Tek bildikleri sosyal medyada olduğuydu. Ama bu aynı zamanda ailemin Toro'dan sonra ondan asla başka bir yorum almayacağı anlamına geliyordu - New York'taki espresso martinide olduğu gibi kişisel sayfasında belki bir haykırış, ama asla tam bir yazı. Walker'ın bu konudaki sızlanmalarını dinlemek zorunda kalacaktım ve ona bunun nedenini asla söyleyemeyecek ya da bu konuda bir şey yapamayacaktım.

Horned'u sevdiğinde dilimi ısırduğım gibi, rakip bir restoranı sevdiğinde de kıskançlığımı dizginlemem gerekiyordu, ancak şimdi durum farklıydı.

Ama onun için? Buna değerdı. O istediğim her şeydi.

İhtiyacım olan her şey.

Ve Tanrım, çok güzeldi.

Saçları kıvrılmış ve yüzünün etrafına sarkmıştı, gözleri boğucu bir siyah renkle çerçevelenmişti, dudakları parlaktı - buraya gelirken bana kafa attığından beri bu gece yeniden ruj sürmüştü - ve V şeklinde kesilmiş, göğüslerini gösterecek kadar aşağıya inen bir bluz giymişti.

Dolmasından bir ısırık aldı ve çiğnerken elinin arkasından konuşarak, "Telefonun her yandığında nefesimi tutuyorum. Troy'un dükkan sahibinden ne zaman haber alacağına dair bir fikri var mı? Burada ölüyorum."

Weston dilini bile konuşuyordu.

Çünkü ona söylediğim her şeyi dinledi. Kıkırdadım.

"Sahibine gün sonuna kadar süre verdik,

Yani, teknik olarak, o gece yarısına kadar var, ve bu"-Ben

Saatime baktım, "dört saatten biraz az kaldı. Önümüzde uzun bir gece olabilir."

"Bu gerilimle başa çıkamam." Gülümsedi. "Bunu senin için istiyorum."

"İzin ver de kafanı dağıtayım." Normalde telefonumu yemek masasında hiç bulundurmazdım. Bu gece bir istisnaydı ve onu elime alıp aradığım e-postayı bulana kadar kaydardım. "Jenner - bu girişimin emlak kısmıyla ilgilenen avukatımız- bize inanılmaz mülkler buldu. Bu sabah ailemle görüştüm ve bunlar üzerinde anlaştık. Bunlara bakmanı ve bana düşüncelerini söylemeni istiyorum." Telefonumu ona uzattım, rahatça konuşabilmek için yakınımda kimsenin olmadığından emin oldum. "İlk ikisi Horned restoranları olacak - eğer alabilirsek. Biri Portsmouth, New Hampshire'da, diğeri de Charleston, Güney Carolina'da. Üçüncü ve dördüncüsü ise Tampa, Florida ve Austin, Teksas'ta açılacak olan gelecekteki Toros'lar için."

Ekranı bana doğrulttu ve Tampa'nın yerini gösterdi. "Takıntılıyım."

"Güzel, değil mi?"

Bir tutam siyah saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Körfezin tam üzerinde oturuyor. Hemen orada yemek istiyorum."

"Diğerleri hakkında ne düşünüyorsun?" Başını kaldırıp baktığında ekledim: "Bu işi biliyorsun ve senin fikirlerine değer veriyorum. Bana karşı dürüst olmanı istiyorum." Peçetemle ağzımın kenarlarını sildim. "Henüz herhangi bir teklif yapmadık, yani fikrimizi değiştirmek için hâlâ vaktimiz var."

Bana doğru çevirirken Austin'in bulunduğu yeri işaret etti. "Mükemmel bir tane daha. Nehrın hemen üzerinde, bu da bana hemen taze balıkları düşündürüyor. Suyun üzerinde suşi ve balık yemenin iç kesimlerden farklı bir etkisi var."

"Anlaştık."

"Ama diğer ikisinin üzerinde çalışılması gerekiyor." Telefonumu bana geri verdi ve koltuğunda hareket etti. "Portsmouth

ve Charleston eklektik şehirlerdir. Onlarda bir tuhaflık var ve her iki yerde de gittiğim restoranlarda -ironik bir şekilde, her ikisinde de bulundum- tuhaflık orada yemek yerken parlıyor." Başını kaldırdı, büyüleyici mavi gözleri tavana odaklanmıştı. "Charleston'daki tonozlu, kilise benzeri tavanları düşünün, bolca metal var, dekorun yemek beklentisi yarattığı İçki Yasağı dönemini çağrıştıran bir tema. Seçtiğin şey bana hiçbir şey ." Bakışları benimkilere döndü.

Başımı salladım, çok etkilenmiştim. "Kahretsin, çok iyisin." "Portsmouth'New England'ın cazibesini hissetmek istiyorum ama içinde boğulmak da istemiyorum." Yan tarafını çiğnedi . onu açık pembe Küçük resim."I Yapma. istiyorum Istakoz dekoru. Bunu yemeğimde istiyorum. Tuhaf hissetmek istiyorum ama karaktere bürünmek için. Orası çok boş bir yer."

Telefonumu tabağımın yanına koydum ve elini uzattım. "Mülklere bakmak için benimle gelir misin? Jenner'a yenilerini çektireceğim ve onları benimle birlikte görmeni çok isterim."

"Şaka mı yapıyorsun?"

Parmaklarımı kirli yanağımın üzerinde gezdirdim. "Hiç de değil." "Lockhart Weston, benim aşk dilimi konuşuyorsun."

"Yani bu bir evet mi?"

En sert gülümsemesini yaptı. "Kesinlikle evet."

Elinin arkasını okşadım. "Bunu birkaç hafta içinde planlayacağım. Toro'nun açılışını atlatmam gerekiyor, sonra yeni girişimlerimize odaklanabilirim."

Dudakları kapandı, artık dişleri görünmüyordu ama sırtışı devam ediyordu. "Bu konuyu hemen atlayacağız. Tamam mı?"

"Evet, lütfen." Kıkırdadım.

"Seyahat konusuna gelince, bana bir hafta önceden haber verin ki tüm çekimlerimi ve kurgumu önceden yapabileyim." Dişleri şakacı bir şekilde dudağına gitti. "Bunu sana söyleyebilmek çok güzel bir duygu."

"I-" Telefonumun ışığı dikkatimi çekti ve Troy'dan gelen bir bildirim ekrandaydı.

TROY

E-postanı kontrol et.

"Cevap gelen kutumda bekliyor," dedim ona. "Troy'dan yeni haber aldım."

Gözleri büyüdü ve koltuğunda sallandı. "Ne oldu? Sahibi ne dedi? Bu sizin mi? Söyle bana!"

Coşkusu beni güldürdü ve gelen kutumu açtım, e-postanın ilk birkaç cümlesini taradım ve telefonumu yavaşça yere bıraktım.

"Beni öldürüyorsun, Lockhart. Beni öldürüyorsun."

Başımı salladım ve dilimi üst dudağımın üzerine doğru uzattım. "Walker bizi öldürecek."

Sustu. "Kimi öldürmek?"

"Beck ve beni."

"Neden?"

"Rakibimizin teklifini yükselttiğini öğrendiğimiz için biz de aynısını kendi teklifimize yaptık. Ona danışmamış ve bu kararı kendi başımıza vermiş olabiliriz."

"Ve?" Başını iki yana salladı. "Yani?"

"Walker'ın harcamak istediğinden daha fazlaydı."

"Anlamıyorum." Ellerini masanın üzerinde düzleştirdi. "Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Sana söylüyorum..." Tüm birikmiş enerji göğsümü terk etti ve "Horned'in yeni sahibine bakıyorsunuz" derken dudaklarımın kenarları yukarı doğru çekildi.

"Aman Tanrım!" Sandalyesinden kalkıp masanın benim olduğum tarafına geldi, kucağıma çöktü ve kollarını bana doladı. Dudaklarımız aynı hizadayken, "Senin adına çok mutluyum" diye fısıldadı.

"Teşekkür ederim,
bebeğim." "Şimdi öp
beni."

Sırıltısı bana daha fazlası olduğunu söyledi, ben de "Sadece seni öpmek mi?" dedim.

Koyu yeşil gözlerimin içine baktı. "Ve bana beni sevdiğini söyle."

Bu beni çok güldürdü.

THIRTY-FOUR

Sadie

BEN

Ofistesin, değil mi?

LOCKHART

Evet. Neden?

BEN

Çok hızlı bir şekilde uğrayacağım. Bütün kardeşlerin de orada mı?

LOCKHART

Beck hariç herkes.

Eden ile ilk kez tanışacağınızı biliyorum, merak etmeyin, kız kardeşim bir kasa dairesidir. DF hakkında kimseye bir şey söylemeyecektir. Güvendesin, söz veriyorum.

BEN

Endişelendim.

LOCKHART

Olman için bir sebep yok.

BEN

Tamam, güzel. 20 dakika sonra görüşürüz.

LOCKHART

Ne giyiyorsun?

BEN
Şu anda mı?

LOCKHART
Evet.

BEN
Kot pantolon. Tişört şeysi. Blazer. Yüksek topuklu.

LOCKHART
Ceketi giy. Hangisinden bahsettiğimi biliyorsun.

BEN
Ofisinde bunu giymemi mi istiyorsun?

LOCKHART
Ve altına hangi renk külot ve sutyen giymeni istediğimi biliyorsun.

BEN
Lockhart... burası senin ofisin.

LOCKHART
Ve?

BEN
Sessiz olmakta pek iyi değilimdir.

LOCKHART
Size öyle olmanız gerektiğini söylemiyorum.

Lockhart'ın binasının en üst katına ulaştığımda, büyük kap kek kutusunu asansörden çıkardım ve resepsiyon görevlisine yaklaştım. Ona adımı verdim - aşağı katta binaya ilk girdiğimde yaptığım işlemin aynısını - ve o bilgisayarına bir şeyler yazarken ben de etrafa bir göz attım.

Lockhart'la çıkmadan önce Weston Group'un şirket merkezini ziyaret etmek bingo kartımda yoktu. Ama onlarınki kadar büyük bir grubun iç işleyişi beni büyülemişti - nasıl çalışıyorlardı, nasıl seçim yapıyorlardı?

ve bu kadar çok farklı mutfağı aynı şemsiye altında nasıl dengelediklerini merak ediyordum. Lockhart beni yavaş yavaş profesyonel dünyasına dahil ediyordu ve benden fikir almaktan onur duyuyordum.

Resepsiyon görevlisi kibarca özel ofisler gibi görünen uzun bir koridorda onu takip etmemi istedi. Bu alanın neye benzeyeceğini hayal edememiştim. Boş duvarlar ve yavan bir halı olsaydı, havada ahşap temizleyici kokusu olsaydı.

Bu öyle bir şey değildi.

Şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla tüm kat, zengin, cesur renkler, sıcak duvar kağıtları ve bu uzun ve sonsuz koridora rahat bir his veren ahşap zemin ile Charred'e benzer bir tasarıma sahipti. Ezici ve güçlü olmadan erkeksi bir havası vardı, sanki ayaklarınızın altında kırmızı bir halı varmış gibi.

Resepsiyon görevlisi kapalı bir kapının önünde durdu ve kapıyı iki kez çaldı; kendisine seslenildiğinde kapıyı hafifçe açarak, "İçeri buyurun Bayan Spencer," dedi.

Ona teşekkür ettim ve kapı beni içeri alacak kadar açıldığında Lockhart'ın yalnız olmadığını görünce şaşırdım.

"Merhaba bebeğim," dedi masasının arkasından. "Hoş geldin." "Merhaba!" İçeri girdim.

Lockhart, "Eden hariç herkesi zaten tanıyorsun," dedi.

Diğer iki yüz bana bakıyordu. İlk olarak Charred'de tanıştığım Walker ve Musik'te tanıştığım Colson.

"Sizi gördüğüme sevindim çocuklar." Onlara gülümseyip el salladım ve Lockhart'ın kız kardeşine yaklaşıp elimi uzattım. "Seninle tanışmak çok güzel Eden."

"Ve sen." Gülümsedi ama benimki kadar büyük değildi, sanki bir parçasını saklıyor gibiydi.

Lockhart, Sevgili Gurme olup olmadığını anlamak için ondan yardım istediğini söylediğinde şaşırmamıştım. Ama onun bir kasa dairesi olduğunu duyduğumda şaşırmıştım. Her

kadınların bir zayıflığı vardı. Benimki Bryn'di. O her şeyi bilirdi. Belki Eden'ın zayıflığı Lockhart'tı. Ya da belki o bir tek boynuzlu attı ve gerçekten bir tane yoktu.

Eğer durum buysa, ondan daha da fazla etkilenmişim. "Hakkınızda sayısız şey duydum," dedim. "Ben gerçekten Seni tanımak için sabırsızlanıyorum." Lockhart'a göz kırptım. "Onun favorisi olduğunu düşünürsek."

Mavi gözleri Lockhart'a kaydı, o kadar canlı bir renkti ki eşsiz ve çarpıcıydı. "En sevdiğin mi? Beck'in bu unvana sahip olduğunu sanırdım."

Hızlı bir bakış Lockhart'ın ellerini havaya kaldırıp yüzünün yanında tuttuğunu söylüyordu ama ben daha çok Eden'a odaklanmışım. Instagram'da bulduğum ve o olduğunu düşündüğüm sarışınla büyük bir tezat oluşturan koyu renk saçlarından, şehvetli dudaklarına ve küçüklüğüne kadar göz alıcıydı. Kadınlar onun kadar güzel görünmek için çabalardı.

Ama beni kendine çeken şey onun tavırlarıydı. Neredeyse gözlerinizi kaçıramayacağınız bir çekiciliği vardı. Ve eğer bakarsanız, bir şeyi kaçıracağınızdan korkuyordunuz. İçinde neler olup bittiğine bir ipucu. Lockhart bana onun içine olduğunu söylemişti ve ben de bunu hissedebiliyordum. Eden'da hiçbir şey rastgele görünmüyordu - ağızından çıkanlar, vücudunun hareketleri, bakışlarının derinliği. Her şeyin bir nedeni vardı ve her şey hesaplanmıştı.

O, şimdi Lockhart'a sataşan Colson'a gülerken, ben de masasının arka tarafına geçtim ve Tupperware'i üstüne koydum.

"Orada ne var?" Lockhart ona bir öpücük verdikten sonra sordu.

"Bu gece sizin için büyük bir gece ve Toro'nun açılışının mükemmel, sorunsuz ve olmasını istediğiniz her şey olacağını bilsem de, orada olamayacağım için size kutlayacak bir şey getirmek istedim."

"Sen gelmiyor musun?" Colson sordu.

Eden'in gözlerini üzerimde hissederek başımı salladım. "Ama birkaç gece içinde orada ."

Walker, "Masa bulma konusunda endişeleriniz varsa, lütfen ," dedi. "Biz sizi koruruz."

"Hart bunun en iyi arkadaşıyla bir ilgisi olduğundan bahsetti, değil mi?" Eden açıkladı. "O senin randevun ve bu gece çalışması gerekiyor, bu yüzden mi gel?"

Hızlıca ona baktım, yüzümde yavaş yavaş bir gülümseme belirdi. "Evet. Haklısın. Onun işle ilgili bir sorunu var ve Lockhart'ın işi başından aşkın olduğu için benim de yalnız yemekle ilgili tuhaf bir sorunum var. Lütfen benden nefret etmeyin çocuklar."

Dear Foodie açılış gecelerinde restoranlara gitmezdi çünkü restoran ya da çalışanlar için hiçbir şey yolunda gitmezdi. İşleri yoluna koymak için bir saniyeye ihtiyaçları vardı ve iki gün de yeterli bir süre olmasa da *Seen* 'in bana vermek istediği tek şey buydu.

Lockhart ve ben ailesine ne söyleyeceğimi ya da neden orada olmadığımı sorarlarsa nasıl bir bahane bulacağımı konuşmamıştık.

Eden bunu tek başına yapmıştı.

Arkamı kolluyordu - hiç beklemediğim bir şeydi bu. "Nefret mi ediyorsun? Pek sayılmaz," diye yanıtladı Eden .

"Bence Lockhart

daha az kaotik olduğunda ve ortalık biraz sakinleştiğinde orada olmanızı tercih eder. Bu şekilde seninle geçirecek zamanı olacak. Hepimizin olacak."

Lockhart'ın kolu belime dolandı. "O haklı."

Eden'a tekrar baktığımda bana hafifçe başını salladı, ben de ona başımı sallayarak karşılık verdim ve "Her neyse, mutfakta Walker Weston değilim ama bunların eğlenceli olacağını düşündüm" dedim.

Kapağı çıkardım. "Bunlar şampanya aromalı kekler." Her birine birer tane uzattım. Tabanı şampanya ile aşılansmış açık pembe renkteydi, üzerinde yenilebilir konfetilerle süslediğim çırpılmış tereyağlı krema vardı ve kremanın kenarına plastik bir damlalık yapıştırılmıştı. "Damlalığın gerçek şampanya var."

"Şu anda her türlü alkolü alacağım," dedi Colson, plastiği çıkarıp sıvıyı ağzına fişkırtarak. "Oh, bu iyi."

Walker ona güldü ve sonra benimle göz geldi. "Yemek yapmak benim uzmanlık alanım. Fırıncılık ise tüm kariyerim boyunca mücadele ettiğim bir canavar. Bahse girerim bunlar benim yapabileceğimden daha iyidir." Bir ısırık almak için durakladı ve inledi. "Bunlar da ne böyle?" Tatlının her iki tarafına da baktı. "Sadie, bunlar olağanüstü."

Oldukça popüler ve saygın bir şef olan Walker, yaptığım yemeklere iltifat ediyordu. Gururumun okşanmasına engel olamadım, özellikle de ilk partinin sonuçlarından memnun kalmayarak çöpe attığım düşünülürse.

"Teşekkür ederim," dedim heyecanımı bastırmaya çalışarak. "Haklı, öyleler," diye inledi Colson ve uzandı. Tupperware'in içinde. "Bunlardan bir tane daha alacağım."

Güldüm. "Keyfine bak. Gerisini burada bırakıyorum, istediğin kadar al."

Lockhart onunkini masasının üzerine koydu. "Ben kendiminkini saklıyorum." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

Eden kalkarken siyah eteğini aşağı sıyırdı ve parmağını kremanın kenarında gezdirip emdi. "Bu tarife ihtiyacım olacak."

"Seni yakaladım kızım," dedim.

"Hadi çocuklar. Onları bırakıp işimize dönelim," diye seslendi Eden ve koridora çıkmadan önce bana el salladı.

Colson ve Walker vedalaştılar ve kapı kapanarak Lockhart ve beni yalnız bıraktı.

Kolu hâlâ etrafımdayken döndüm ve onunla yüzleştim. "Bil diye söylüyorum, Eden ve ben kanka olacağız-"

"Git şu kapıyı kilitle," diye homurdandı, gözleri yavaşça vücuduma daldı. "Hemen şimdi."

THIRTY-FIVE

Hart

Sadie masamın yanında duruyordu, ceketinin düğmeleri iliklenmiş, kravatının ortası düğümlenmişti, dış giysisi altındaki sütyen ve külotu gizliyordu - her ikisinin de en sevdiğim renkte olduğunu varsayıyordum. Gözleri bana bakarken boğucuydu, az önce ona verdiğim emri işliyordu Ofisimin kapısını kilitle.

Ona sahip olmak için bir saniye daha bekleyemezdim.

Süreci hızlandırmak için ekledim: "Kapıyı kilitledikten sonra buraya gel ve masama otur. Bacaklarını açmanı ve topuklarının üzerinde kalmasını istiyorum."

Parmağını masamın üzerine koyduğum şampanyalı kekin üstünde gezdirdi ve kremasını emdi. "Bunu gerçekten burada mı yapacağız?"

Tanrım, bu çok
ateşliydi. "Sikeyim
evet," diye cevap
verdim.

"Ve sen endişelenmiyorsun-"

"Sadie, patron benim. Hiçbir şey için endişelenmiyorum."

Kapıya doğru başımı salladım. "Git kilitle."

Gölümsedi, başını bana doğru salladı, ama kapıya doğru ilerledi ve kolun üzerindeki mandalı çevirdi ve masama döndüğünde sandalyemi geri çektim, ona geniş bir alan açtım. Klavyeyi yana kaydırды ve kenar boyunca ortaya yerleştirdi.

"Çıkar şunu." Parmağımla vücudundaki havayı boyadım. "O ceketin hemen yerde istiyorum."

"Peki ya pencereler?" Camdan başka bir şey olmayan duvara doğru baktı.

"Birinin seni çıplak görmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Sırıttı. "Yani, renkli mi?"

"Tabii ki öyleler."

Kravatı çekti, çözülene kadar her iki tarafını da gevşetti ve ceketin düğmelerini yavaşça açarak kollarını dışarı çıkarmadan önce açılmasına izin verdi. Ceplerden birinden bir şey alıp eline sakladı ve ceketin yere düşmesine izin verdi.

"Orada ne var?" Ben sordum.

Yanakları kızarmaya başlamıştı. "Buraya gelirken kısa bir mola verdim. Bilirsiniz, her ihtimale karşı..."

"Her ihtimale *karşı... ne için?*"

Yanına plastik bir tüp koydu. Etiketini hızlıca okuyunca yaşayan en seksi kadın olduğunu doğruladı.

"Sadie... benim lanet kızım." Onu daha iyi koklayabileceğim bir mesafeye yaklaştım, arzuladığım kokuyu içime çektim. "Tam istediğim gibi kırmızı dantel giymişsin. Ve kışını istersem diye bana kayganlaştırıcı getirmişsin." Durakladım. "Bugün yapmamı istediğin şey bu mu? Kışını sikmemi mi? Ve sonunda o bakir deliği benim mi yapmamı?" Tırnağımın yan tarafını kalçasına sürttüm.

"Beni şaşırtmanı istiyorum" diye fısıldarken göğsü kabardı.

Ama bu seçeneği kullanmak istiyordu - kayganlaştırıcı almak için durmasının nedeni buydu.

Yüksek sesle nefes verdim. "Seni hak etmek için ne yaptım?"

"Ben sana aşığım. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok."

"Bana bunu vermek gibi..." Gözlerim vücudunda aşağılara daldı, dantelin kıvrımlarını nasıl , güzel meme uçlarını ve o pürüzsüz, lezzetli amcığı nasıl kapladığını inceledi. "Bu vücut, Sadie, Tanrım..." Yavaş yavaş yukarı çıkarken, göbeğinde, tekrar köprücük kemiğinde dururken ve sonunda gözlerimizi birleştirirken sesim soldu. "Hepsinin benim olduğuna inanamıyorum."

Daha da yaklaştım, bacaklarını daha da ayırdım ve topuklarını her iki kol dayanağına yerleştirdim. Sonra keki elime aldım, plastik damlalık kremanın kenarına bir pipet gibi saplanmıştı ve çıkardım. Birkaç dakika önce bunları getirdiğinde içinde şampanya olduğunu söylemişti.

Tadına istedim.

Ama onun üzerinde tatmak istedim.

Ve sabrım tükendiği için, danteli kalçalarından ve uyluklarından aşağıya doğru çekiştirmekle ve ayaklarını geçtikten sonra fırlatıp atmakla uğraşmadım. Bunun yerine külotunun ortasında bir delik açtım ve ihtiyacım olan tüm erişimi sağlayacak kadar geniş bir şekilde parçaladım.

"*Mmm*. Seni özledim." Kukusunun üstünü öptüm, burnumu ona sürttüm. Dudaklarımı. Küçük bir parçamı.

Eli saçlarıma daldı, tellerimi çekiştirdi. "*Yesss!*" Geri çektiğimde nefesi , ofisin soğuğu muhtemelen geride bıraktığım ıslaklığa çarpıyordu.

"Daha fazlasını alacaksın, merak etme."

Şampanya damlalığını aldım ve klitorisinin üzerine tuttum, ucunu sıkarak köpüren sıvının dışarı akmasını sağladım. Hiçbirinin boşa gitmesine izin vermedim. Dudaklarım tam orada, amının dibindeydi ve her damlayı yakalıyordu.

"Bunun tadının ne kadar güzel olduğunu tahmin bile edemezsin." Dilim dışarıda ona bakıyor, içimdeki sıcaklığın artmasını izliyordum.

Gözleri, akan her şeyi yutuyordu.

Boşaldıktan sonra, olduğum yerde kalarak keki aldım ve parmağımı kremanın üzerinde gezdirdim, küçük bir miktar alıp kalınlığını amının üzerinde gezdirdim. Nefes alış veriş hızlanmıştı, ben onu ince bir tabaka halinde kaplarken nefes verişleri inleme gibi geliyordu.

"Bu nasıl bir his?"

"Soğuk. Şampanya yüzünden karıncalanma var." Titredi. "Cesur ve ağır."

Dilimi dışarı çıkararak kenarlarını yaladım, şekerli karışımı yuttum, dilimi tazeledim, böylece üzerindeki şekerlemeyi temizleyebildim. "Çok tatlı."

"Çünkü tereyağı kreması." Başını geriye atmıştı, ağzı açıktı, yüksek kırmızı topuklu ayakkabıları masamın kenarında dengede duruyordu.

"Ben senin amından bahsediyordum."

Bana baktı ve gülümsedi. "Oh."

Daha sert ve daha hızlı yalamaya başladığımda, buzlanma tamamen gitti, cildinde bir parça bile kalmadı, geriye kalan tek şey ona orgazm verme ihtiyacımdı. İşte o zaman çığlık atmaya başladı. Sesini alçak tutmaya çalıştığını söyleyebilirdim ama yapamıyordu.

Ona çok fazla zevk veriyordum.

Çünkü amının yalanmasından nasıl hoşlandığını biliyordum. Vücudunu neyin titreteceğini biliyordum.

Ve şimdi bunların hepsini elde ediyordu.

"Lockhart!"

Parmağım içine girip çıktıkça ıslaklığı tenimin etrafında yoğunlaştı ve klitorisini birkaç daha sıyırdıktan sonra kendini kaybetti.

"Ah! Evet!"

Vücudu tamamen titriyordu, inlemeleri ofisimin duvarlarına kadar ulaşıyordu, kalçaları kışının altındaki tahtaya sürtünüyor, orgazmını dışarı atmaya çalışıyordu. Dilimi onun üzerinde tuttum, parmağımı derinlere soktum, G noktasını hedefledim,

Hareketlerim ancak bitirdiğinden emin olduğumda duruyordu.

"Kahretsin, şu dil," diye nefes nefese kaldı.

Yavaşça geri çekerken kıkırdadım -dil, ağzımın köşelerini siliyordu. "Seni yemeye bayılıyor."

"Ve beni yemesine bayılıyorum." Sütyenini çıkarmak için arkasına uzandı, danteller yerdeki ceketine katıldı. "Şimdi boşalma sırası sende." Ayaklarını masadan indirdi ve ayağa kalktığı anda külotundan geriye ne kaldıysa ayak bileklerine düştü. "Seni çıplak istiyorum ve şimdi çıplak istiyorum."

"Bu talep sikimi daha da sertleştirdi."

O kemerim ve pantolonumla uğraşırken ben de kravatımı ve gömleğimin düğmelerini çözdüm, takım elbise ceketimi çıkardım ve klavyemin üzerine yerleştirmek için ayağa kalktım. Onun yardımıyla pantolonumdan ve boxer külotumdan , ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım. Tekrar oturduğumda, bana doğru yürüyor, sandalyeme biniyor, bacaklarını kolçakların altından geçiriyor ve kendini kucağıma indiriyordu.

"Seni istiyorum." Hiç vakit kaybetmeden ucumu amına doğrulttu ve shaftımın üzerine battı. "Ah, evet, istiyorum."

"Siktir, Sadie." Alçakta dururken belini tuttum, bana doğru ve geriye doğru kayarak içerideki duvarlarının her birine çarpmamı sağladım.

Gerginlik. Sıcaklığı. Islaklığı.

Bu ölümcül bir kombinasyondur ve beni anında boşaltmakla tehdit ediyordu.

"Bu siki onsuz yaşayamayacakmışsın gibi alıyorsun." Uzun saç avuçladım, tuttum ve bileğime doladım.

Pazularımı ve sonra göğsümü kavradı, ellerini omuzlarımda gezdirdi, her seferinde tepeme doğru yükselip tabanıma doğru alçaldı. "Boşalmak istiyorum Lockhart. Senin istiyorum."

"Göster bana." Boğazını ortaya çıkarmak için saçlarını geriye doğru çektim. "Ama o noktaya geldiğinde -o sınıra saniyeler kaldığında- durmanı istiyorum." Durakladım. "İstediğin kadar yaklaşabilirsin ama orgazmın seni ele geçirmesine izin verme. Beni duyuyor musun?"

Meme ucunu yaladım, dişlerimi biraz geçirdim. Ben diğer tarafa geçerken o da hızını artırmaya başladı.

"*Mmm.*" Her pompalamada, etrafımda daralıyordu. "Oh! Whoa!"

Ve bu his, başparmağımla klitorisini fiskelediğimde daha da yoğunlaştı. İşte o zaman dudaklarından her nefes çıkmaya başladı, çığlıkları yeniden başladı, kalçaları ileri geri kayarak dönmeye başladı - her dönüşte daha da hızlanıyordu.

"Sadie..." Onun adı bir uyarıydı.

Onun geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiğini hissetsem de ben de hissediyordum ve kendimi zihinsel olarak geri çekmem gerekiyordu.

Ama bunu yapıyor muydu?

Yüzü bana hayır dedi - çok fazla tutkuyla doluydu. Meme uçları sertleşmişti. Amından sular damlıyordu. İnlemeleri o kadar yüksekti ki kulaklarımda titreşiyordu.

"Sadie!"

Sakinleşti. En azından itme söz konusu olduğunda, ama vücudu titremeye başladı. "Aman Tanrım!"

Kendini oraya çekmişti ve aşağı iniyordu.

Bu da bana bir şey söyledi.

"Hazırsın." Onu kucağımdan kaldırdım ve bana dönük olacak şekilde masaya yatırdım, bacaklarını açtım ve aralarında durdum. Zaten çok ıslaktı, ama yine de kayganlaştırıcıdan biraz şaftımın üzerine fişkırttım ve tamamen yağlandığında, parmaklarıma biraz koydum ve kıcının etrafında dolaştım. "Bana güveniyor musun?"

"Evet."

Verdiği yanıt karşısında başımı salladım. "Ne yaptığımı bildiğimi söylediğimde bana güven ve seni incitmemek için elimden geleni yapacağım." Kışını masanın en ucuna kadar çektim ve ucumu o yasak deliğe doğrulttum.

"Sana inanıyorum."

"Ve söz veriyorum, eğer sadece başlangıcı , iyi hissedeceksin." Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. "Geleceksin -sözlerimi unutma."

Ağırlığını taşımak için dirseklerini bükerek kollarının üzerinde geriye yaslandı ve topuklarını daha önce oldukları yere koydu. Dizine tutundum ve sikimin alt kısmını kavradım. İkimiz de o kadar kaygandık ki, ucu hemen içeri kaydı.

"Vay canına," diye tısladı.

Onu burada parmakladığımdan beri orada olacağını bildiğim gerginlik, sistemim için lanet bir şok oldu. Onun da aynı şekilde hissetmediğini bildiğim için zevkimi bastırmaya çalıştım ama bu imkânsız derecede zordu. Bir şey bu kadar iyi hissettirdiğinde, sadece bağırmak istiyorsunuz.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Başını salladı.

"Sadie, sana daha fazlasını vermeden önce söylediğini duymam gerek."

"Ben iyiyim" demek için alt dudağını dişleriyle serbest bıraktı.

Nazik, yavaş, metodik bir şekilde içeri girdim, ne kadarını kabul edebileceğini bilmek için vücudunu okudum, acının çok fazla olup olmadığını duymak için nefes alışını dinledim.

Ama o noktaya gelmedi. Onu aldı.

Her santimini.

Sonuna ulaştığımda gözleri kısıldı ve orada durdum, kışının yayılmasına ve bana alışmasına izin vererek oyalandım.

"Nefes al. Bundan sonrası daha iyi olacak. Her şeye sahipsin." Sürekli bir hareketle klitorisini sıyırdım, onu tuttum, ıslak kaldığından emin oldum. "Hazır olduğunda bana söyle. Sen söyleyene kadar hareket etmeyeceğim."

Gelmemek için kendimi zor tutuyordum.

Geri çekilip kendimi bu lanet hissin içinde boğmamak için.

Ama yapamadım. Yapamazdım.

Zevkle nefes alıp verdim ve "Hazırım" sesini duyana kadar bekledim.

İkinci bir düşüncesi olabilir diye tepkimi erteledim ve olmadığından emin olduğum kadar zaman geçince yavaşça ucuma doğru geri gittim ve içeri girerken kıcı bana lanet bir vantuz gibi sarıldı.

"Ohhh," diye kükredim.

Aletimdeki tüm spermleri boşaltacak bir vantuz.

Ama benim aksime, o henüz orada değildi.

"Birkaç vuruş sonra buna ve içinde bir şeyler değişecek, sadece bekle."

Klitorisinin daha fazla ilgiye ihtiyacı vardı, bu yüzden ona verdiğim şey buydu, cildine tükürük eklemek için parmağımı yaladım. Ve dikkatlice içine girip çıktım, ikimizin de üzerinde bol kayganlaştırıcı olduğundan emin oldum.

Değişimin ne zaman gerçekleştiğini gördüm.

Acı düğmesi kapandığında ve vücudu ona verdiğim şeyi kabul ettiğinde, hatta beni istediği noktaya geldiğinde, birdenbire sikimin kıkında olmasından zevk almaya başladığında.

"Bu iyi hissettiriyor, değil mi?"

"Ben... nasıl yapacağımı bilmiyorum." Biraz hava aldı. "Ama öyle." Bileğimi tuttu, onu terk etmeye hiç niyeti olmamasına rağmen elimi amının üzerinde tuttu. "Lockhart!"

Bu onun ilk seferiydi. İşi uzatıp deneyimini mahvedecek ve benden nefret etmesine, bunun düşüncesiyle birlikte bir daha asla kıcına girmemi istememesine neden olacak kadar canını acıtmayacaktım.

Çünkü bu kıcıa tekrar girmeye niyetliydim. Olabildiğince sık.

İşte bu kadar inanılmaz hissediyordu.

Akıllara durgunluk verecek bir orgazm olacaktı. Ve ben bunu yaşamak üzereydim.

Hemen şimdi.

"Lockhart!"

Bir parmağımı amına soktum. Sadece ne kadar yakın olduğunu duymak istemiyordum; bunu hissetmek de istiyordum.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Neler oluyor?"

Yaklaşıyordu.

Titriyor.

"İşte bu, Sadie." Başparmağım daha hızlı hareket etti, dilimin olduğu yere masaj yaparak o küçük tomurcuğu çalıştırdı. "Evet! Hissedebiliyorum!"

Sadece parmağымda değil.

Ama aletimde, etrafымda zonkluyordu.

"Boşalacaksın-"

"Evet!" diye bağırdı.

Çılgılığının sesi, midesinin titrediğini görmek, gözlerindeki vahşi bakış - benim için gereken tek şey buydu.

Karıncalanmalar taşaklarımdan fırladı, tıpkı shaftımdan geçen lanet bir mermi gibi ve onu doldurdum. "İşte bu!"

Tırnakları bana batıyordu ve ben durmadım. Bağırışları kulak zarımı deliyordu. Tüm bunlar beni daha hızlı, daha derin hareket ettirdi ve her dalışta kıcı beni daha fazla sağdı.

"Oh! Argh!"

Nefesini içine çekti. "Lockhart!"

Uçlarımdan akan dölleri, adını inletiyor, ile birlikte memnuniyet sözcüklerini .

Boşalmamın ağırlığı kalın kayganlaştırıcıya eklendi ve içeri ve dışarı daha kolay kaymama yardımcı oldu. Ancak birkaç sürüşte, yapıyı geçtiğini ve zaten aşağı indiğini bilerek, yavaşça çekildim. Bacaklarından birini etrafımdan uzaklaştırdım ve dizlerini göğsüne doğru sıkıştırdım, onu tutabilmem için yeterince döndürdüm. Ve bu pozisyondan memnun olmadığımında, onu kaldırdım ve sandalyeye otururken kucağıma yerleştirdim.

"Orada bir duş var." Ofisimin arka tarafına doğru başımı salladım ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Seni birazdan oraya götüreceğim. Şu anda sadece sana sarılmak istiyorum."

"Nefesimi tutamıyormuşum gibi hissediyorum." Yüzü boynumdaydı, küçük nefesleri nihayet yavaşlıyordu. "Bunu beklemiyordum."

"Acıdan mı bahsediyorsun?" diye sorarken göğsüm daraldı.

Bu hemen gerçekleşmedi ama yüzünde beliren sırıtış beni de gülümsetti.

"Hayır. Bunu sevmeyi beklemiyordum. Ama seviyorum."

THIRTY-SIX

Sadie

BEN

Son dakika işlerini hallediyorum. 10'da seni almak için buradan ayrılıyorum.

BRYN

Hazır olacağım,
bebeğim!

Dear Foodie'nin dolabından bir çanta aldım, Sadie'nin dolabına hiç girmeyen bir dolaptı bu -gerçi bu gece bir istisnaydı ve benim hoşuma kadar çok girmişti- ve telefonumu içine koymak için çantayı açtığımda çalmaya başladı.

Patronumun adı ekrandaydı. "Alo?"

Cevap verirken söyledim.

"Sanırım gitmeye hazırlanıyorsunuz ya da ?"

Gömme dolabımın aynasında bir an kendimi gördüm, önce sola sonra sağa dönerek asimetrik siyah elbisenin beni nasıl sardığını değerlendirdim. Kırmızı topukluları giymeli miydim yoksa bir çift gümüş topukla değiştirmeli ? "Gitmeye hazırlanıyorum, evet."

"Güzel. Bir dakika sohbet edelim."

Dolabımın ortasında mücevherlerimi ve güneş gözlüklerimi sakladığım küçük bir ada vardı ve kollarımı kuvarsın üstüne koydum. "Tamam."

"Sen bir profesyonelsin. Bu işi uzun zamandır yapıyorsun. Dolayısıyla, orada Hart Weston'ın kız arkadaşı olarak değil, *Seen*'in bir çalışanı olarak bulunacağını hatırlatmama gerek yok."

"Ama sen ..."

"Evet."

Başım öne eğildi. "hak ediyorum, anlıyorum." Durakladım. "İki gece önceki açılışa gittin mi?"

"Ben yaptım."

"Peki sen ne düşünüyorsun?" Duruşumu değiştirdim, gümüş topuklarda hiç hareket yokken kırmızı topukların çok az hareket etmesini takdir ettim ve o anda değiştirmeyeceğimi biliyordum.

"Görüşlerinizi siz yorumunuzu gönderene kadar saklayacağım. O zaman bunu ayrıntılı olarak tartışmaktan mutluluk duyarım. Sizi hiçbir şekilde ikna etmek istemiyorum."

"Anlıyorum."

"Sadie..." Ses tonu değişti ve bir dersin yaklaştığını hissedebiliyordum. "Hart'ın imzalı Gizlilik Sözleşmesi dosyamda. Ona neden Dear Foodie'den ve çevreleyen koşullardan bahsettiğini biliyorum, ama artık Dear Foodie'nin bu gece orada olacağını bildiğine göre, özel muamele göreceksin. İşte bu deneyiminizi değiştirecek."

İçimi çektim. "Biliyorum."

"Yani, şimdiden işler eşit bir zeminde değil." "Bu konuda yapabileceğim bir şey yok. İstediyimi biliyorsun Toro'nun incelemesinden sonraya kadar beklemek istedim ama olmadı. Şimdi bu korkunç durumdayım." Başımı kaldırdım ve dolabımdan çıktım, dar alan beni daha da panikletti. "Ve bunun için tam bir enkazım. Hayatım boyunca bir restoranda yemek yerken hiç bu kadar heyecanlanmamış ve bu kadar perişan olmamıştım." Yatağımın ucuna oturdum.

"Biliyor musun, matematikten nefret ederim. Bir şeyin nasıl kesin bir cevabı olabileceğini anlayamıyorum. Oyunda çok fazla değişken var, sonucu etkileyebilecek çok fazla şey var. Ama yazarken bu değişkenlere yer açabiliriz. Onları griye boyayabiliriz. Kelimelere incelik katarak herkesin faydalanabileceği bir sonuç yaratabiliriz."

Kalbim durdu. "Ne sen?"

"Beş yıldız beş yıldızdır. Tıpkı bir yıldızın bir yıldız olduğu gibi. Gri yoktur. İnce ayar yok. Kıpırdamak için sıfır alanla olabildiğince kesin. Ama bu akşamki puanınız bir sayı değil. İşin içinde matematik yok. Sadece kelimeler. Sizin kelimeleriniz. Ve bu kelimelerin sizin için anlamı bir başkası için tamamen farklı olabilir."

Gözlerim kapandı ve başımı salladım. "Seni duyuyorum. Yüksek sesle ve çok net."

"Dürüstlük konusunda ne hissettiğimi biliyorsun ama ben de insanım ve ailem için yapmayacağım şey yoktur. Sana bir şans verdim ve sen de onu seçtin. Sana dürüst ol demiyorum. Kelimelerini uygun gördüğün en iyi şekilde kullanmanı söylüyorum."

Gülümsedim. "Gülümseyeceğim."

"İyi akşamlar, Sadie." "Teşekkür ,"
dedim ve kapattım.

Lockhart masamızın kenarında durmuş, yüzünü yalamak istediğim bir gülümsemeyle bana bakarken, "Kesinlikle büyüleyici görünüyorsun," dedi. "Tanrım, ben şanslı bir adamım."

"Ben şanslı bir kadınıym." Yanaklarındaki kırıışıklardan gömleğinin kolalı beyaz yakasına ve koyu kahverengi deri ayakkabılarına kadar onu baştan aşağı süzdüm. "Bu takım elbise senin üzerinde nasıl duruyor? Vay be."

"Kızımın nasıl da bakın," diye şaka yaptı Bryn.

Gölerek el salladım. "Her şey nasıl gidiyor? Burası" - enerjinin göğsümde vızıldısını hissedebileceğim kadar sıcak olduğu masamızın etrafına baktım- "yanıyor."

"Eden bu gece havanın sakinleşeceğini düşünüyordu," dedi. "Ama sanırım açılış gecemizden bile daha yoğunuz."

Bryn, "Buranın her santimetrekaresine tamamen aşığım," diye teklif etti. "Charred kalbimin sahibiydi ve Toro şimdi onu sonsuza dek çaldı."

Ona gülümsedi. "Bryn, bunu duymak benim için bir onur. Teşekkür."

Sonra bana baktı ve "Bana hiçbir şey hakkında ne hissettiğimi sorma. Dudaklarım mühürlü."

Güldü. "Adil."

Eden, Colson ve Walker yemek salonunda dolaşıyorlardı - Beck deplasmanda bir maçıydı, yoksa bu gece burada olacağından emindim- ve masamıza yaklaşırken yavaşladılar. Onlara gülümseyerek bakarken zorlukla nefes alabiliyordum ve bunun elbisemin darlığıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Üzerinde yürüdüğüm bu çizgi çok ince, çok dengesiz ve çok kişiseldi.

Olduğum gibi profesyonel olmak istiyordum ama bu adamı seviyordum, ailesine hayrandım ve tüm övgüleri hak ediyorlardı çünkü ne kadar çok çalıştıklarını ve bu restoran için neler yaptıklarını biliyordum.

Kardeşleri masamıza katıldığında söylediğim ilk şey "Sizinle gurur duyuyorum çocuklar" oldu. Başım sallandı. "Şuraya bakın. Patlıyor. Sizin için daha fazla heyecanlanamazdım."

Bryn, Eden hariç herkesle tanıştığından, iltifatımın ardından ikisini hızlıca tanıştırdım.

"Umarım ?" diye sordu Walker. "Hem de çok," diye yanıtladı Bryn.

"Gelebildiğine çok sevindim," dedi Colson. Karnını sıvazladı. "Bir dahaki sefere canın bir şeyler pişirmek istediğinde, o keklerden yine memnuniyetle sipariş edebilirim."

Kıkırdadım. "Bunu unutmayacağım."

Eden bana bir gülümseme verdi - uzmanlık alanı olduğundan şüphelendiğim sinsî bir gülümseme. "Toro nigiri ve hamachi ve jalapeño benim favorim. İkisini de sipariş etmediğinizi biliyorum. Biraz göndereceğim."

Eden'in masamıza gelmeden önce biletimize olmasına hiç şaşırmadım. Hiçbir şey gözünden kaçmamıştı. Çok zeki bir bayandı.

"Denemek için ," diye itiraf ettim.

Kardeşler bize veda edip gittiler ve Lockhart boynuma eğilip belimi tutarak fısıldadı: "Geç saate kadar evde olmayacağım. Sana mesaj atarım."

"Öyle olsa iyi olur."

Gülümsediğini hissedebiliyordum, dudaklarını dudaklarımın önüne koyup beni öpmeden önce tüylerinin yanağıma değme şeklini görebiliyordum. Orada oyalandı, yeterince uzun sürmedi ve geri çekti. "Tekrar kontrol etmeye çalışacağım," dedi. "Ama eğer

Şansın varsa gitmeden önce beni bulmayı unutma."

Başımı salladım. "Bulacağım."

"Afîyet olsun hanımlar."

Adam gider gitmez Bryn onun yüzünü yelpazeledi. "İkiniz de o kadar ateşlisiniz ki dayanamıyorum." Soluna doğru bakarken sırttı. "Ateşli demişken, keşke Beck de burada olsaydı. Musik'teki barda sahte erkek arkadaşım ile tanıştığım o birkaç dakika neredeyse yeterli değildi." Gözleri tam bir kalbe dönüştü.

"Lockhart deplasmanda maçı olduğunu söyledi."

"Bummer." Bir içki aldı. "Kızım, bir odada hiç bu kadar yakışıklı insan görmemiştim. Rezervasyon yaptırmadan önce bir fotoğrafınızı göstermeniz gerekiyor mu?"

Güldüm. "Çünkü buradaki insanların yarısı ünlü. Şu anda Los Angeles'taki en popüler restoran burası."

İnternette herkes Toro hakkında konuşuyordu. Açıldıkları andan itibaren sosyal medya akışımı doldurmuştu ve bunun iyi bir nedeni vardı. Bu restoran kesinlikle nefes kesiciydi.

Charred ya da Musik gibi hissettirmiyordu. Ancak ikisi gibi, içeri adım attığınız andan itibaren bir deneyim oldu.

Her duyunuza hitap eden bir tane.

Ve buraya ambiyans için değil, yemek için geldiğinizi kendinize hatırlatan bir yer.

İç mekân mavi ve gümüşün metalik ve mat tüm farklı tonlarıyla dekore edilmişti. Zeminden tavana, çarşaflara ve aydınlatmaya kadar çok sayıda doku kullanılmıştı. Bir araya geldiğinde, kendinizi bir okyanusun ortasında yüzüyormuş gibi hissetmiyordunuz. Fiji'de kumların üzerinde güneşleniyormuş gibi ; kıyıya vuran dalgaların sesi kulağınızda uğulduyor ve güneşin sıcaklığı ışınlarını etrafınıza sarıyordu.

Şimdiye kadar sadece iki yemek yedik: Bryn'in her gittiği yerde sipariş ettiği ton balığı tartarı ve Maine'deki Damariscotta Nehri'nden getirilen istiridyeler.

İkisi de kesinlikle ilahiydi.

"Sanırım bir sonraki yemeğimiz geliyor," dedim Bryn'e. Tam bize doğru gelen bir yemek koşucusu masamızda durdu.

Aramıza iki küçük tabak koydu. "Toro nigiri ve hamachi ve jalapeño, Bayan Eden Weston'dan," dedi. "Afiyet olsun."

"Oh, yapacağım." Bryn porselen yemek çubuklarını balık şeklindeki küçük bir tutucudan aldı. "Bir fotoğraf çek. Acele et. Bunu yemek üzereyim, çok güzel görünüyor."

Telefonum zaten masadaydı ve onu iki tabağın üzerine yerleştirerek farklı açılardan birkaç fotoğraf çektim.

"İyisin. Yumul bakalım." Çubuklarımı balık tutucusundan kaldırdım ve nigiriyi aldım, yağlı ton balığı dilime değdiği anda inledim.

"Değil mi?" Bryn şarkı söyledi. "Bunlardan yüz tane daha yiyemez miydin?"

"En azından."

Sonra hamachi'yi denedim. İnce dilimler halinde kesilmiş, hepsi bir daire içine yerleştirilmiş, kahverengi bir sosa batırılmış ve

kişnişin ortasında. Balığın üzerinde jalapeños diskleri vardı.

Çiğnerken ağzımı kapattım ve "Aman Tanrım" diye mırıldandım.

"Sizi bilmem ama ben öldüm. Bu uzun zamandır yediğim en iyi yemek ve daha ana yemeklerimizi bile almadık."

Başımı sallayarak onayladım ve yutkunurken bu haberin içimden geçmesine izin verdim.

Göğsüme ve karnıma çarptı ve dudaklarımdan bir gülümsemeye çıktı. "Bryn..."

"Evet?"

Dudaklarımı birbirine sürterek hissettiklerimi maskelemeye çalıştım, en iyi arkadaşımın içimi görebileceğini bilsem de.

"Onlar yaptı. Yani, gerçekten, gerçekten yaptılar."

"Evet, yaptılar."

Ofisimde hiç ışık yanmıyordu. Parlayan tek şey monitörümdü, yazmayı yeni bitirdiğim incelemeyi okurken oda tamamen sessizdi.

Patronum bana kelimelerimi kullanmamı söylemişti. Ben de öyle yaptım.

Ama bu sözler dürüsttü. Toro'ya girdiğimde hissettiklerimden Bryn'le ayrıldığımızda karnımdaki dolgunluğa kadar yaşadığım deneyimin en doğru tasviriydi. Hiçbir şeyi, tek bir ayrıntıyı bile atlamadım ve bu sözlere masamızın yerini ve Bryn'in ipuçlarını korumak için kırptığım, ancak hiçbir filtre eklemediğim ve Photoshop yapmadığım bir dizi fotoğraf eşlik etti.

Onlara gerçek Toro'yu veriyordum. Bu bilgiyle ne yapacakları, nasıl tepki verecekleri onlara bağlıydı.

Okuduklarımdan memnun kalınca belgeyi bir e-postaya ekledim ve patronuma gönderdim. Telefonumu aldım ve yatak odama giderken Lockhart'a bir mesaj yazdım.

BEN

Seni özledim.

LOCKHART

Seni daha çok
özlüyorum.

BEN

Hala restoranda mısın?

LOCKHART

Evet, bir süre burada
olacağım.

BEN

Sabah kahvaltısı için hazır mısın?

LOCKHART

Eğer seni de içeriyorsa, her şeye varım.

Nereye gitmek istersin? Yoksa benim evime mi gelmek
istersin?

BEN

Düşünüyordum da... belki bana gelebilirsin.

LOCKHART

Senin yerin
mi?

BEN

Sanırım zamanı 😊 Sana adresimi mesaj atarım.
geldi. 9? Görüşmek üzere.

LOCKHART

9? Bu gerçekten sen misin? Yoksa Bryn telefonunu çaldı
ve ben onunla mı konuşuyorum?

BEN

Pislik, LOL. İhtiyacım olduğunda erken gelebilirim. Ve seni
erkenden görmem gerek.

Seni seviyorum ve seninle sonsuz gurur duyuyorum Lockhart.

LOCKHART

Ben de seni
seviyorum, bebeğim.

Bir mesaj sesi beni uyandırdı. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama gecenin bir vakti televizyonu kapatıp battaniyeyi başımın üzerine çekmiştim. Komodinin üzerindeki telefonuma uzandım ve ekranda Boss'u gördüm.

BOSS

Toro tarif ettiğiniz gibi mükemmeldi. Sözlerinizin her birine katılıyorum. Harika bir inceleme.

THIRTY-SEVEN

Hart

BECK

Uçakta, Los Angeles'a dönerken. Dün gece nasıl geçti?

EDEN

Her fırsatta gizlice maçın görüntülerini çekiyorduk. Sen maçı kazandıran şutu attığında Toro'daki tüm mutfak ayağa kalkmıştı. Sanırım videoya bile çekmiş olabilirim.

BECK

Sizler çok iyi bir tezahürat ekibisiniz.

COLSON

Yalan söylemeyeceğim... Bir hafta boyunca uyuyabilirim.

BECK

Hiçbiriniz soruma cevap vermediniz, LOL.

BEN

Dostum, Toro hayal ettiğimiz seviyeye ulaştı. Girişe yaklaşmıyorsun bile.

WALKER

Ya da bara.

COLSON

Ya da yemek odası.

EDEN

Rezervasyonlar beklediğimizden daha hızlı artıyor. Haberler yayılıyor. Şu anda 6 haftalık rezervasyonumuz var ve öğle yemeği için açıldığımızda bu zaman dilimlerinin de dolacağını varsayıyorum.

WALKER

Tüm değiştirebilecek tek bir şey var.

BECK

Sevgili Foodie. Eleştirisi yarın yayınlanacak, değil mi?

COLSON

Evet, efendim.

WALKER

İçmeye başlamaya hazırım. Buna bağlı çok şey var.

Yatağımda uzanırken, sabahın parlak güneşi panjurlarımdan içeri süzülürken Walker'ın son mesajına odaklandım. Haklıydı; bu işe çok şey bağlıydı. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Eden dışında aileme bile Sadie'nin incelemesinde bizi paramparça edebileceği düşüncesiyle yıkıldığımı söyleyemezdim. Bir görüşe sahip olmak için her türlü hakka sahip olduğunu ve bunun bizim lehimize olabileceğini ya da olmayabileceğini.

Ondan bana bir kemik atmasını isteyemezdim. Ona böyle bir baskı yapamazdım.

Yani, çaresizdim.

Ve bu cehennem gibi garip hissettirdi.

EDEN

Dear Foodie'ye ne olacağını kontrol edemeyiz, o yüzden bu konuda stres yapmayalım. Ayrıca, her şeyin yoluna gireceğine dair bir his var içimde.

Eden . . .

Lanet kafamı salladım.

Gruptaki olumlu kişi o değildi. Colson'dı. Bunu söylemişti çünkü Sadie'nin kimliğini biliyordu ve Sadie'nin özel muamele gördüğünü biliyordu ve kız kardeşim bunun işleri tatlıya bağlayacağını umuyordu.

Ama bu bir bok ifade etmiyordu. Eden'ın da bunu bilmesi gerekiyordu.

WALKER

Bu hissi sana ne veriyor Eden?

EDEN

İçgüdülerim -ki bilirsiniz o şey beni asla yanlış yönlendirmez.

BECK

İşlerin iyi gittiğini düşünüyor muyuz? Sorunsuz mu? Çok şikayet alıyor muyuz? Operasyonlar hakkında iyi hissediyor muyuz? Personel? Menü? Yemek tedariki?

WALKER

Personelimizin her zaman ekstra eğitime ihtiyacı olacak - bu tüm restoranlarımız için geçerli. Menüden memnunum, ancak bazı malzemeleri ve hazırlıkları değiştirebilirim. Yiyecek tedariki, bu konuda ustalaştım.

EDEN

Okuduğum yorumlar normal şeylerden şikayet ediyor - yemeklerin çıkması çok uzun sürdü, 8:00 rezervasyon sözü verildi ve 8:30'a kadar oturmadılar. Fiyatlarımız hakkında söylenenler -bunu tüm restoranlarımızda duyuyoruz. Birkaçı yemeklerimizin soğuk olduğunu söyledi. (Suşi bu, çiğ balıklarını sıcak mı istiyorlardı?) Bizi yok etmek amacıyla gelenler her zaman olacaktır. Ne olursa olsun onları memnun edemeyiz. Genel olarak, endişe verici bir şey görmedim.

BECK

Pekâlâ, değerlendirme zamanı. Kendi eyaletimizde her restoran açtığımızda yaptığımız gibi. Hadi beyler. Bana numaranızı verin. 5 en yüksek. Başlayın!

COLSON

5.

EDEN

4.5.

WALKER

Bu arada şimdiden iki atış yaptım.

BEN

Saat sabahın sekizi bile değil Walker.

WALKER

Ne
olmu
ş
yani?

BEN

4.5-Her zaman gelişime açık bir alan vardır.

WALKER

4.

BECK

Kahretsin, Walker,
gerçekten mi?

WALKER

Hiçbir restoranda işlerin asla mükemmel olmayacağını
hepimiz biliyoruz.

BEN

Ama 4
mü?

WALKER

Bir ay sonra tekrar sor. Eğer puanım hala aynıysa, lanet
olası bir sorunumuz var demektir.

BEN

Bir şey getirebilir miyim?

SADIE

Sadece sen.

Biliyor musun... Sana ceketi giymeni söylemeliyim.

BEN

Ne ceketi?

SADIE

Benden ofisinde giymemi istediğin. Şimdi, bu bir şey
olmaz mıydı?

BEN

Eğer çıplak gelmemi istersen... sadece sor.

SADIE

Önce yemek. Sonra
çıplak.

Yakında görüşürüz.

"Bunlar kesinlikle muhteşem." Ben kapıda dururken, Sadie gelirken aldığım çiçek buketine uzandı; dükkândan üç hazır paketi bir araya getirmesini istediğim için birkaç dakika gecikmişim.

Ama onları gördüğümde hoşuma giden şey, hepsinin kırmızının farklı tonlarında olmasıydı.

Ona bayıldığım bir renk.

"Senin kadar muhteşem değil." Dudaklarım dudaklarına gitti ve onu içime çektim. "Günaydın, bebeğim." Elimdeki çantayı ona uzattım. "Biraz şampanya aldım. Sende olup emin değildim. Mimosalar bana iyi geldi."

"Komik, ben de biraz aldım. Ama benim şişemi bitirirsek, şimdi ikinci bir şişemiz daha var."

"Düşünme şeklini seviyorum." Kapıyı açar açmaz kokuyu almıştım ama şimdi birkaç saniyedir kapısının önündeydim ve gerçekten de güzel bir koku alıyordum. "Orada ne pişiriyorsun öyle?"

Gülümsedi. "Ev yapımı tarçınlı çörekler. Bu tarifi yıllardır değiştiriyorum. Bu partinin nasıl göreceğiz. "Birazdan hazır olurlar" -saatine baktı

"Beş dakika." Kapının yanına doğru ilerledi. "Orada dikilmeyi bırak ve içeri gel."

İçeri girdim ve kapıyı kapattıktan sonra onu mutfığa kadar takip ettim.

"Güzel yer."

Mekan aydınlık ve neşeliydi - tam da Sadie'nin yaşamasını beklediğim gibi - çoğunlukla pembeler ve beyazlar olmak üzere açık renklerle.

"Büyüdüm, ki bu çok komik çünkü taşındığımda bana çok büyük gelmişti."

Üst dolaptaki bir vazoya uzandı. Parmak uçlarında durduğunu ve hâlâ vazoya ulaşamadığını görünce arkasından yaklaştım ve raftan bardağı alıp tezgâhın üzerine koydum.

"Sen en iyisisin," diye ekledi.

Ellerim kısa süreliğine beline, ağzım boynuna gitti. Üzerinde bir çift tayt ve dar bir atlet vardı, kaldırmam gereken hantal bir üst ve saklayan bir çift alt yerine vücudunu hissetmeme izin veren kıyafetler. "Tanrım, seninle uyanmayı özlemişim."

"Onu ne kadar özlediğimi bilemezsin." Hareket etmeyi bıraktı ve ellerini benimkilerin üzerine koyarak sırtını göğsüme yasladı. "Bu gece bu seriye son verelim."

"Lütfen."

Elime dokundu. "Tamamdır." Çiçeklerin etrafındaki plastiği açıp onları suya batırdı ve bana doğru döndü. "Sana kısa bir tur attırayım." Elini havada daire çizdirdi. "Mutfak, tabii ki."

"Mutfağınıza aşınayım."

"Bu doğru." Güldü. "Bazen hayatlarımızı ayrı tutmaya kendimi o kadar kaptırıyorum ki ne zaman kesiştiklerini unutuyorum, şu anda olduğu gibi." Bana yandan bir gülümseme verdi. "Biliyorsun, annem, babam, kız kardeşim ve Bryn dışında buraya gelen tek kişi sensin. Bu benim için çok önemli bir an Lockhart. Hayatımın bu bölümünü sevdiğim biriyle paylaşmak."

"Bu yönünü görmeme izin verdiğin için çok mutluyum" derken onun büyüleyici mavi gözlerine bakmaya doyamıyordum.

Omuzları yavaşça kalktı. "Ben de."

Neye benzediğini zaten bildiğim halde etrafa bir göz attım. "Bir film setinde yaşıyorsun."

"görünüyor, değil mi?"

"Eminim ben de öyle hissediyorumdur." Oturma odasını işaret ettim, dağ gibi kutular bütün bir duvarı kaplamıştı. "Bunlar markaların size gönderdiği şeyler mi? Etkilemeni istedikleri ürünler mi?"

İç çekti. "Evet, ama bu bir ." Beni koridordaki ilk kapıya götürdü, burası da ofisi oldu. "Çünkü bu oda başka bir kutuyu kaldıramaz."

Masasının bir köşesinde fotoğraf çekimleri için kurduğu bir alan vardı. Geri kalanı kutulardı. En az on beş yüksekliğinde ve otuzdan fazla yığın olmalıydı. Burada nasıl çalıştığını bilmiyordum. Sadece bu kaos bile beni verimsizleştirirdi.

"Tanrım, Sadie. Bu apartman dairesinden çıkıyorsun."

"Biliyorum ve gün geçtikçe daha da kötüleşiyor." Elini kapüşonumun kolunda gezdirdi. "Bir depolama birimi almak zorunda kaldım ve artık her şey oraya gönderiliyor. Postanede benim için yeterince büyük bir kutu yok."

Felaketi algılayışını izledim.

"Başka bir depolama birimi almayı düşündüm ama gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum. Bu şekilde yaşamaya devam edemeyeceğimi biliyorum. Daha fazla alana ihtiyacım var."

O odasında etrafına bakınırken ben de ona bakıyordum. "Bir fikrim var."

Bir süredir üzerinde düşündüğüm bir fikirdi.

Birkaç hafta içinde Portsmouth ve Charleston'a gittiğimizde ona sunacağım bir fikir.

"Lütfen bana tüm sorunlarımı çözmek üzere olduğunu söyle. Buna ihtiyacım var. Gerçekten ne yapacağımı şaşırdım. Bu daireyi satıp daha büyük bir daire mi bulsam? Bir ev mi alsam? Bir ofis tutup kutuları oraya mı taşıyayım? Ben-"

"Benim yanıma taşın ve bu daireyi ofisin olarak kullan."

Elini kolumdan çekti ve elini göğsünün üzerinde çaprazladı. Dudaklarında bir gülümseme belirmeden önce birkaç saniye geçti. "Yanına taşınmamı mı istiyorsun?"

"Öyleyim."

Kaşları kalktı. "Bundan emin misin?"

Kıkırdadım. "Zaten haftada birkaç gece benim evimde kalıyorsun ve şimdiden bazı şeyleri orada bırakmaya başladın. Gitmenden nefret ediyorum. Ayrıca birbirimize sadece on dakika uzaklıkta yaşıyoruz, yani gidip gelmek hiç sorun değil."

Dudaklarını büzerek dışarı çıkardı. "Hepsi çok doğru."

Elinden tuttum ve onu oturma odasına götürdüm. "Mobilyalardan kurtulun ve bu odayı depo olarak kullanın." Parmağımla havayı çizerek şöyle dedim: "Her duvarda raflar olur, her şey etiketlenir ve düzenlenir. Böylece, mutfakta çekecek bir şeye ihtiyacın olduğunda, yakınlarda ve kolayca erişilebilir olur." Elim yanıma düştü. "Ofisini gerçek bir ofis olarak kullanabilirsin. Yatak odanı da, henüz görmemiş olsam da, fotoğraf çekimlerin için bir alan haline getirebilirsin. Eğer bir asistana ihtiyaç duyarsan, o da yatak odanda çalışabilir." Boynunun alt kısmını tuttum.

"İki gardırobum var. Yatak odamdaki dolap bile çok küçük."

"İki mi? Yani biri soğuk hava, diğeri sıcak hava için mi?"

"Hayır." Güldü. "Bir tane Sadie için, bir tane de Sevgili Gurme ve ikisi bir arada olmaz. Asla."

"Bunu düşünemezdim bile."

"Eskiden Dear Foodie'nin tüm kıyafetlerini ikinci yatak odasındaki dolapta saklardım ama artık orası da kutularla dolu."

"Bebeğim..." Diğer elimle boynuna sarıldım ve bizi birbirimize yaklaştırdım. "Bu şekilde yaşamak zorunda değilsin."

Başını sallarken sessizdi.

Yüzünü kendime doğru çevirdim. "Ama sadece daha fazla alana ihtiyacın olduğu için taşınmanı istemiyorum. Ben senin

"Çünkü bir sabah daha yanımda olmadan uyanmak istemiyorsun."

Kollarını omuzlarıma dayadı ve ayak parmaklarının üzerinde yükselerek birkaç santim yükseldi. "Senin yanında uyanamamaktan kesinlikle nefret ediyorum. Ama neyi seviyorum biliyor musun?" Parmaklarını enseme gezdirdi.

"Anlat bana."

"şeyler biz birlikte yapıyoruz sizin evinizde . Yemek. Dinleniyorum. Uyumak. Duş almak." Gülümsedi. "Yüzmek."

Güldüm. "O havuzda yaptıklarımıza yüzme demezdim."

"Doğru." Kıkırdadı.

"Güzel eviniz bana her zaman evim gibi gelmiştir Lockhart..." Dudaklarını yavaşça benimkilerin üzerinde ileri geri gezdirdi. "Orada seninle yaşamayı çok isterim."

"Anlaştık o zaman. Eşyalarınızın ne zaman getirilmesini istediğinizi bana bildirin, ben de nakliyecileri tutayım."

"Nakliyeciyi ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Sadece kıyafetlerimi getireceğim - Sevgili Foodie'nin kıyafetlerini değil. Aksesuarlarım, banyo eşyalarım. On beş kutudan fazla olmamalı."

"On beş kutu mu?" Öfkelendim. "Lanet olası bir nakliyeciyi tutacağım." Göğsümü dürttü. "Sen çok fazla-" Sesi bir zil sesiyle kesildi. "Tarçınlı çörekler hazır." Ellerini eldivenlerin içine sokarak mutfığa koştu ve fırının içinden tepsiyi çıkardı.

"Bunların

Birkaç dakika soğuduktan sonra üzerlerine krema süreceğim."

"İşte bu çok adice."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Küçük bir önizleme ister misin?"

"Gerçekten sormak zorunda mısın?"

Bana el salladı ve ben de arkasındaki pozisyonuma geçtim, belini tuttum, çenem omzunun üstündeydi. Küçük bir köşe parçası çıkardı ve ağzıma götürdü.

Parmaklarının etrafını sardım ve hamuru emdim, hemen ardından "Sadie..." diye inledim.

Arkasını döndü ve çiğnememi izledi. "Beğendin mi?" "Eğer bu kremasızsa, ne olacağını hayal bile edemiyorum. tadı krema gibi." Gözlerimi kapattım, tarçının zenginliği beni ele geçirirken başım geriye düştü. "Kendine bir iyilik yap ve bunları Colson için bir daha asla pişirme. Senden bunları her hafta yapmanı istemeye başlayacak ve Walker'ın bundan haberi olursa, muhtemelen bunları bir yerlerde menüye koymaya çalışacaktır."

Güldü. "*0 kadar* iyi olduklarını sanmıyorum."

"Öyledirler. Güven bana."

"Teşekkür ederim." Kızardı ve ellerini göğsüme koydu, avuç içleri boynuma ve yüzüme doğru kaymadan önce onları bir daire şeklinde ovuşturdu. Dili dudaklarının köşesinde gezindi. "Sormadın ki."

Gülümsememi gizledim. "Ne sordun?"

"Odadaki fili sordum." "Ne fili, Sadie?"

Bana nazikçe vurdu. "Lockhart, hangi filden bahsettiğimi biliyorsun. Toro için yapılan inceleme."

"Sormayacağım." "Ama ben istiyorum."

Başımı salladım. "Sana bunun için çok fazla saygı duyuyorum. İnceleme yarın yayınlanacak ve her ne olsun, neye benzerse benzesin, seninle ve benimle hiçbir ilgisi olmayacak. O iş, bu ise" -ona daha sıkı sarıldım- "asıl önemli olan bu."

"Peki, o zaman sana söyleyeceğim." Gülümsemesi neredeyse uğursuzdu.

"Hayır-"

"Los Angeles'ta yediğim en iyi yemekti."

Bunun içime işlemesine izin verdim. Ve batması bittiğinde, kadar düşmesine izin verdim, her bir endişenin

vardı olmuştur yaşamak beri ve açılış . Bu Lanet olası restoran. "Ne? Şaka mı yapıyorsun?"

"Ayrıldığımdan beri bunu düşünmeyi bırakmadım. Bryn de öyle. Durmadan bu konuda mesajlaşıyoruz."

"Sadie-"

"Şu anda, tam burada, ben Sadie değilim. Ben Sevgili Foodie'yim. Ve sana Toro'da mutlak bir hazineye sahip olduğunu söylüyorum. Onun gibi bir şey yok. Asla da böyle bir şey ." Başparmağıyla dudaklarımı okşadı. "Asla unutamayacağım bir yemek yedim ve bunlar yarın yayınlanacak olan kelimeler. Kalbimden yazmadım, deneyimlerimden yazdım. Sadie olarak yazmadım, kız arkadaşın, yakında birlikte yaşayacağın kız arkadaşın olarak yazmadım. Sevgili Foodie olarak yazdım ve hayatımda hiç bu kadar dürüst bir şey yayınlamamıştım."

"Bebeğim..." Gözlerine baktım, onu kendime doğru çektim, böylece aramızda sadece hava vardı ve yüzünü kendime doğru tutup dudaklarımı onunkilerin üzerine yerleştirirken fısıldadım, "Seni seviyorum. Sadie'yi yani. Sevgili Foodie, o iyi." Kıkırdadım. "Ama ben senin bu tarafına aşık oldum. Sonsuza dek birlikte olacağım tarafın. Bu yanın benim karım olacak."

WALKER

ONU ÇOK SEVIYORUM.

EDEN

Sana söylemiştim!

BECK

Yayınlandı mı?
Şimdiden mi?

BEN

Daha önce hiç böyle bir inceleme görmemiştim... lanet olsun!

BECK

Dostum, şimdi okuyorum. Toro'ya kafayı takmış. Yazdıkları beni çok şaşırttı.

Rezervasyonlar nasıl?

EDEN

Kamyonlar dolusu geliyor. Sistem çökecek diye endişeleniyorum.

BEN

Umarım olur. Bu bize daha fazla basın kazandırır.

COLSON

"Sizi memnun bırakan yemekler vardır, bir de düğünde edilen yeminler gibi iz bırakan yemekler vardır. Asla unutmayacağınızı bildiğiniz bir şey. Toro öyleydi. Her hafta yeniden yaşamak istediğim bir an. Ve olacağım haftalık olarak yaşamak. O kadar etkileyiciydi."

LANET OLSUN.

BEN

Sevgili Foodie, seni çok seviyoruz.

EDEN

Bunu destekliyorum.

COLSON

Üçüncüsü.

BECK

Dördüncü.

WALKER

Bekar olup olmadığını mi?

EDEN

Walker, mutfağa geri dön.

EPILOGUE

Hart

On Ay Sonra

"Boşalacağım!" Sadie başını küvetin kenarına yasladı, kollarını küvetin kenarına yaydı. üstte, kendini sabit tutarak, dudakları suyun buharından ıslanmış.

Ve onları yalamaktan.

Ve ben onu becerirken onları .

Ağzı tam benimkinin önündeydi, biraz hava emiyor, "Lockhart, hemen şimdi boşalacağım!" diye inliyordu.

Her zamanki gibi, anlayabiliyordum. Bu yüzden bacaklarını belime dolamıştım, bu yüzden klitorisini başparmağımla bastırıyordum, bu yüzden daha da hızlanmıştım. Kalçalarımı ileri geri sallıyor, her vuruşta ona daha fazla sürtünme veriyordum, su her tarafımı tokatlıyordu.

İtişlerim acı verici derecede derindi. Sertti.

Sharp.

Kahretsin, ben boşalacaktım.

Geri çekildim, sadece bir saniyeliğine durakladım, sadece tepem onun içindeydi. Karıncalanmaların kesemde oluşmasına izin verdim, beni ele geçirdiklerini hissettim -vücudum boyunca, şaftıma, ucuma doğru çalışıyorlardı- ve daha fazla dayanamadığımda, orgazmımı bir saniye daha tutamadığımda, kendimi onun amına gömdüm.

O ıslaklık.

Şu lanet gerginlik.

Tek bir sürüşle her şeyi kaybettim. "Sadie!"

Çılgılığımıza çılgılık katıyordu. "Evet! Siktir! Ah!"

Vücutlarımız birbirine o kadar kilitlenmişti ki ne kadar sert hissedebiliyordum. İnlemelerinden değil, gerçi bu da yardımcı oluyordu. Nefes alış verişinden de değil, gerçi o da belli ediyordu. Ama nabızı atıyor, beni içten kavırıyor, aletimin etrafında kasılıyordu.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı.

"Agh," diye tısladım, vücudu gevşemeye başladı ve benimki boşaldı, kalçalarımın son sarsıntısı son spermimi bitirdi ve kollarımı onun etrafına sardım.

"*Mmm.*" Yüzünü boynuma gömdü ve birdenbire güldü. "Şimdi neden evdeyken her zaman jakuzi yerine havuzda seks yapmayı seçtiğini anlıyorum. Soğuk su kesinlikle sıcak suya göre daha iyi bir seçim. Burada yarı ölüyorum."

"Bunun icabına bakabilirim."

Onu küçük merdivenlerden yukarı taşıdım, köpüklerin içinden çıkardım ve villamızın hemen dışında bulunan fasulye şeklindeki özel havuza doğru yürüdük. Ne kadar terlediğim göz önüne alındığında sıcaklıktaki değişiklik takdire şayandı.

"Çok daha iyi." Kollarını boynuma dolamaya devam etti.

"Bu gece için... Gün batımı gezisi planladığımızı ve kaptanın bizi iki saat sonra alacağını biliyorum ama önce sahilde bir yürüyüş yapabiliriz diye düşündüm."

"Bunu çok isterim."

Tatil yaptığımız Yunanistan'ın Lefkada adasındaki Egremni Plajı'nın kumlarında sıradan bir yürüyüş olmayacaktı - kaldığımız Cole and Spade Hotel'in etkinlik koordinatörüyle önceden belirlediğimiz bir yol. Gül yaprakları ve mumlarla kaplı bir yol. Ve bu yolun en sonunda, tek dizimin üzerine çökecek ve o çok önemli soruyu soracaktım.

Şimdiye kadar istediğim her şeyi elde etmiştim. Sadie benimle yaşıyor ve dairesini ofisi olarak kullanıyor, yeni restoran yerleri keşfetmek ya da Jenner Dalton'ın bize bulduğu mülkleri görmek için yola çıkmam gerektiğinde benimle seyahat . Ve güzel kız arkadaşımın başarılı bir yemek influencer'ı olma hayalini gerçekleştirmesini izlemek.

Ama sadece başarılı değildi. Artık yemek alanındaki en iyi influencer'dı ve kariyeri alev alev yanıyordu. Tam zamanlı bir asistanı vardı, günde birkaç kez marka anlaşmaları teklif ediliyordu ve kısa süre önce büyük bir yayınevinden tüm benzersiz tatlılarını içeren bir yemek kitabı çıkarma teklifini kabul etmişti. Sadece ön sipariş satışları bile onu *New York Times* Best Seller yapmıştı.

İşleri bir sonraki seviyeye taşımanın zamanı gelmişti.

Sadie Spencer'ın karım olma zamanı gelmişti.

Alnımı onunkine yasladım ve onu havuzdan çıkarmak üzereyken villanın içinde telefonumun çaldığını duydum.

"Hay sikeyim. Bu telefonun ne hakkında olduğunu sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Aileniz mi? Ama çok açık bir şekilde belirttiniz ki bir şey yere yakmadıkça, siz

rahatsız edilmek istemedim." Gülümsedi. "Seni zorba."

"Çünkü bu lanet şey hakkında konuşmak için arayacaklar. Hava durumu. Ya da hava durumunu sormak için. Onları seviyorum ama dönene kadar havadan sudan konuşmak yok."

Bana daha sıkı sarıldı. "Seni özliyorlar, hepsi bu."

Çınlama durdu ve hemen tekrar başladı.

"Sanırım bunu almam gerekiyor, yoksa ben telefonu açana kadar aramaya devam edecekler." Hâlâ onun içindeydim ve kolayca dışarı kaydım. "Hemen döneceğim."

Havuzdan çıktım ve açık cam kapıdan yatak odasına girdim, telefonum komodinin üzerindeydi. Kaldırdım, şirket ofisimizin hattı ekranda görünüyordu ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Ne oldu-"

"Buna inanamayacaksın," dedi Walker. "Neye inanayım?"

Tekrar dışarı çıktım ve havuzun kenarına gidip bacaklarımı suya daldırdım.

"Hart, az önce hayatımızdaki en iyi haberi aldık," dedi Eden.

Sesinde çok sık duymadığım bir heyecan vardı.

Telefonu hoparlöre aldım ve dedim ki, "Tamam, vur bana. Ben hazırım." dedim.

Colson, "Toro LA Michelin derecelendirmesi aldı," dedi.

Sadie'nin sırtı bana dönüktü, kolları bacaklarımdan dolanmıştı ama beni bıraktı ve arkasını döndü, ağzı açıktı, dudakları O şeklindeydi.

"Bir saniye bekleyin," diye seslendim. "*Neyimiz* var?"

"Ve daha da iyisi var," diye duyurdu Walker. "Hart, bize üç yıldız verdiler."

"Üç yıldız, Hart," diye şarkı söyledi Eden. "Bir ya da iki değil, üç!"

Sadie havuzda bir aşağı bir yukarı zıplamaya başladı. "Eden," dedi telefona herkesin duyabileceği kadar yaklaşıp, "sana bunun olacağını söylemiştim."

"Sadie, sana bir an bile inanmadım." Eden güldü.

Sadie Eden'ın yorumuna gülümsüyordu ve bu bana Sadie'nin bana kanka olacaklarını söylediği zamanı hatırlattı. Kız kardeşim tanıdıklar konusunda iyiydi. Yeni birini içeri almak? Bu onun tarzı değildi. Ama yavaş yavaş Sadie'yi benimsedi ve birçok geceyi Eden'ın evinde geçirdiler, şarap şişelerini paylaştılar, onun kanepesinde uyuyakalana kadar konuştular.

Sadie Eden'ın önünde kendisi olabiliyordu. Kız kardeşime her iki yönünü de gösterebilirdi ve böyle bir lüksü kimseyle yoktu. Ve Eden yıllar içinde oluşturduğu duygusuzluğu bir kenara bırakabilir, Sadie'de rahatlık bulabilirdi çünkü Sadie ona güvenilebileceğini kanıtlamıştı.

Benim için en önemli şey buydu-Sadie, ailem, hep birlikte olmamız, bir bütün olarak çalışmamız.

Ama Toro'yla bir gol atmıştık ve bu benim için de çok şey ifade ediyordu.

Elimi ıslak saçlarımın tepesinde gezdirdim. "Michelin derecelendirmesi," diye yineledim, haber gerçekten içime işlemişti. "İşte bu çok fena."

"Kesinlikle öyle," diye yanıtladı Sadie.

"Sanırım ekip bir basın bülteni yayınlayacak ve tüm gıda kuruluşlarının bizden bahsetmesini sağlayacak?" diye sordum. "Ve bir şekilde Horned'la da bağlantı kurup onu da destekleyecekler, ihtiyacı olduğundan değil ama zararı olmaz."

"Zaten çalışıyorum," diye onayladı Eden.

Beck, "Birkaç gece sonra Toro'da bir ekip yemeği düzenleyeceğim," dedi. "Bu bize daha da fazla basın kazandıracak ve tüm çocukların bunu paylaşmasını sağlayacağım."

"Güzel." Sadie'nin yüzünün yan tarafını okşadım. "Döndüğümüzde kutlarız."

Colson, "Yolculuğunuzun geri kalanında iyi eğlenceler," dedi.

Vedalaştık ve telefonu kapattım, havuza girdiğimde ıslanmaması için telefonu arkamda bir sandalyeye koydum.

Sadie hemen etrafımı sardı; bacaklarını belime doladı, kollarını boynuma doladı. "Şimdi bir şey yapacağım ve senden *cıvıltı* duymak istemiyorum."

"Oh, öyle mi? Neymiş o?"

Gülümsedi. "Bir anlaşma yaptık ve ben bunu bozacağım."

Ona bakarken gözlerim kısıldı. "Kendini ne tür bir belanın içine sokmak üzeresin?"

"Hiç sorun değil." Bana hızlı bir öpücük verdi. "Ama Sevgili Foodie'nin en sevdiği restoran daha yeni üç Michelin yıldızıyla ödüllendirildi ve izleyicilerinin bunu bilmesi *gerekıyor*."

"Başka mesaj yok, anlaşmıştık."

Sanki bedenim bir ağacın gövdesiymiş gibi yukarı tırmandı. "Seni kutlamama izin ver. Seninle övünmeme izin ver." Durakladı. "Bunu senin için değil, kendim için yapmama izin ver." Ben hâlâ bir şey söylemeyince güldü. "Biliyor musun, erkek arkadaşım olarak, bence başını sallayıp gülümsemek ve Sevgili Foodie'nin ne isterse yapmasına izin vermek zorundasın."

Şimdi erkek arkadaş.

Bu gece nişanlıyım.

En azından bu, Sevgili Foodie'nin Toro incelemesinden sonra bizim hakkımızda yazmayı bıraktığı için hala sızlanan öfkeli canavar kardeşimi yatıştırırdı.

"Pekâlâ." Onu daha sıkı tuttum, belini gıdıkladım ve ciyaklamalarını dinledim. Sustuğunda ekledim: "Ama sadece tek bir hakkın var ve onu da bunun için kullanacaksın, bunu unutma. Çünkü bir dahaki sefere anlaşmamızı bozmaya çalışırsan, cezalandırılacaksın."

Dudağımı çekerek dişlerinin arasında ısırıldı. "Eğer düşündüğüm türden bir cezadan bahsediyorsan, o zaman her gün The Weston Group hakkında paylaşım yapacağım." Yüzümü boynuna doğru kaydırđım, ellerim kışını kavrayana kadar etrafında dolaştı. Ve bir esinti

Ben a soluk İPUCU . onu meyveli Yasemin Koku,
I "Çok yaramazsın..." diye homurdandı.

***The Arrogant One*'da adı geçen bazı karakterler hakkında
kitaplar okumak ister misiniz?**

Beck Weston'ın Kitabı: [*En Çılgın Olan*](#)

Jenner Dalton'ın kitabı: [*Milyarder*](#) Macon

Spade'in kitabı: [*Playboy*](#) Cooper Spade'in

kitabı: [*Asi*](#) Brady Spade'in kitabı:

[*Günahkar*](#)

Ridge Cole'un kitabı: [*Kalp Kıran*](#)

Rhett Cole'un kitabı: [*Bir*](#)

ACKNOWLEDGMENTS

Nina Grinstead, ne zaman bu paragrafı yazmaya kalksam, en son tam da bu noktada olduğum zamanı düşünüyorum - ki bu muhtemelen yaklaşık iki ay önceydi, LOL - teslim tarihime ulaştığımın ertesi sabahı, gözlerim taze, beynim dinlenmişken ve arada geçen her anı düşünüyorum. Birlikte başardığımız anları. Bizi suskunlaştıran anlar. Bu bir rüya ve dilediğim her şey - senin sayende. O anların daha fazlasına, bizim için, sonsuza dek. B Takımı, sonsuza dek. Seni çok seviyorum.

Jovana Shirley, sen her şeyimsin. Zorlu bir teslim tarihinin sonunda bebeğimi gelmiş geçmiş en iyi insana ettiğimi bilmek beni rahatlatıyor. Cilalar döküldüğünde ve kitabın parlama zamanı geldiğinde beni gülümseten sensin ve sen bana cesaret verici sözler gönderen, başarılarımı alkışlayan, beni neşelendiren bu sürekli desteksin. Tüm bunların ne anlama geldiği, beni ne kadar etkilediği, hislerime nasıl dokunduğu - işte bu. Yani, çok fazla. Bunu daha önce milyonlarca kez söyledim ve söylemekten asla vazgeçmeyeceğim çünkü tüm kalbimle söylüyorum: Sensiz ben olamam. Seni çok ama çok seviyorum.

Ratula Roy, yaptığınız işi ve benim için ne ifade ettiğinizi özetlemek imkânsız. Her şey çok katmanlı, bir ton yıl, bir milyon gözyaşı ve bir o kadar da kitaba dayanıyor. Gecenin üçünde senden başka mesaj atmayı tercih edeceğim kimse yok ve senden başka bana iki saniye sonra cevap yazacak kimse de yok. Onlara ne kadar ihtiyacım olduğunu bildikleri halde bana vegan kekler gönderen kimse yok. Ve kimse beni kaldırıp uyanık tutmuyor.

yerde bir topun içinde kıvrılmayı tercih ettiğimde. Sadece seni. Seni sonsuza dek seveceğim.

Hang Le, tek boynuzlu atım, her yönden inanılmazsın.

Judy Zweifel, her zaman olduğu gibi, yaptığınız her şey için ve her yönden harika olduğunuz için teşekkür ederim. Sana tapıyorum. <3

Christine Estevez, seni seviyorum. Hayatımda çok büyük bir ışıksın ve her zaman yüzümdeki en büyük gülümsemeyi oluşturuyorsun. Sana çok minnettarım.

Vicki Valente, sen en iyisisin, umarım bunu biliyorsundur. Her şey için teşekkür ederim.

Nikki Terrill, benim ruh kardeşim. Her gözyaşı, havalandırma, sanal sarılma, yaşam kaosu, egzersiz - hepsinde yanımdaydın. Bunu sensiz asla yapamazdım ve asla yapmak istemezdim. Bunu yıllardır söylüyorum ve HER ZAMAN da söyleyeceğim: Seni seviyorum.

Pang, sana değer veriyorum. Her şekilde. Ve inanılmaz yeteneğini benimle paylaştığın için çok ama çok şanslıyım. Seni seviyorum.

Melissa Doughty, gerçekten bir ruh kardeşi olan Maine'li kız kardeşim, hayatımda çok büyük bir ışıksın. Seni tanıdığım ve seninle çalışabildiğim için çok şanslıyım. <3

Kim Cermak, Josette Ochoa, Kelley Beckham, Sarah Norris, Christine Miller, Valentine Grinstead ve Daisy-hepinizi çok seviyorum.

Erin O'Donnell, seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

Brittney Şahin, sana değer , bize değer veriyorum ve umarım bunu biliyorsundur. Bir telefon uzağımda olman benim için senin anlayabileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. Seni seviyorum, B.

Kimmi Street, başka bir beyden olan kız kardeşim. Kalbimin derinliklerinden teşekkür . Beni kurtardın. Bana ilham verdin. Birçok farklı şekilde beni ayakta tuttun. Seni aşktan daha çok seviyorum.

ARC ekibime - Ay'a ve arkaya, hepinize minnettarım. <3

Anne ve baba, bana olan sarsılmaz inancınız ve sürekli teşvikiniz için teşekkürler. Bunun anlamını tahmin bile edemezsiniz.

Brian, sana duyduğum sevgiyi kelimelerle ifade etmem mümkün değil. Seni daha çok sevdiğimi söylediğimde bana güven.

Benim Midnighters'larım, siz çok destekleyici, sevgi dolu, motive edici bir grupsunuz. İlham kaynağı olduğunuz, ihtiyacım olduğunda elimi tuttuğunuz ve her zaman daha fazla kelime için yalvardığınız için teşekkürler. Hepinizi seviyorum.

Okuyan, inceleyen, paylaşan, yayınlayan tüm influencer'lara TikTok-Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim asla yeterli . Yazı topluluğumuz için çok şey yapıyorsunuz ve biz de size minnettarız.

Okurlarıma, her birinize ayrı ayrı değer veriyorum. Kitaplarıma gösterdiğiniz sevgi, bana ulaşmak için zaman ayırdığınız ve hikayelerime duyduğunuz tutku ve coşku için çok minnettarım. Sizi seviyorum, seviyorum, seviyorum.

KIBIRLININ BONUS SAHNESİ BİR

Hart ve Sadie'yi daha fazla görmek ister misin? Hart'ın Sadie'ye evlenme teklif ettiği sahneye ne dersiniz?

ÜCRETSİZ özel bonus sahne için [BURAYA](#) tıklayın. Keyfini çıkarın!

MARNI'S MIDNIGHTERS

Okurlarımla tanışmak yazar olmanın en sevdiğim yanlarından biri. Özel Facebook grubum olan Marni'nin Midnighters'ında, halka açıklanmadan önce kapakları ve şu anda üzerinde çalıştığım projelerden alıntıları yayınlıyorum ve ekip üyeleri özel çekilişlere hak kazanıyor.

Marni'nin Midnighters'ına katılmak için [BURAYA](#) tıklayın.

ALSO BY MARNI MANN

WESTON GRUP SERİSİ-EROTİK ROMANTİZM

[Küstah Olan En](#)

[Çılgın Olan Gizemli](#)

Olan Karşı

Konulmaz Olan

Yasak Olan

SPADE HOTEL SERİSİ-EROTİK ROMANTİZM

[Playboy Asi](#)

[Günahkar](#)

[Kalp Kıran Tek](#)

DALTON AİLESİ SERİSİ-EROTİK ROMANTİZM

[Avukat Bekar](#)

[Baba Stajyer](#)

[The Bachelor](#)

HOOKED SERİSİ-ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

[Mr. Hook-up](#)

[Mr. Wicked](#)

AJANS SERİSİ-EROTİK ROMANTİZM

[İmzalandı](#)

[Onaylandı](#)

[Yapıldı](#)

[Sözleşme](#)

[Pazarlık](#)

[Yapıldı](#)

[Hakimiyet](#)

[Sağlandı](#)

TEK BAŞINA ROMANLAR

[Acıtsa Bile \(Çağdaş Romantik\)](#)

[Senden Önce \(Çağdaş Romantizm\)](#) .
[The Better Version of Me \(Psikolojik Gerilim\) Lover](#)
[\(Erotik Romantik\)](#) .

SAKALLI VAHŞİLER SERİSİ-EROTİK ROMANTİZM
[Engelsiz Koleksiyon Vahşi](#)
[Aslar](#)

BOSTON'DA ANLAR SERİSİ-ÇAĞDAŞ ROMANTİZM
[Küller Karanlık](#)
[Bittiğinde](#)
[Tanıştığımızda](#)

TUTSAK SERİSİ-KARANLIK EROTİK GERİLİM
[Hapisteki](#)
[Hayvan](#)
[Canavarı](#)

GÖLGELER DÜETİ-EROTİK ROMANTİZM
[Baştan Gölgeleler](#)
[Çıkarıcı Baştan](#) .
[Çıkarıcı Gizlilik](#)

BAR HARBOR DÜETİ-YENİ YETİŞKİN
[Pulled Beneath Pulled](#)
[Within](#)

ANILAR SERİSİ-KARANLIK ANA AKIM KURGU
[Anılar Masal Değildir Bir](#)
[Anıdan Yaralar](#)

ABOUT THE AUTHOR

Audie® Ödüllü ve *USA Today*'in en çok satan yazarı Marni Mann ortaokuldan beri yazar olacağını biliyordu. Onun yaşındaki diğer kızlar genç pop yıldızları hakkında hayaller kurarken, Marni ilk romanını kaleme almanın hayalini kuruyordu. Kusurlu güzelliğe, gizeme, yoğun tutkuya ve insan duygularının derinliklerine olan sevgisini bir araya getiren benzersiz hikayeler yazıyor. Kalbi New England'lı olan yazar, şu anda kocasıyla birlikte Sarasota, Florida'da yaşamaktadır. Burnunun derinliklerinde bir sonraki hikâyesini yazmadığı zamanlarda, gezgin kalbini tatmin ediyor, şarabını yudumluyor, Körfez'de kayıkla geziyor ya da muhteşem kitapları yutuyor.

*İletişime geçmek ister misiniz? Marni'yi
ziyaret edin . . .*

www.MarniMannBooks@gmail.com

SNEAK PEEK OF THE WILDEST ONE

Weston Group Serisi'nin ikinci kitabı olan [En Çılgın Olan](#)'da Beck Weston yer alıyor. Cızırtılı bir hokey, milyarder romantizmi 10 Temmuz'da yayınlanıyor. İşte bir göz atma ...

Beck

Am kadar güzel kokan tek bir şey vardı, o da zaferin kokusuydu. Ve uzun bir maçın sonunda, bir barın ortasında durup biramı havaya kaldırarak takımına "Balinalar için bir galibiyete daha" diye bağırabildiğimde, bu tarif edilemez bir duyguydu. Takım arkadaşlarım daha da yaklaşıp etrafımda toplanarak az önce söylediğim sözleri tekrarladıkça hava daha da yoğunlaştı. "Ve Boston'ı bu sezon ikinci kez mahvetmeye" diye devam ettim.

"Beşe bir," diye seslendi sol defans oyuncum. "bu bir kapanış."

"Neredeyse bir kapanış," diye karşılık verdim. "Ama kabul ediyorum." Her birinin yüzüne baktım. "Sizinle gurur duyuyorum çocuklar!"

Sağ kanadım, "Ve bize uzun zamandır ihtiyaç duyduğumuz molayı verdiği için kaptanımıza," dedi.

"Akıllıca kullan," diye emrettim.

"Şerefe!" "Şerefe," diye tekrarladılar.

Biramı yüksekte tuttum, biz kadehleri tokuşturmaya çalışırken içki çoğu bardağın kenarından taşıyordu. Bir kez içtikten sonra uzun bir yudum aldım, etrafımdaki kalabalık gevşedi ve bana dışarı çıkıp barın ön tarafında konumlanmam için yeterli alan sağladı. Kalecim bana katıldığında sırtımı barın tepesine dayamış, odayı tam olarak görebiliyordum.

Landon omzumu sıktı. "Beantown'ın merkezinde bir bardayken böyle bir kadeh kaldıracak kadar cesur olmalısın."

Başımı salladım, güldüm. "Hiç siklemediğimi biliyorsun." Sanki bir boks maçındaymışız ve yumruklarından kaçırıyormuşum gibi sağa ve sola hareket ettim. "Ne, biri benimle dövüşecek mi? Burada mı? Tüm ekibimin önünde mi? Hadi ama dostum. Bu barda bana el kaldırabilecek tek bir orospu çocuğu bile yok."

Landon Boston'da iki sezon geçirdikten sonra bir sezon önce Los Angeles'a transfer olmuştu. Bu yüzden koçumuzu ve menajerimizi seyahat programımızı değiştirip bu geceyi ve sonraki iki akşamı Washington DC yerine burada geçirmemiz için teşvik etmeyi kendime görev edindiğimde -ki bir sonraki takım ile oynayacaktık- Landon buna çok sıcak baktı. Doğu Yakası'ndaki arkadaşların Batı Yakası'nda oynamaya geldiklerinde evlerine duydukları sevgiden asla tamamen vazgeçemediklerini fark ettim.

Ben bilemem.

Michigan State'e gitmem dışında tüm hayatımı Kaliforniya'da geçirdim.

"Beck, bu şehri benim kadar iyi bilmiyorsun." Omzumu bıraktı ve iki eliyle birasını tuttu. "Buradaki herifler anında kavga eder, hatta daha da az. Eğer sen hiç siklemiyorsan, seni temin ederim, onlar daha da az sikler. Lanet olsun, yumruklarını kaldırmak için sebep ararlar."

Nefes verişimi gereğinden fazla uzattım. "Ben yaşamak için dövüşüyorum. Her gün saatlerce antrenman yapıyorum, tıpkı senin gibi. Beni dövmeye çalıştıklarını görmek isterdim." Ona bir gülümseme verdim. "Bunu memnuniyetle karşılarım."

"Sen lanet bir hayvansın."

"İşte bu yüzden bana en vahşi diyorlar" Bir kolumu göğsüme doladım. "Bu kadar yeter. Bu gece iyi bir oyun çıkardın dostum." Yumruğuna vurmak için o kolu çözdüm.

Parmaklarını benimkilere dokunmaktan geri çektiğinde, onları tüm sezon boyunca kesilmemiş sarı saçlarının tepesinde gezdirdi, saç telleri dikenli bitkilerden biri gibi her yöne doğru fırlıyordu. Çoğu takım gibi bizim takımın da batıl inançları vardı; bazıları saçlarını kesmez, bazıları tıraş olmaz, bazıları da ikisini de yapmazdı. Evdeyken berberim her hafta beni düzeltmek için evime gelirdi ama yüzüm tamamen farklı bir hikâyeydi. Sakalım sezon öncesinden beri uzuyordu.

"Oyun biraz sallantılı başladı." Açık yakasını çekti. "Galibiyeti alacağımızı düşünmüyordum."

"Defans oyuncularımızın kendilerini toparlamaları gerekiyordu. Bu yüzden burada kalmak için bastırdım. Ülkenin öbür ucuna uçmaya ve aynı gece oynamaya dayanamıyorum - programımız gereği başka seçeneğimiz olmadığını biliyorum ama bu gece ya burada kalmak ya da uçmak gibi bir seçeneğimiz vardı, bu yüzden ben de ayak diredim." Boynumun arkasını kavradım, kaslarımdaki derin ağrıyı dindirmeye çalıştım ve maç sonrası aldığım duştan dolayı hâlâ biraz ıslak olan saçlarımın uçlarını hissettim. "Yorulduk. Ağrımız var. Dinlenmeye ihtiyacımız var."

"Gerçek bu değil mi?" Başparmağını ağzına götürdü. "Koç'un fikrini değiştireceğini sanmıyordum" -güldü- "ama daha iyi bilmeliydim. Söz konusu siz olduğunuzda, Kaptan, her zaman dinler."

"Her zaman değil"-elimi bırakmadan önce koluna yumruk attım-"ama sağlam bir argüman ortaya koydum. Bir dakikaya ihtiyacımız olduğunu biliyor. Zaten dört dakikadır yoldayız."

günler. Önümüzdeki birkaç maçtan sonra iki haftaya yakın olacak. Bu uzak kalmak için uzun bir süre. Bunun gibi küçük bir ara verdiğimizde, bundan faydalanmak istiyorum. DC maçıma geldiğimizde oynamaya hazır olacağız."

Birasını benimkine vurdu. "Buna lanet olası erkekler." Barın diğer tarafında duran birkaç takım arkadaşımızı işaret etti. "Ama içimden bir ses biz buradayken dinlenmekten başka bir şey yapmayacaklarını söylüyor."

Grup, ikinci sıramız, berrak bir şeyden -tekila, votka, her neyse- fondip yapıyordu.

"Onlara molayı ben verdim," diye . "Bununla ne yapacakları onların bileceği iş."

İçkisini içtikten sonra parmaklarını sakalında gezdirdi, bıyıklarının kaşınması müziğin sesini bastırdı. "Bunu nasıl harcayacağımı biliyor musun?"

"Aklımda hiçbir soru yok." Arkadaşıma gülümsedim. "Sırada kaç kadın var? Burada olduğumuz her gece için bir tane mi?" Hiçbir şey söylemeyince güldüm. "Daha fazla mı?"

"Sadece bir tane ve o da fazlasıyla yeterli." "Eski sevgilin mi?"

Dudaklarını birbirine sürttü. "Tam olarak öyle değil. Sadece eskiden takıldığım biri." Başını eğdi. "Bu üç geceyi nasıl geçireceksin?"

Saatın gece yarısını geçtiğini düşünürsek, teknik olarak sadece iki kişi kalmıştı.

Ve zihnim buzda ya da ağırlık odasında geçirmek zorunda olmadığım her saati çoktan planlamıştı.

"Bu birayı bitireceğim, bir Uber'e atlayacağım, otele ve yarınki antrenmana kadar uyuyacağım."

Güldüğü sırada başı geriye düştü. "Buna inanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü gözlerini senden alamıyor."

Bulunduğu yerin orası olduğunu varsayarak ileriye *doğru* baktım. "O-" Sesim siyah bir parıltıyla kesildi ve

Altın gözümün önüne geldi. "Siktir, evet." Ama dikkatimi kilitleyen bu renkler değildi.

Saçının kızılıydı.

Hayatımda gördüğüm en güzel yüzü çerçeveleyen uzun saç telleri. Pembe içkisini yudumlarken en seksi dudakları pipetin etrafında büzülmüştü, gümüş tırnakları bardağı tutarken parlıyordu. Kremsi bir ten, küçük, eğimli bir burun, bilinmeyen bir renkte gözler çünkü benim üzerimde değillerdi. Yanında durduğu kadının gözlerindeydi. Kızıl saçlı kadının siyah ve altın rengi sweatshirt'ü açıktı, altındaki dar gömlek kot pantolonunun içine sokulmuştu, mükemmel büyüklükteki göğüslerini ve dar belini gösteriyordu, kot pantolonu bacaklarını göstermek için biraz fazla boldu, ama bacaklarının da en az geri kalanı kadar lezzetli olduğundan emindim.

"Görünüşe göre birden fikrini değiştirmişsin. O bir erkek. İkimiz de maçtan sonra bastırılmış saldırganlığı boşaltmak için seks yapmaktan daha iyi bir şey olmadığını biliyoruz." Kolumu dürttü. "Ve gözlerini emişine bakılırsa, bunun zor olacağını sanmıyorum."

"Sen neden bahsediyorsun? Bana bakmıyor bile."

Hala arkadaşına bakıyordu, görsel olarak ona ziyafet çektiğimin farkında değildi, bu da bakışlarıma vücudunu yiyip bitirmek için yukarı ve aşağı süpürme özgürlüğü verdi.

"Ha? *Senden başka* hiçbir şeye bakmıyor." Durakladı. "Benim gördüğümü sen nasıl görmezsin?"

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak görüşümün beni yanıltmadığından emin oldum ve yanıltmadığından emin olduğumda, "Kimden bahsediyorsun Landon?" diye sordum.

Ben ona bakarken gözleri büyüdü. "Nasıl olur da Kimden biliyor musun? Saat üç yönündeki sarışın."

Saat üç yönünde.

Tıpkı onun dediği gibi yapan kısa saçlı sarışını bulana kadar bakışlarımı kaydırdım, her karesiyle göz göze geldim.

ve ben hemen başka tarafa baktım. "Hayır, dostum. O bana göre değil."

"Birine bakıyordun, resmen ağzının suyu . Kimdi o zaman?"

"Eğer birinin peşinden gidecek olsaydım, bu o olurdu." Kızıl saçlıya doğru başımı salladım. "Saat on iki." Bir inilti çıkardım. "Bana daha muhteşem bir kadın gördüğünü söyle... Sana meydan okuyorum."

"Vay be. Cehennem kadar ateşli." Daha yakına eğildi. "Bir keresinde kızıl saçlı bir kızla beraber , asla unutamayacağım bir geceydi. Demek istediğim, hemen oraya git ve ona bir içki ısmarla."

Kıkırdadım. "Eğer oraya gidersem, işler tam da böyle sonuçlanacak, asla unutamayacağım bir gece olacak. Sana söyledim, buradan siktir olup gidiyorum ve otel odama gidiyorum. Tek başıma."

Yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Bundan emin misin?" "Eminim."

"Neden ona tekrar bakmıyorsun ve sonra bu sözleri bana tekrar etmiyorsun?"

Saat on iki, bakışlarımın kaydığı yerdi ve kaydığı anda Landon'ın neden bu ikinci bakışı atmamı istediğini anladım.

Kızıl saçlı sonunda bana bakıyordu.

Ve o *gözler*, kahretsin. Maviliği buradan . En güzel gülümsemenin bir ipucu ile birlikte.

Alçakgönüllü bir tarzı ve bir kadında arzuladığım ama asla elde edemediğim bir tür yumuşaklığı vardı, çünkü çoğu kısa saçlı sarışın gibiydi, abartılı ve sinirliydi.

İki kez göz kırptı. Bakışları arkadaşına dönmeden önce kızıl saçlı kızın bana tanıdığı tek zaman buydu.

Ama sikimi sertleştirecek kadar uzun bir süreydi. Elim biramı sanki onun belindeymiş gibi sıkı. Sanki disk benim elimdeymiş ve kaleye giden yolda mavi çizgiyi yeni geçmişim gibi vücudumdaki ihtiyacı büyötmek için.

"Oraya gidip en azından onunla konuşmayacağını söylemen için sana meydan okuyorum."

Dişlerimi sıktım. "Benim kelimelerimi kullanmayı bırak, pislik." "Ama aynı fikirde olmadığını fark ettim."

Ciğerlerimi yavaşça doldurdum ve aynı hızla havayı dışarı verdim. "Beni öldürüyorsun, Landon."

"Hayır, kardeşim. Seni kurtarıyorum." "Neyden?"

"Eğer Boston'dan onun tadının nasıl olduğunu bilmeden ayrılırsan, kendini asla affetmezsin."

Güldüm.

"Ne, şaka yaptığımı mı düşünüyorsun?" diye üsteledi. "Seni tanıyorum. Birkaç gün sonra DC'ye gitmek üzere uçağa bindiğimiz anda, hayatının fırsatını nasıl kaçırdığını anlatıp sızlanacaksın ve-"

"Evet diyeceğini nereden biliyorsun?"

"Ona bunu yaptırabilecek tek kişi sensin." Başını bana doğru salladı ve aptal gibi sııttı. "Bence o tamamen senin olur." Kaşları kalktı. "Bunu bana kanıtlayacak mısın? Yoksa tek başına otel odana dönüp hayatının en büyük hatalarından birini mi yapacaksın?"

The Wildest One için ön sipariş vermek için [BURAYA](#) tıklayın.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

